

Ma Cũng Có Tình

Contents

Ma Cũng Có Tình	1
1. Chương 1: Nhuộm Máu Hạ Gia	2
2. Chương 2: Huyết Nô	3
3. Chương 3: Chuyện Bất Ngờ	5
4. Chương 4: Tiền	8
5. Chương 5: Lá Đā Vàng, Cây Vần Còn Non	10
6. Chương 6: Người Xa Lạ	11
7. Chương 7: Cầu Sinh	13
8. Chương 8: Mối Nguy	16
9. Chương 9: Trái Tim Thiếu Nữ	17
10. Chương 10: Vật Và Người	18
11. Chương 11: Nài Nỉ	20
12. Chương 12: Ganh Tỵ Của Nữ Nhi	21
13. Chương 13: Hạ Tinh...ghen	25
14. Chương 14: Cơn Giận Của Hạ Tinh	26
15. Chương 15: Cái Tên	29
16. Chương 16: Bất An Của Hạ Tinh	31
17. Chương 17: Tàn Khốc	33
18. Chương 18: Lời Hứa	35
19. Chương 19: Sắp Đặt Của Tạo Hóa	36
20. Chương 20: Đứa Bé	38
21. Chương 21: Sói Và Lang	40
22. Chương 22: Kẻ Địch	42
23. Chương 23: Bí Mật Của Cương Thi	44
24. Chương 24: Biến Cố	48
25. Chương 25: Cuộc Gặp Gỡ	50
26. Chương 26: Sự Trả Thù Của Cương Thi	52
27. Chương 27: Nước Mắt...	55
28. Chương 28: Hình Ảnh Mơ Hồ	57
29. Chương 29: Thâm Sâu Như Biển	60
30. Chương 30: Gặp Lại	63
31. Chương 31: Âm Mưu Của Tôn Yến Nguyệt	67
32. Chương 32: Ánh Bình Minh	71

Ma Cũng Có Tình

Giới thiệu

Sơ lược: Một đêm nọ, từng người từng người một trong Hạ gia trang đều bị giết một cách thê thảm.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ma-cung-co-tinh>

1. Chương 1: Nhuộm Máu Hạ Gia

Bình thường Hạ gia trang không hoang vắng thế này. Hôm nay lại là sinh thần (sinh nhật) của Hạ Hoa Liên, tam tiểu thư Hạ gia, đáng lẽ mọi thứ đều phải được trang hoàng rực rỡ, khách khứa đông đúc thì bây giờ lại hoang tàn lạnh lẽo. Mùi máu tanh nồng nặc bốc lên.

Toàn bộ người trong Hạ gia trang đều đã chết. Chỉ còn có Hạ Tinh đang run rẩy bầy trong vòng tay cũng đang run rẩy của một người khác. Chỉ là cái run của cô bé 13 tuổi là do sợ hãi còn người kia là sự run rẩy của tuổi già.

Trên mặt đất có một bóng đen đang di chuyển. Hẳn có bóng, không phải là ma. Nhưng hẳn là quỷ. Tuyệt đối là Quỷ....Khi vừa đến, hẳn đã chộp lấy cổ Tam tiểu thư, bẻ mạnh...Sau đó rạch một vết dài trên chiếc cổ trắng nõn. Máu tuôn lênh láng, hẳn không ngần ngại nuốt hết vào bụng, thông thả như đang thưởng thức một món ngon.

Đêm nay là một đêm khủng khiếp nhất trong đời Hạ Tinh từng nếm trải. Ban đầu là một tốp cường thi đột ngột tấn công vào Hạ gia trang. Lão gia và đại phu nhân bị giết đầu tiên, sau đó là bác Phúc, Thương tỷ tỷ...rồi nhiều người quen biết khác của Hạ Tinh nữa. Hôm trước Hạ Tinh lỡ tay làm đổ đèn lưu ly trong phòng Nhị tiểu thư nên bị nhốt trong phòng củi, nhờ vậy mà không có mặt nơi đại sảnh. Tuy nhiên trong khe hở chật hẹp của vách phòng củi, cảnh tượng đẫm máu đó trọn đời Hạ Tinh cũng chẳng thể quên.

Gã ấy đến, cứ như một vị anh hùng oai nghi lẫm lẫm. Hắn giết chết tất cả những cường thi có mặt trong « tiệc máu » để rồi sau đó tiếp tục hưởng thụ buổi tiệc của riêng mình bằng máu của Tam tiểu thư...Chân Hạ Tinh mềm nhũn. Cô bé tưởng mình đã chết khi có bàn tay ai đặt nhẹ lên vai.

Đó là một bà lão tóc bạc da mồi, dáng người khắc khổ. Chỉ có đôi mắt là ấm áp. Những sợi gân xanh nổi đầy trên mu bàn tay gầy guộc, dịu dàng, thật dịu dàng kéo Hạ Tinh vào lòng. Tiếng tim bà đang đập. Bà là một con người.

Một con người đi bên cạnh một cường thi.

-Cô bé, con không cần sợ. Thiếu gia sẽ không hại con đâu. Không hại con đâu.

Bà nói đúng. Một con mồi là quá đủ. Lượng máu của cô gái thanh xuân đủ cho hắn no bụng. Cô nhóc này, gầy nhom bé nhỏ, máu cũng chẳng có bao nhiêu.

Mấy hôm trước « huyết nô » của hắn còn ho ra máu, thứ máu bệnh tật ấy chẳng ngon lành gì. Bà ta còn ho thêm vài lần nữa suốt cả đêm. Bàn tay già nua buổi sáng chải tóc cho hắn cũng rất chậm chạp, làm hắn không khỏi bực mình.

-Thiếu gia à...Lão nô có lẽ cũng sắp đến lúc « đó » rồi. Thiếu gia...

Hơn hai mươi năm bà ta đi theo hắn. Dù ban đầu chỉ là ép buộc, nhưng loài người là thế. Khi không còn ai là người thân bên cạnh, người ta sẽ chuyển sang yêu thương những gì đó gần gũi bên mình nhất. Hắn – tuy là một cương thi sống bằng máu người, mang bà theo cũng không phải vì ý tốt nhưng 20 năm qua cũng đủ hình thành trong bà một tình cảm ấm áp, nhất là khi bà nhận ra bước chân hắn đã không còn nhanh nữa, chỉ để đợi bà bước theo sau.

-Thiếu gia cũng nên tìm một « huyết nô » khác. Cũng không nên chọn người già cả như tôi nữa. Tốt nhất là tìm một người trẻ tuổi, là một nữ tử. Như thế sẽ có nhiều thời gian hơn để gần gũi với người, chăm sóc lâu hơn cho thiếu gia.

2. Chương 2: Huyết Nô

-Bà bà ơi, « huyết nô » là gì ?

Huyết nô là gì ?

Đây là nước Vệ. Không chỉ nơi đây mà còn rất nhiều chỗ khác đều vương phải nạn cương thi. Bọn chúng đi đến đâu là tang tóc đến đấy. Từng người, từng người một sẽ bị hút khô cạn máu. Máu nuôi cương thi tồn tại trong trời đất. Máu là nguồn dinh dưỡng chúng cần.

Cương thi chỉ cần máu. Chúng cũng chỉ nhân giống bằng cách gieo nọc độc vào miếng mồi của mình, sau khi hút cạn máu họ lại có những cương thi khác sinh ra tiếp tục quảng đời vật vờ tạm bợ. Nếu cứ kéo dài như vậy có lẽ loài người sẽ kết thúc, cho đến khi xuất hiện một chủng cương thi mới, đẹp đẽ và đương nhiên cũng tiến bộ hơn.

Chủng cương thi mới chẳng biết từ đâu mà có. Có thể là do tạo hóa sinh ra đã vậy hoặc cũng có thể là trong quá trình biến đổi vài gen lỗi nào đấy khiến chúng vẫn giữ được trí não dù thức ăn chủ yếu vẫn là máu của loài người. Chúng nhận ra một thực tế là nếu cứ tiếp tục « ăn » con người một cách vô tội vạ và nhân giống đám cương thi như thế thì sớm muộn gì nguồn thức ăn duy nhất này cũng tuyệt chủng. Khi ấy không phải là diệt vong với loài người nữa mà cương thi cũng chẳng còn đất sống. Cương thi cũng muốn sống. Ăn ít lại một chút, để cho loài người có một khoảng không gian nào đó sinh con đẻ cái nhằm duy trì nguồn thức ăn ngon miệng, đó là phương pháp tồn tại của lớp cương thi tiến hóa này.

Trong rừng không có hai cọp, quy luật tự nhiên là vậy, cương thi cũng có quy luật. Giết chết đám cương thi vật vờ đó, ngăn cản chúng gieo giống cũng là cách để cương thi thông minh tiếp tục cuộc sống theo đúng quy luật sinh tồn...

Trong đám cương thi thông minh đó lại có một số cương thi thông minh hơn nữa. Con mồi đã có ý thức cảnh giác cao độ, tìm được nhiều phương thức chống lại cương thi. Tình huống cấp bách đôi khi tìm mồi không được. Khi ấy một « huyết nô » sẵn sàng cung cấp lương thực là một lựa chọn không tồi. Tuy nhiên kẻ thù của cương thi cũng sẵn sàng bốn phía, mang theo một con người đôi khi cũng thật mạo hiểm nên những cương thi thông minh và mạnh mẽ có có huyết nô. Người được chọn thường là phải khỏe mạnh, có nguồn máu tốt và ổn định, đảm bảo « dinh dưỡng chất lượng » cho chủ nhân.

Nói một cách đơn giản, « huyết nô » là nguồn máu sống, giống như của để dành của cương thi. Hạ Tinh hoảng hốt ôm lấy bà bà, méo mào :

-Bà bà ơi, con không làm huyết nô đâu. Con sợ lắm...Con sợ lắm bà ơi !

Không làm huyết nô thì một cô bé gầy nhom, yếu ớt thế này làm sao có thể tồn tại trong cuộc sống đầy bất trắc. Cương thi sẽ bảo vệ « huyết nô » của mình cẩn thận. Đó còn là vấn đề mặt mũi trong thế giới cương thi nữa. Nếu để kẻ khác thấy mình yếu hơn chúng, cơ hội tồn tại sẽ ít đi một chút...Lâm mục ngay lần đầu tiên nhìn thấy cô bé con sợ hãi co rút trong góc kho cũi nhìn ra cảnh chém giết đầy máu tanh đã vô cùng thương xót. Nhưng bà chỉ là một con người yếu đuối. Ngoài cách để Hạ Tinh làm huyết nô thay thế, Lâm mục làm gì có cách nào khác để duy trì cuộc sống tiếp cho cô bé đây ?

-Ngoài cách đó...bà bà thật không biết làm sao nữa. Nếu con không muốn chết sớm, thì con nghe lời bà. Còn không thì con cứ đi đi. Nhưng sau đó, bà bà cũng không biết làm thế nào nữa. Sống chết đều là tùy vào con thôi.

-Bà bà...

Lâm mục lại ôm ngực. Cơn ho kéo đến càng lúc càng nhiều. Bà lại nôn ra máu...Thân thể gầy guộc run lên từng cơn. Tuy chỉ mới sống cùng Lâm mục một thời gian ngắn nhưng từ khi biết chuyện đến nay, bà là người duy nhất ôm Hạ Tinh vào lòng an ủi. Lần đầu tiên được người khác bới tóc cũng là do Lâm mục giúp....Hạ Tinh sợ làm « huyết nô » lắm, song bỏ Lâm mục lại một mình trong hang sâu lạnh lẽo, sau đó còn phải trích máu cho gã cương thi khi hắn cần đến, cô bé không nhẫn tâm làm vậy... Dù Lâm mục không còn sống được bao lâu nữa, Hạ Tinh cũng mong thân xác bà không bị bỏ lại giữa đồng không mông quạnh. Cô bé phải sống...Phải cùng bà sống đến phút giây cuối đời đau đớn đó. Dù phải làm một huyết nô.

-Công tử...Thiếu gia...chủ nhân –Một loại xưng hô lộn xộn tuôn ra từ miệng Hạ Tinh. Cô bé đang nắm lấy tà áo gã cương thi, run rẩy hướng về phía Lâm mục- Bà bà bị bệnh rồi. Van ngài...Cứu bà bà đi.

Bị bệnh ? Trong thế giới cương thi không có bệnh tật, chỉ có kẻ mạnh và yếu. Kẻ yếu sẽ chết, dù là nguyên nhân gì cũng sẽ chết. Hắn đương nhiên không quan tâm đến chuyện huyết nô của mình có bệnh hay không !

-Thiếu gia...Van ngài. Cứu bà bà đi ! Cứu bà bà đi mà.

Hạ Tinh càng van xin thì càng đau lòng. Cô bé sợ...sợ khi mình quay vào bên trong hang Lâm mục sẽ không còn thở nữa. Bà bị bệnh. Nếu được chữa trị có thể sẽ khỏi mà.

-Làm sao cứu được ?

Hắn chợt hỏi. Lâm mục ít khi nào nói chuyện với hắn. Bà ta là một huyết nô yếu ớt nhưng lại làm được nhiều hơn những huyết nô khác. Bên cạnh việc cung cấp máu, Lâm mục còn biết giúp hắn bới tóc. Tóc cương thi thường dài quá lưng, bất kể là nam hay nữ. Đám cương thi thông minh cũng rất quan tâm đến ngoại hình, khác hẳn những cương thi vật vờ không trí óc tóc tai lúc nào cũng rũ rượi, đáng vẻ lờ đờ.

Búi tóc của hắn nhờ Lâm mục khéo tay nên bới rất gọn. Bà còn gọi hắn bằng Thiếu gia nữa. Danh xưng ấy nghe rất lạ, song nghe mãi thì thấy nó cũng hay hay.

-Đưa bà bà đi đại phu được không ? Đại phu có thể cứu được bà bà.

Nằm trên giường đá, Lâm mục cảm thấy mọi chuyện cứ như mơ vậy.Thiếu gia đưa bà đi đại phu khám bệnh. Có chết bà cũng vui rồi.

-Đại phu sao rồi ? Bà bà sao rồi ?

Hạ Tinh thấp thỏm hỏi. Đại phu lắc đầu :

-Bà ấy bị suy nhược cơ thể quá lâu thành bệnh. Có thể dùng thuốc bổ để bổ sung phần nào dinh dưỡng, nhưng ta e là...đã quá muộn rồi.

Thân phận một huyết nô là thế ? Cung cấp máu cho cương thi sau đó chết vì suy kiệt. Lòng Hạ Tinh đau nhói. Bà bà...

Lâm mục đã nghe tất cả. Bà nhẹ nhàng :

-Cảm ơn đại phu. Ngài cứ kê thuốc. Sống một ngày sẽ vui hơn là chết sớm một ngày.

Bây giờ bà lại không muốn chết. Hạ Tinh chỉ mới có 13 tuổi, chưa quen việc trở thành huyết nô nương tựa vào chủ nhân của mình mà sống. Hồi tưởng lại 20 năm trước, nếu Lâm mục không gặp thiếu gia và được ngài dẫn theo bên mình, cuộc sống của bà cũng chẳng khác gì con vật...20 năm nay bà đã sống, đã có những phút giây vui vẻ khi nhìn thấy thiếu gia. Tuy là một cương thi hút máu nhưng trong mắt bà, đôi lúc người cũng như một chàng trai trẻ, một đứa con trai vụng dại mới lớn cần được chăm lo ẩn đằng sau lớp ngoài lầm lì, chẳng quan tâm đến gì ngoài việc tìm kiếm thức ăn, tồn tại qua ngày.

-Bà bà...Uống thuốc đi ạ !

Hạ Tinh bưng thuốc vào. Cô bé hoảng hốt nhìn thấy con dao cạnh bên chỗ nằm của bà. Lâm mục đang chuẩn bị dùng nó cắt vào tay lấy máu. Tay của bà đã chi chút những vết cắt, sẹo ngang sẹo dọc, càng nhìn lại càng thấy đau lòng.

-Bà bà !

-Ngoan...Hôm nay là ngày uống máu của thiếu gia hằng tháng. Con đừng lo, chỉ một chút thôi mà.

Cơ thể người giống như một bình đựng máu lớn. Rồi khỏi cơ thể người máu sẽ nhanh chóng đông lại, không dùng được nữa. Nuôi huyết nô để dùng được máu tươi thường xuyên là mục đích của cương thi. Huyết nô phải trong tình thể sẵn sàng đợi lệnh, chỉ cần chủ nhân có nhu cầu là cung cấp máu tươi ngay.

-Bà bà đang bị bệnh mà....Đừng...

Hạ Tinh khóc nức lên. Biết là sự việc là thế, biết thân huyết nô là thế. Nhưng cô bé vẫn đau lòng lắm. Cô bé không muốn bà bà phải đau đớn, phải vắt kiệt phần sức lực ít ỏi của mình nữa. Bà bà...

-Bà bà để con...- Hạ Tinh xấn tay áo mình- Con thay bà bà...

Cánh tay non nớt cũng có những vết sẹo nhỏ mờ mờ. Hạ Tinh 13 tuổi cơ thể vẫn còn gầy còm, yếu ớt, qua một thời gian được Lâm mục chăm sóc đã bắt đầu có da có thịt. Gương mặt đầy đặn hơn, trắng trẻo hẳn ra. Vóc người đang từ từ phát triển. Suối tóc đen óng ả. Con bé vài năm nữa sẽ là một người đẹp. Tuy không nghiêng nước nghiêng thành nhưng sẽ chẳng kém thua ai....Dùng dao cắt vào da thịt, những vết sẹo ngang dọc sẽ xuất hiện, còn đâu vẻ đẹp thanh xuân.

-Không được đâu con...- Lâm mục thở dài- Thiếu gia tuy là cương thi uống máu nhưng không phải là loại máu nào cũng uống. Bình thường khi giết chóc, uống tại chỗ là để giải tỏa cơn đói. Máu của chúng ta giống như một loại nước giải khát, đem lại thú vui cho người vậy. Thường phải có vị quen thuộc người mới uống. Con làm huyết nô không phải một ngày một bữa, phải để người từ từ làm quen với mùi máu của con nữa. Không đơn giản đâu Hạ tiểu ngọc à...

3. Chương 3: Chuyện Bất Ngờ

Để chủ nhân có thể quen với mùi máu của mình, Hạ Tinh mỗi ngày dùng kim trích một giọt máu thấm lên đầu chén để hần nếm. Nhưng mấy hôm nay hình như hần tìm được mùi dễ dàng nên khi về hang thì bụng đã no, không cần dùng đến máu của huyết nô, cũng không buồn nếm máu của Hạ Tinh.

Đến ngày thứ bảy thì buổi tối hôm nay hần lại lui cui thu dọn trong một góc. Hạ Tinh đem chén thuốc bốc khói lên cho Lâm mục. Từ lúc sống chung với hần, ngoài lần « to gan » mở miệng xin đến đại phu chữa bệnh cho bà bà, cô bé chưa hề dám nói với hần câu nào.

-Bà bà, uống thuốc kéo nguội ạ !

-Ừ.

Lâm mục đón lấy chén thuốc. Sắc mặt Hạ Tinh trắng bệch so với thường ngày khiến bà không khỏi âu lo :

-Tiểu nha đầu, con sao vậy ?

-Con không sao ạ ! Con...

Cương thi bỗng nhiên quay lại. Ánh mắt sắc lạnh hướng thẳng về phía Hạ Tinh.

-Thiếu gia!

Lâm mục chỉ kịp hoảng hốt kêu lên khi thân hình hần đột nhiên di chuyển. Hạ Tinh bị đè mạnh xuống nền hang động, gương mặt không còn chút máu, hoảng loạn đến cực độ. Chiếc mũi thính của hần hết hít hà trên mặt, đến cổ, dần dần rà xuống phía dưới cơ thể Hạ Tinh....

-Á!

Phản ứng của Hạ Tinh là điên cuồng vùng vẫy. Hần đột nhiên nhồm dậy, sắc mặt cũng thay đổi. Cương thi cũng biết nôn khan.

-Ừ....a....ạ....a....ạ....

Lâm mục ngẩn ra. Nhìn thoáng qua Hạ Tinh, bà chợt hiểu. Con bé đã 13 tuổi, đã sắp trở thành thiếu nữ rồi.

-Người...

Cơ thể của thiếu gia khá bất thường. Hấn không chịu được mùi máu của phụ nữ trong những ngày đến tháng. Lâm mục nhớ lần trước, con mồi của hấn là một phụ nữ đang

kỳ kinh nguyệt, hấn không uống máu của nàng ta dù rất đói. Hấn rạch vào cổ nàng, đợi đến khi chảy hết máu thì bỏ xác trở về hang.

-Thiếu gia...Đừng mà...Đừng...

Tay của cương thi vươn ra những móng dài sắc lẹm. Đó là vũ khí khi đối phó kẻ thù lợi hại. Lâm mục hoảng hốt giữ lấy tay hấn. Móng tay xuyên qua da thịt, dòng máu cũng theo đó tuôn ra.

-Bà bà...

Hạ Tinh bỗng nhiên cảm thấy không còn sợ hãi nữa. Cô bé cố sức gạt lấy bàn tay hấn đang xuyên qua da thịt bà bà. Nước mắt ngập tràn trên gương mặt non nớt. Lâm mục là người duy nhất tốt với Hạ Tinh, cô bé không thể để bà bà gặp chuyện. Một lượng máu lớn như vậy chảy ra từ thân thể đang dần suy kiệt làm sao Lâm mục chịu đựng nổi đây?

.....

-Bà bà...

Đại phu một lần nữa được mời đến. Ông ta bắt mạch, nhìn vết thương rồi thở dài. Hạ Tinh quỳ xuống van xin vãi lạy, cuối cùng đại phu mới để lại một thang thuốc mới, kèm theo đó là lời dặn phải bắt được heo rừng về làm vật dẫn thuốc, liên tục trong 3 ngày.

Hấn bỏ đi ngay sau khi buông bà bà ra. Hạ Tinh không còn quan tâm đến gì nữa cả, chỉ biết tìm cách cầm máu rồi tìm đại phu đến khám bệnh. Nghe bà bà nói, nếu không vì cô bé van xin cương thi tìm người chữa bệnh ỉn thì đại phu dưới chân núi đó sớm muộn cũng trở thành con mồi của hấn. Đại phu cũng mơ hồ hình dung mối nguy hiểm từ con người đó nên không dám từ chối việc chữa trị cho Lâm mục, còn tỏ ra rất tận tâm.

Heo rừng trong khu vực này cũng có không ít nhưng đối với một tiểu cô nương lớn lên trong trang viên thì việc canh bắt chúng là chuyện không dễ. Chưa kể lại có những con heo rừng hung dữ, sẵn sàng chống lại con người khi bị tấn công.

Đôi tay Hạ Tinh sưng phồng lên sau gần cả buổi hết chặt cây đến tìm dây rừng, loay hoay làm bẫy. Đến khi làm được bẫy thì lại quá nhỏ, lũ heo rừng chỉ chạm vào gây đôi.

-Bà bà ơi! Bà bà...

Hạ Tinh nhìn chiếc bẫy nát vụn trong tay mà khóc nức lên. Bản thân cô bé thấy mình thật vô dụng. Tìm cách bảo vệ một người thân thiết với mình từ những chuyện nhỏ nhặt nhất, đôi khi cũng là ngõ cụt với kẻ yếu như Hạ Tinh.

-Ếc...é...c...

Có tiếng heo rừng kêu thảm thiết. Hạ Tinh giật mình nhồm dậy. Gã cương thi đứng cách xa cô bé một quãng, trên tay hấn là con heo rừng bê bết máu. Hấn không liếc nhìn Hạ Tinh một cái, lẳng lặng đi về hang động của mình.

Lâm mục ái ngại nhìn gã cương thi đang nhanh nhẹn lấp chiếc bẫy heo rừng hoàn chỉnh. Thân già của bà chưa bao giờ nghĩ có lúc lại làm phiền thiếu gia đến thế này:

-Thiếu gia...Lão nô...

-Khi dính bẫy rồi, nếu sợ thì cứ để đó, đợi ta về.

Hấn nói khá lớn, đủ cho Hạ Tinh đang nấu thuốc đằng sau nghe. Đại phu bảo, phải dùng liên tục 7 con heo rừng trong 7 ngày làm thuốc dẫn. Hấn không thể cứ bắt cho cô bé được, từ đêm qua đã ngồi làm bẫy heo rừng, đến giờ đã gần xong 7,8 cái rồi.

-Thiếu gia...Tiểu nha đầu nó...

-Khi đang có mùi như vậy, bảo đừng đến gần ta.

Hắn bỏ ra ngoài. Hạ Tinh cũng vừa mang chén thuốc lên chỗ Lâm mục:

-Bà bà ơi, uống thuốc đi bà bà!

-Lão bà như ta thật là...- Lâm mục thở dài- Làm phiền đến con và thiếu gia như vậy. Bà nhìn xuống đôi tay sưng phồng của Hạ Tinh, giọng hơi lạc đi- Con không nên làm như vậy nữa. Bà bà già rồi...

-Bà bà đừng nói vậy- Hạ Tinh lắc mạnh đầu- Bà bà đối xử với con rất tốt. Không có bà bà chắc con đã chết mất xác ở đây đó rồi. Hơn nữa...

Cô bé dừng lại một chút rồi mới ngập ngừng :

-Bà không nhận thấy, công tử...thiếu gia cũng rất quan tâm đến bà sao ? Bà cũng rất quan trọng với thiếu gia mà.

Lâm mục khựng lại. 20 năm nay bà luôn nghĩ mình chỉ là « huyết nô » trong mắt thiếu gia, mình chỉ là người hầu kẻ hạ, sinh mạng không hề quan trọng, không đáng cho thiếu gia phải để tâm.

Nhưng mà...

-Bà bà không thấy, chỉ cần là bà bà thích thì thiếu gia sẽ chiều theo sao ? Bà cứu con, thiếu gia cũng không giết con. Con...con có thán, thiếu gia khó chịu như vậy cũng không đuổi con đi nữa. Bà bà bị thương, thiếu gia cũng đi tìm heo rừng cho bà mà.

Hạ Tinh càng nói, Lâm mục càng thấy đầu óc hỗn loạn. Thiếu gia quan tâm bà, ngay cả bản thân bà cũng không biết. Có thật không ?

-Con nghĩ, khi bà bà bị bệnh, thiếu gia không phải là không muốn chữa cho bà mà là ngay cả người cũng không biết làm sao để chữa. Thiếu gia không bao giờ bị bệnh nên chẳng thể biết cảm giác bị bệnh khó chịu và đau đớn thế nào...Bà bà không muốn vướng bận thiếu gia nên không nói gì với người, như vậy thì thiếu gia làm sao biết được...Bà bà chỉ nghĩ mình già yếu rồi sẽ chết, bà có nghĩ, khi bà chết rồi, thiếu gia cũng sẽ đau lòng lắm hay không ?

Cương thì có đau lòng không thì Hạ Tinh không biết. Nhưng chẳng hiểu sao từ hôm đó, khi thiếu gia mang con heo rừng về hang, chọc tiết nó, đem máu húng vào chén đưa cho Hạ Tinh làm thuốc, cô bé mơ hồ cảm thấy, thiếu gia như đang gửi gắm Hạ Tinh phải chăm sóc bà bà cho thật tốt. Thiếu gia không muốn bà bà chết. Hắn cũng sợ, cũng giật mình mỗi lần nghe thấy tiếng ho khù khụ từ phía chỗ nằm của bà bà.

...Ngày đến tháng của Hạ Tinh bắt đầu từ năm cô bé 12 tuổi. Ban đầu Hạ Tinh rất sợ, sau nhờ Phan nhị nương bán rau cho Hạ phủ chỉ bảo sơ qua mới bắt đầu hiểu ra chút ít. Nhưng làm việc ở Hạ phủ thì không có tiền lương, quần áo một năm chỉ có 2 bộ, Hạ Tinh không làm sao đủ tiền để mua vải sạch, chỉ có thể cắt từ chiếc áo cũ dùng tạm qua ngày.

Ở nơi này, quần áo càng hiếm hơn nữa nên Hạ Tinh phải xé một mảnh áo làm đồ dùng tạm, cố gắng tránh cương thì càng xa càng tốt. Hắn vẫn còn dị ứng với mùi máu trong ngày đặc biệt này, cũng may là nguyệt sự của Hạ Tinh chưa đều, thường vài tháng mới có một lần.

-Bà bà ơi, bà uống thuốc...

Sức khỏe của Lâm mục kể từ ngày đó đã tiến triển rất nhiều. Bà đã xuống đất được, đi đứng nhanh nhẹn hơn. Thuốc một ngày chỉ cần 1 thang, ăn uống đều đặn và ngon miệng là sẽ nhanh bình phục.

-Hạ nha đầu này...

Bà trao cho cô bé một chiếc túi nhỏ. Bên trong có một lớp mềm mại, sờ vào rất êm tay.

-Đây là lông thỏ, mỗi lần thiếu gia bắt về ta thường giữ lại một ít, sau đó may vá, con dùng vào những ngày ấy rất tốt.

-Bà bà...

Mắt Hạ Tinh lại rung rung. Cô bé dụi mắt vào lòng bà bà. Ấm áp như một người thân thiết. Hạ Tinh tin rằng, trời luôn công bằng với tất cả mọi người mà.

-Tiểu nha đầu...

Lâm mục nhẹ nhàng vuốt tóc nàng. Nụ cười trên môi bà thật đẹp, dịu dàng như một thiên tiên :

-Bà bà hứa với con, từ nay ta sẽ không còn suy nghĩ mình là vô dụng, cứ buông xuôi nữa. Trời cho ta sống thêm một ngày, có bệnh tật, ta cũng sẽ cố uống thuốc để sống tiếp ngày mai nữa. Ta còn có con, và cả thiếu gia mà.

Hạ Tinh là gái mới lớn, thiếu gia cũng còn nhiều thứ để lo lắng. Lâm mục bà chưa thể chết, chưa thể rời khỏi cuộc đời này.

4. Chương 4: Tiên

Mùa đông giá lạnh.Lâm mục đã già nên không thể chịu nổi cái lạnh phương Bắc. Hơn nữa mùa đông đến con người cũng di cư tránh rét theo đàn thú hoang trong vùng. Hạ Tinh và Lâm mục rời khỏi hang động theo gã cường thi.

Thỉnh thoảng trong trang viện nhà họ Hạ trước đây, Hạ Tinh cũng loáng thoáng nghe kể về những xác sống uống máu người này. Theo lời họ, bọn chúng chỉ sống trong bóng tối, pháp sư và bùa chú cao tay là có thể trừ diệt được. Nhưng suốt thời gian chung sống, Hạ Tinh không thấy hấn sợ hãi điều gì cả. Bình thường khi đã no bụng, đi qua thị tứ đông người hấn cũng chẳng hề kiêng dè hay sợ hãi. Trái lại thái độ lăm lét của Hạ Tinh khi thấy người lại giống như kẻ xấu hơn.

-Bà bà ơi, ăn và uống với thiếu gia có khác nhau không hả bà bà ?

Lâm mục nói, máu của huyết nô chỉ giúp hấn giải khát. Bữa ăn chính là máu của người khác. Nhưng Hạ Tinh không hiểu, uống một ít máu so với uống hết máu của người ta, có gì khác nhau đâu ?Uống ít lại một chút, không cần phải giết mạng người chẳng phải sẽ tốt hơn sao ?

-Con nghĩ thiếu gia không cần giết người ta, chỉ cần uống một ít máu của họ, sau đó buông tha cho họ là được phải không ?

Hạ Tinh quả thật nghĩ vậy. Cô bé vẫn không thể nào quên được vẻ hung tợn của hấn khi giết chết Tam tiểu thư ngày đó...Hút sạch máu để người ta chết có gì khác với việc chỉ uống một ít máu giải khát như đã làm với huyết nô ?

-Bà bà cũng không rõ lắm. Nhưng thiếu gia mỗi lần đói bụng thì phải uống hết máu của một người trưởng thành mới no bụng được. Bà bà cũng không hỏi, thật ra khát và đói với thiếu gia khác nhau thế nào.

Lâm mục không biết rõ, thiếu gia thì Hạ Tinh chẳng dám đến quá gần. Những ngày không có nguyệt sự thì hấn chẳng tỏ thái độ khác lạ gì với cô bé cả. Máu của Hạ Tinh châm ra cũng không thêm nếm thử, tuy nhiên lo lắng cho cô bé như một huyết nô phụ thuộc mình thì vẫn vậy. Hấn tìm thức ăn của con người về cho họ, lần nào cũng có 2 phần.

Thấm thoát mà đã sắp một năm (Đối xứng hô nghen, gọi Hạ Tinh bằng nàng được rồi -14 tuổi)

Đến gần một thôn trấn thì Lâm mục lại cảm thấy mệt. Đại phu được mời đến kê thuốc. Trong toa có Tử Đào thảo ở tiệm không còn, chỉ có thể tìm thấy trên rừng.

Hạ Tinh vào rừng tìm thuốc. Hấn đi theo nàng ở đằng sau. Không phải là quan tâm gì lắm, chẳng qua theo lời đại phu nói, Tử Đào thảo là một loại cây sống bám trên tầng cao của những cây cổ thụ trong rừng.

-Thiếu gia...Cây này gốc có mốc trắng, đại phu nói chắc là có nó rồi.

-Ừ.

Hấn phóng vút lên, thân hình nhẹ như một con đại bàng đang tung cánh. Phút chốc mà trên tay đã cầm một nắm cỏ tím mọc chùm quả đỏ như lời miêu tả của đại phu.

-Phải nó không?

-Chắc là phải rồi -Hạ Tinh lấy chiếc khăn mang theo, có một mẫu nhỏ Tử Đào thảo ra so sánh- Có nhiều không vậy thiếu gia?

-Nhiều.

-Thiếu gia hái hết xuống đi. Đề phòng cần dùng nhiều đến nó. Nếu không thì tặng lại đại phu thay cho tiền khám bệnh cũng được. Ngày không cần phải đi trộm tiền của người ta.

Hắn nhìn nàng, lạ lắm. Có một số khái niệm của con người hắn không hiểu lắm. Nhưng từ “trộm” thì hiểu rõ. Đó là không xin phép mà lấy đồ người khác. Hắn không làm vậy, không trộm của ai.

-Ta vốn không thể xin phép bọn họ được. Khi ta uống hết máu thì chúng đã chết.Các người còn có thể dùng được chúng còn kẻ đã chết, tiền có cũng chẳng để làm gì.

Hạ Tinh khựng lại. Ý hắn là...những đồng tiền vút la liệt trong động là tiền của người chết...Còn là của những kẻ đã bị hắn giết chết....Hạ Tinh chỉ nghĩ hắn sống lâu với bà bà nên cũng hiểu, con người đôi khi cần tiền để trao đổi mua bán những thứ cần thiết. Tiền đó hắn vút đây trong động, Hạ Tinh tiếc nên nhặt theo một ít phòng thân, cũng để khi bà bà phát bệnh có tiền thỉnh đại phu.

-Trời sắp tối rồi, bà ấy đang chờ mang thuốc về. Đừng đứng ngẩn một chỗ như vậy nữa. Đi thôi!....

Lâm mục cầm chén thuốc uống cạn. Bên cạnh bà, Hạ Tinh đang ngồi ngẩn ra trước một chiếc áo còn khá mới. Vài hôm trước thiếu gia mang về cho nàng cùng với chiếc áo ấm trên người của bà bà.

-Hạ nha đầu, con sao vậy?

-Bà bà ơi...Con...

Hạ Tinh rất thích chiếc áo này. Ở chung với cương thi, hắn không để ý đến thời gian đang trôi vùn vụt nhưng bà thì có. Hạ Tinh đã lớn bổng lên nhiều lắm. Gương mặt thanh tú trắng hồng, môi son, tóc dài óng mượt. Dáng vóc mảnh mai thiếu nữ khiến trên đường có không ít kẻ quay lại ngắm nhìn không chán mắt. Chiếc áo cũ đã không còn vừa vặn, Lâm mục mới bảo thiếu gia tìm cho Hạ Tinh một tấm áo mới. Khi nhận áo con bé rõ ràng rất vui mà.

-Sao vậy con?

-Đây là áo của người chết – Hạ Tinh rùng mình ngẩng đầu lên nhìn Lâm mục -Thiếu gia bảo với con như vậy. Những thứ đồ dùng chúng ta mang về đều là lấy từ người chết...Con...con có cảm giác mình giống như kẻ cướp vậy- Hạ Tinh bật khóc-Con sợ lắm bà bà ơi!

Lâm mục vuốt tóc nàng...Tiếng thở dài bật ra từ lồng ngực. Con bé cũng đã biết rồi.

Bây giờ nghĩ lại, bà mới bắt đầu hiểu được, tại sao trong số những người khỏe mạnh của thôn trang ngày đó, thiếu gia lại chọn bà làm huyết nô.

Ngày không chịu được mùi của phụ nữ khi đến tháng. Bà đã già, nguyệt sự lúc đó cũng không còn.

Nguyên nhân sau đó...có lẽ là vì bà không còn gì cả. Thôn trang một đêm bị hủy diệt toàn bộ trong lửa đỏ bởi trong làng có người nghi ngờ bị nhiễm độc cương thi. Chính tay đồng loại của Lâm mục tay hủy diệt đồng loại để cắt đứt một mối lo lan truyền dịch bệnh. Một khi tận mắt chứng kiến cảnh ấy, trong lòng bà ít ra sẽ có một sự bài xích nào đó với chính con người. Hắn không sợ bị bà phản bội, cũng không ngại bà sẽ ghê tởm mình- một kẻ uống máu con người để tồn sinh.

-Hạ nha đầu này...

-Bà bà...!

-Thứ ta may cho con dùng có tốt không?

Hạ Tinh ngẩng lên. Nàng gật đầu:

-Dạ...Nó tốt lắm ạ! Con cũng thu thập được một ít lông thỏ nữa, định may thêm một cái.

-Vật đó làm bằng lông thỏ. Chúng ta cũng phải giết chúng đi, thế sao con vẫn dùng nó mà không áy náy? Thỏ cũng là một sinh mạng mà.

-Bà bà...

Hạ Tinh khựng lại. Thỏ và người, thú và người vốn là hai thứ chẳng giống nhau?

Nhưng mà...

Trong Hạ gia trang có nuôi một con chó quý được mang từ nước ngoài về. Hạ Tinh nhớ khi còn nhỏ, nàng và A Vinh trong phòng củi từng chờ lúc tối trời, mọi người ngủ hết để trộm chén cơm dành cho chó. Trong đó có cá có thịt, trong khi bữa cơm của nô bộc trong nhà chỉ có cơm và rau, dưa muối thỉnh thoảng mới có thêm vài chiếc chân gà lốm bồm.

Con chó đó rất hung dữ. Tuy là nó không ăn hết thức ăn nhưng thấy người lấy của mình vẫn xò ra, vồ lấy mà cắn xé. Hạ Tinh chậm chân nên bị nó đè xuống. Hoảng hốt, A Vinh dùng củi phang mạnh vào người nó, khiến nó bị thương.

Hậu quả sau đó...A Vinh bị đánh ột trận thừa sống thiếu chết. Hạ Tinh mặt bị tát sưng cả nửa tuần trăng mới khỏi, còn bị nhấn nước, phạt chẻ củi, gánh phân cả tháng. Đó là nhờ con chó chỉ bị thương nhẹ, nếu không như lời lão gia nói: “Mạng cả nhà các người cũng không đủ để đền”.

Mạng thú, mạng người có giống nhau không?

-Chúng ta ăn động vật hằng ngày thì không sao cả. Cương thi cũng vậy, họ cũng chỉ coi chúng ta như một loại thức ăn no bụng. Chúng ta muốn sống, cương thi cũng muốn sống, Hạ nha đầu à!

5. Chương 5: Lá Đã Vàng, Cây Vẫn Còn Non

Hạ Tinh kể từ sau sự việc đó cách nhìn cũng có nhiều thay đổi. Mấy hôm sau, nàng đã thay chiếc áo cũ không còn vừa vặn, khoác lên người bộ y phục mới sạch sẽ mà cương thi đã mang về.

Tuy là trước khi mặc, Hạ Tinh đã mang giặt nó đến hai lần, giữ phơi thêm vài lần nữa. Nàng cũng thấp nhang cho chủ nhân bộ quần áo ấy, mong nàng ta thanh thần chốn suối vàng.

Lâm mục cũng đã khỏe hơn nhiều. Cả ba lại di chuyển. Hạ Tinh nhận thấy, thiếu gia không thích sống gần con người lắm. Dù đó là nguồn lương thực cho hắn song sống giữa bọn họ, thiếu gia cảm thấy không thoải mái. Cứ như vậy mà lại tiếp tục quá trình phiêu bạt của mình.

Sáng hôm nay, Hạ Tinh ra ngoài tìm thêm một ít rau củ. Bên trong một hang động nhỏ, Lâm mục nhẹ nhàng búi tóc cho thiếu gia.

Tóc hắn đen và mượt, xõa dài quá lưng. Thường thì bà buộc tóc gọn lại rồi búi lên đỉnh đầu. Nhưng hôm nay Lâm mục lại dùng một chiếc khăn lụa hôm trước mua ngoài thành thị để vấn tóc cho hắn. Thiếu gia ngoài nước da hơi xanh xao một chút, những đường nét khác không khác gì so với con người, thậm chí còn có phần đẹp hơn những con người.

-Thiếu gia...Ngài uống một ít máu của lão nô, có được không ?

Lâm mục yếu đi rất nhiều, thường xuyên phải mời đại phu nên hắn không dùng máu của bà nữa. Thế nhưng máu của Hạ Tinh hắn cũng không dùng đến. Đã gần một tháng rồi.

Hắn nhìn bà...Cánh tay gầy guộc bây giờ gần như chỉ còn lại một lớp da bọc ơ hờ trên mớ xương già yếu ớt. Hắn đứng dậy, chỉnh lại tóc, dậm bước ra ngoài.

-Thiếu gia...

Chân hắn ngừng lại một chút. Lâm mục chợt mỉm cười :

-Thiếu gia đã đối xử với lão nô rất tốt. Cảm ơn ngài, ngài đã chọn lão nô ở bên cạnh ngài 20 năm qua. Cảm ơn ngài...

Khi Hạ Tinh ra ngoài về, Lâm mục đang đứng ngoài cửa hang như chờ đợi. Thấy bà đứng ngoài gió, nàng lo lắng bỏ túi thảo dược xuống, chạy đến ngay :

-Bà bà...Trời gió lắm, bà bà vào trong hang động nghỉ ngơi đi !

Đêm đến, hẳn lại ra ngoài đi săn, chỉ còn lại hai người trong động. Lâm mục trao cho Hạ Tinh một chiếc túi, dịu dàng :

-Cho con...

-Dạ ?

Hạ Tinh hé mở miệng túi. Bên trong là một cây trầm bằng gỗ. Lâm mục nhìn thấy nụ cười trên khóe môi nàng, bất giác cũng cười theo :

-Là con gái thì phải sửa soạn một chút. Con biết chưa, tiểu nha đầu.

Hạ Tinh mới 14 tuổi, theo tục lệ khi lấy chồng mới được bới tóc. Nàng thường tết tóc thành một bím dài thả ra phía sau lưng cho tiện. Tóc Hạ Tinh mượt và đen bóng nhưng ít khi chăm sóc nên đuôi tóc có phần khô cứng, trở nên xác xơ rồi.

-Bà bà biết có một loại cỏ màu đen mọc trong rừng, nấu nước gội có thể làm mượt tóc. Con nhớ dùng nó mà tắm nghe chưa. Nó rất dễ tìm, thấy là nhận ra ngay.

Hôm nay Lâm mục rất lạ. Bà nói nhiều hơn mọi ngày nữa. Hạ Tinh càng thấy lo lắng hơn.

-Bà bà....bà có mệt ở đâu không ? Bà...

-Bà không sao đâu- Lâm mục lại vuốt tóc nàng- Từ ngày mai, con nên trích thêm máu vào chung cho thiếu gia đi con gái. Chúng ta làm huyết nô, phải dựa vào chủ nhân mà sống. Nếu chủ nhân không thích máu của con, rất khó để sống khi có một mình, Hạ Tinh à...

-Bà bà ơi...nhưng mà con..

-Con cố gắng làm thiếu gia hài lòng cũng được, hay giúp ta cũng được. Thiếu gia tuy là cương thi nhưng đều là ân nhân cứu mạng của ta và con. Ta luôn mong thiếu gia được vui vẻ mà sống tiếp trên cõi đời này.

Ngoài uống máu và giết người để sinh tồn thì thiếu gia còn gì để mà vui vẻ ? Lâm mục chột nhìn vào Hạ Tinh đang lo lắng nhìn bà bằng đôi mắt trong veo, thanh khiết. Một thiếu nữ 14 tuổi và một cương thi tay đầy máu song tâm hồn thuần phác, nếu bà không còn nữa...Liệu chúng có thể dựa vào nhau mà sống...Hạ nha đầu nếu không được thiếu gia chọn làm huyết nô kế tiếp, cuộc đời con bé sẽ như thế nào đây ?

6. Chương 6: Người Xa Lạ

Lâm mục ra đi rất thanh thản. Lúc ấy Hạ Tinh sắp được 15 tuổi, đã cung cấp máu cho thiếu gia được hai lần.

Hắn không có phản ứng gì đặc biệt trước chuyện Lâm mục mất. Chỉ có Hạ Tinh khóc nức nở trước thân hình cứng ngắc của bà. Nàng cũng muốn được như hắn, nhưng đã quen với những đêm giạt mình thức dậy vội vã quay sang bà bà đang nằm cạnh, đưa tay lên mũi bà, cho đến khi xác định Lâm mục còn thở mới có thể yên tâm thả lỏng người.

Bây giờ bà không còn nữa. Xung quanh Hạ Tinh tĩnh lặng quá. Không còn ai yêu thương nàng nữa...Hạ Tinh chỉ là một ngôi sao cô đơn bé nhỏ lạc lõng giữa dãy thiên hà dày đặc những vì sao.

Bây giờ Hạ Tinh chỉ có thể đi theo hắn. Thật ra khi bà bà còn sống, nàng từng nghĩ đến khả năng nếu sau này bà mất sẽ thoát ly khỏi hắn, tự sống cuộc sống của riêng mình. Hạ Tinh không phải là không chịu được cực khổ. Nàng có thể làm việc...có thể...

Nhưng Hạ Tinh 15 tuổi đã nghĩ khác. Nàng có ý thức về nhan sắc và biết rằng, trong thế giới Hạ Tinh đang sống, nhan sắc đôi khi là mầm họa nếu gặp phải con người.... Còn khi bị đám cương thi bắt được thì

nhân sắc không có ý nghĩa gì cả. Hạ Tinh là kẻ yếu mà kẻ yếu sẽ mất mạng trong tay bọn chúng. Bị cướp sắc hay mất mạng, nàng đều không muốn. Hạ Tinh chỉ muốn sống thôi.

Để sống thì phải lấy lòng chủ nhân. Khi Lâm mục còn sống, hắn đã đối xử với nàng lạnh nhạt. Bây giờ cũng vậy, tuy là đã chấp nhận uống máu của Hạ Tinh.

-Thiếu gia...

Hôm nay Hạ Tinh lại « dâng máu ». Hắn chỉ một hơi đã uống cạn nó, sau đó quăng đến trước mặt nàng một con thỏ rừng còn sống. Hạ Tinh cũng không nói gì, lẳng lặng cầm mảnh đá sắc tiến tới phía nó. Song lần này bị hút một lượng máu không nhỏ, kỳ kinh nguyệt cũng vừa qua khỏi, Hạ Tinh thấy trước mắt quay cuồng một mảng. Nàng ngã xuống, cùng lúc hắn quay lưng bước vào trong.

Cương thi quay lại cũng vừa lúc Hạ Tinh ngã quỵ. Hắn đón gọn nàng trong vòng tay. Cũng vừa lúc đó bên ngoài có tiếng người nói. Lỡ tai hắn rất thính nên có thể nghe được tiếng động cả dặm đường. Đây giống như một đám người khá đông đúc, bỗng nhiên xuất hiện tại nơi này.

“Rầm!...!”

Có tiếng sét và tiếng cây nào mới đổ. Gió mạnh lên nhanh chóng. Đám người kia vì tránh mưa nên cũng vội vã vào trong huyệt động....Nhắc thấy hắn, bọn họ không khỏi ngạc nhiên.

-Chào huynh...

Một người trong số đó bước ra chào hỏi. Cái sơn động này trông khá sạch sẽ, mọi thứ sắp xếp gọn gàng, không thể là một hang thú hoang đã được. Đó là nơi ở của gã này và cô gái hắn đang ôm trong ngực phải không?

Đáp lại lời chào, hắn “hừ” một tiếng. Hôm qua đã mới ăn no, bây giờ hắn chỉ lẳng lặng nhìn cả đám người lạ phía trước mình bằng ánh mắt cảnh giác...Nhưng hắn vẫn đặt Hạ Tinh xuống đất, tay đặt nhẹ lên trán của nàng.

-Huynh dài...

Lại cái gã lúc nãy. Nhưng bây giờ đằng sau hắn là một trung niên nữa. Gã đàn ông kia nhẹ giọng, mắt hướng về Hạ Tinh bây giờ đang tựa vào người cương thi, không có dấu hiệu sẽ tỉnh lại ngay:

-Đây là Trương đại phu. Nếu huynh không ngại thì để ông ta giúp xem cho tẩu tẩu. Y thuật của ông ấy vốn rất tinh.

Cương thi bỗng xiết Hạ Tinh chặt hơn một chút. Hắn không thích đám người này ấy. Nhưng hiện tại giết chúng cũng không làm được gì cả. Bụng hắn vốn đang no lắm, máu người cũng chỉ ngon khi mới rời khỏi thân thể. Một khi ra tay hắn nhất định không để ai sống sót. Mấy chục tên như thế, chỉ uống miễn cưỡng máu vài kẻ trong đám, còn lại bỏ đi tất cả, không phải sẽ rất lãng phí thức ăn sao?

.....-Cô nương...

Hạ Tinh mơ màng trong giấc mơ chập chờn. Khi nghe có tiếng gọi nàng mới giật mình choàng tỉnh. Nhưng vừa mở mắt là một cảm giác choáng váng lại kéo đến, làm Hạ Tinh xây xẩm mặt mày, lại phải nhắm nghiền mắt lại ngay:

-Cô nương đừng vội...Cứ từ từ.

Cơn mưa này kéo dài cả buổi vẫn chưa tạnh. Sau đó lại có nhiều sấm sét. Nơi này mùa mưa rất nguy hiểm, cả đám người trong hang có muốn cũng không thể ra về.

Trước mắt Hạ Tinh vẫn còn choáng váng. Nhưng nàng vẫn nhận ra mình đang tựa vào vai của thiếu gia. Hắn đang ôm nàng trong lòng bằng một vòng ôm mạnh mẽ, không khác gì một con người.

-Cô nương ấy thế nào rồi?

Kể nhơ nhả trong đám người lên tiếng. Dường như hắn có địa vị rất cao nên ai cũng nể sợ mười phần.

-Bẩm...cô nương này thể chất không tốt. Bình thường thì cô nương thường ăn những thức ăn gì?

Ông ta lúc này có hỏi nhưng cương thì không trả lời gì cả. Đôi khi hắn tiện tay mang vài con thú về cho nàng làm thức ăn, còn lại Hạ Tinh toàn tự lo lắng lấy. Những thứ hắn không ăn uống được, hắn cũng chẳng quan tâm đó là gì.

-Thưa đại phu –Hạ Tinh vẫn chưa thoát khỏi cơn choáng, đáp khẽ- Tôi ăn rau dại và...một ít thịt thỏ rừng. Tôi cũng ăn thêm trái cây hái được ngoài suối.

-Cô nương có thường bị như thế này không ?

Đến lượt Hạ Tinh ngập ngừng. Nếu nàng nói thật, những lần chóng mặt như thế này thường xuyên xảy ra thì liệu hắn vốn chỉ xem nàng là một huyết nô cung cấp máu có cho Hạ Tinh là vô dụng ? Liệu hắn có vứt bỏ nàng hay đơn giản hơn xem Hạ Tinh là con mồi chính, một lần hút cạn máu nàng không ?

Tay Hạ Tinh đang run. Người nàng cũng vậy, nhưng Hạ Tinh lại không dám vùi đầu vào ngực hắn như thường làm mỗi khi trời sấm sét ở cạnh bà bà.

-Cô nương...

-Dạ? – Hạ Tinh đành nói dối- Chỉ...chỉ có lần này thôi ạ!

-Vậy thì không đến nỗi – Trương đại phu nhẹ giọng- Cô nương chỉ là ăn uống không đủ chất nên sức khỏe suy kiệt. Ông quay sang phía gã cương thi –Nếu không cần thiết thì huynh đài cũng không nên để nương tử của mình đi lại nhiều nơi quá! – Ông chỉ khẽ liếc qua gót chân chai sạn, đầy những vết nứt của Hạ Tinh là hiểu ngay nàng đã phải di chuyển rất nhiều nên chân mới sưng phồng lên vậy.- Cô nương ấy còn trẻ nên có thể tạm thời chịu đựng, nếu thêm một thời gian nữa thì có lẽ tình trạng sẽ càng tệ hơn nhiều.

Đám người kia đã có không ít người nhìn Hạ Tinh bằng ánh mắt thương hại lẫn tiếc nuối. Nàng đẹp như một bông hoa mới nở nhưng lại gặp phải một người chồng không biết trân trọng và nâng niu người đẹp, khác nào một bông hoa lài cắm bãi phân trâu. Nhan sắc này rồi sẽ phai tàn trong lúc đáng lẽ sẽ là tươi đẹp nhất.

-Cô nương phải...

Lời đang nói của Trương đại phu bị cắt ngang bởi hắn bỗng nhiên xách ông ta ném ra ngoài cửa hang. Những người trong hang mặt mày biến sắc khi hắn tóm lấy một người gần nhất. Hạ Tinh đang nhắm mắt cũng giật mình khi nghe tiếng thét kinh hoàng của nạn nhân mới nhất. Cương thi hành động luôn nhanh hơn dự tính của con mồi. Tiếng bẻ cổ răng rắc, sau đó là dòng máu tuôn ra như suối từ động mạch cổ đang bị hắn nuốt vào trong bụng. Tay chân nàng run bắn. Trước mắt Hạ Tinh hiện rõ hình ảnh Tam tiểu thư năm đó...Ngực nàng như bị thắt chặt bởi ý nghĩ: “Nếu mình vô dụng, có lẽ con mồi kế tiếp mà thiếu gia chọn có thể sẽ là nàng?”.

7. Chương 7: Cầu Sinh

Đầu óc Hạ Tinh vẫn còn choáng váng nhưng vẫn cố gắng thu dọn đồ đạc. Nàng không bài xích chuyện dùng lại đồ của người chết nên cũng có thêm hai bộ đồ mới trong hành lý. Bà bà đã dạy Hạ Tinh cách may áo, tự nàng làm được áo và vài loại đồ dùng cho phụ nữ những lúc quan trọng. Cây trâm gỗ của bà bà tặng nữa. Những thứ đáng giá của Hạ Tinh chỉ có bấy nhiêu thôi.

Hắn đã về. Nhìn thấy nàng dọn đồ, hắn bỗng nhiên lên tiếng:

-Dọn làm gì?

-Chúng ta phải đi thôi thiếu gia – Con chóng mặt lại kéo tới làm Hạ Tinh choáng váng, lão đảo làm hắn lại phải đỡ lấy nàng –Họ đi rồi sẽ quay lại. Họ nhất định kéo người đến để bắt ngài.

Bình thường hắn sẽ không để ai sống sót nhưng để tránh lãng phí thức ăn nên thường chọn những con mồi lẻ. Mỗi lần chứng kiến một cuộc tàn sát nào của đám cương thi không lý trí hắn cũng đều đợi đến giây phút chỉ còn lại người cuối cùng mới ra tay can thiệp. Kể cuối cùng ấy là con mồi của hắn. Nhưng hôm nay hắn lại thả ột đám người chạy thoát. Vì sao nhỉ? Lần đầu tiên hắn ăn mồi không phải vì bụng đói. Hắn ăn mồi như một cách đưa ra lời cảnh cáo, buộc đám còn lại phải nhanh chóng rời khỏi nơi này.

-Bị như vậy mà còn đòi đi đâu nữa- Hấn lạnh lùng đẩy Hạ Tinh ra –Ta...

-Thiếu gia!

Hạ Tinh bắt ngờ ôm lấy chân hấn. Trên gương mặt nàng là nỗi thống khổ cùng sợ hãi. Sắc mặt trắng bệch, Hạ Tinh khóc, khóc thật nghẹn ngào:

-Ngài đừng giết tôi. Van ngài đừng giết tôi...Tôi chỉ mới là bị như vậy gần đây thôi. Chỉ có một lần...Tôi vẫn có thể cho ngài máu. Thiếu gia...Đừng...đừng có giết tôi.

Hạ Tinh đã nhận ra bên ngoài hấn còn mang về một cô gái đang bất tỉnh, để trước cửa hang. Hấn quyết định tìm huyết nô mới, vậy thì mạng của Hạ Tinh làm sao giữ được? Nàng thừa nhận là mình hèn mọn, mình sợ chết, mình chấp nhận cuộc sống phải phụ thuộc vào người khác. Nhưng ngoài hấn ra nàng không biết trông mong vào ai cả. Hạ Tinh mới có 15 tuổi, chỉ là một cô gái ở ngưỡng cửa trưởng thành.

Hấn khựng lại. Hết nhìn nàng rồi lại nhìn cô gái đang bất động ngoài cửa. Tay của Hạ Tinh lại giữ chặt chân hấn, cử động rất khó khăn:

-Buông ra...

-Thiếu gia...Đừng mà...Đừng...

Hấn cúi xuống. Hạ Tinh bắt đầu hoảng loạn. Nàng co người lùi vào trong hốc đá. Càng lùi càng thấy mình ngu xuẩn vì hang đá vốn chật hẹp, rất nhanh đã hết đường lùi.

-Thiếu gia...Đừng...

Tay hấn đặt lên má Hạ Tinh, giữ chặt, buộc Hạ Tinh phải nhìn thẳng vào mình:

-Ra ngoài lấy nó vào. Nếu choáng thì gọi nàng ta dậy nướng cho nàng ăn.

Hạ Tinh khựng lại thêm lần nữa. Sự ngạc nhiên khiến nàng cũng không đủ tỉnh táo để hiểu ý của thiếu gia.

Đứng trước một con hươu non đang cố đứng dậy. Hấn trói con hươu bằng một sợi dây rừng dài và chắc. Hạ Tinh chợt hiểu ra:

-Thiếu gia...Người không muốn giết tôi. Người muốn tôi...

-Gã đó bảo nàng ăn thiếu chất. Muốn ăn gì thì cứ nói, tìm được ta sẽ tìm cho nàng.

Huyết nô là vật sở hữu của cương thi. Huyết nô khỏe mạnh, cương thi mới có nguồn máu giải khát tốt. Hấn đối xử với nàng như thế vì nàng là huyết nô của hấn, là vật sở hữu mà hấn có và phải gìn giữ, nếu không sẽ bị kẻ khác chê cười.

-Cô gái kia ta mới nhặt được bên ngoài, cũng chẳng biết thế nào. Nàng thích thì giữ lại, không thì cứ đuổi nàng ta đi. Ta định mang về xem nàng có dùng được không.

Hấn giải thích. Lần đầu tiên hấn giải thích với Hạ Tinh một chuyện gì đó. Tuy đơn giản song không biết sao khi hiểu ra mọi chuyện, nàng lại thấy rất vui.

-Còn đám người đó, không cần lo làm gì. Nếu chúng đến nữa thì ta sẽ giết hết. Có mùi của đám cương thi hoang dã, bao nhiêu đó con người không đủ cho chúng đâu.

Hấn lại ra ngoài, để Hạ Tinh ngăn người trong hang động. Nhìn người con gái và con nai chân thật trước mắt, bất giác Hạ Tinh nở một nụ cười hạnh phúc. Lâu lắm rồi, nàng không cười như thế này. Đã lâu lắm rồi!

Cô gái cương thi mang về thực sự rất xinh đẹp. Hạ Tinh sau khi dìu nàng ta vào trong, dùng khăn lau mặt mũi đã nhận ra như vậy. Da trắng như trứng gà bóc, tóc đen óng ả, môi anh đào mọng đỏ, tuy đang ngất lịm nhưng vẫn đẹp vô cùng.

Khinàng ta tỉnh lại có không ít nháo loạn nhưng rồi cũng nhanh chóng hiểu ra tình huống của mình. Hạ Tinh biết nàng ta tên là Tô Yến Nguyệt, trên đường đi thăm hôn phu thì gặp cướp. Mọi người đi theo đều bị giết. Tên đầu lĩnh muốn cưỡng bức nàng. Để giữ gìn trinh tiết Yến Nguyệt gieo mình xuống vực, may nhờ cương thi mang về.

Hạ Tinh là một cô gái đơn thuần, nói sao nghe vậy. Nàng bảo Yến Nguyệt có thể đi đâu tùy ý nhưng nàng ấy không còn chốn để về, muốn nhờ Hạ Tinh cùng nàng đi xuống mạn Bắc, đến quê của cậu nương nấu qua ngày, chờ đợi hôn phu của nàng thì đỡ sẽ đến đón mình đi.

-Đi theo tôi?

-Ừ. Muội làm ơn giúp ta với....Ta thực sự không biết làm sao cả.

Hạ Tinh ngần ngại rồi lắc đầu. Nàng cũng chỉ là một thân huyết nô, tư cách gì mà van xin chủ nhân của mình chứ. Gần 2 năm đi bên hắn, mọi chuyện đều do hắn quyết định, Hạ Tinh một lời ca thán cũng chưa hề có, nói gì là mở miệng cầu xin hắn làm theo ý của mình.

-Muội muội...Muội giúp ta...

Cũng ngay lúc cương thi về đến. Nhìn thấy con nai vẫn còn bị trói còn người bất tỉnh thì ngồi cạnh Hạ Tinh, hắn lên tiếng, giọng hình như có vẻ nhẹ nhàng hơn :

-Không thích ăn thứ đó à ?

-Không phải – Hạ Tinh vội xua tay. Nàng cũng quên mất chuyện con hươu nhỏ- Để tôi...

Máu bắn ra. Nhanh như chớp. Móng tay hắn vươn dài như một con dao nhọn, con vật không kịp kêu lên một tiếng, giấy đành dập dẫu dưới nền đất của sơn động. Đôi mắt tuyệt đẹp của Yến Nguyệt mở to không chớp nhưng nàng ta đã kịp ngăn tiếng kêu hoảng từ miệng của mình lại. Kể trước mắt nàng...không phải là một con người.

Hắn ta, khi máu bắn ra đã vô cùng che chở, đứng chắn ngang cô gái trước mặt. Máu không bắn vào người nàng ta một giọt...Cô gái đó rất quan trọng, cực kỳ quan trọng với hắn ta.

Hạ Tinh lần cương thi đều không thấy được nụ cười nhếch lên từ môi Tô Yến Nguyệt. Một ánh mắt đầy phần hận. Nàng ta đang âm thầm toan tính một điều gì.

-Nhóm củi lên đi !

Hắn điềm nhiên nói trong khi tay nhanh chóng lột da con hươu nhỏ. Hạ Tinh dợm đứng dậy, định chạy đi lấy củi để trong góc hang thì hắn chợt lớn giọng hơn :

-Ta không bảo nàng đi lấy. Ta nói nàng kia, đi lấy củi, nhóm lửa lên đi !

....Bếp lửa hồng đã được nhóm lên giữa hang động. Tô Yến Nguyệt mang xâu thịt nhỏ trao cho Hạ Tinh :

-Muội muội, muội dùng đi !

-Cảm ơn tỷ.

Nàng ta lại chọn một xâu thịt khác, đến trước chỗ cương thi đang ngồi, đôi môi anh đào hé lộ một nụ cười tươi như hoa nở :

-Công tử...Mời người...

Hạ Tinh có chút quỳnh quáng. Hành động của nàng ta nhanh quá, Hạ Tinh không ngăn kịp. Nàng cũng chưa nói với nàng ấy, thiếu gia là...

Nhưng ngoài dự liệu của Hạ Tinh, hắn đã cầm lấy xâu thịt, không nói gì, lặng lẽ nhìn ra cửa hang.

Hạ Tinh có chút hụt hẫng. Thiếu gia xưa nay không dùng thức ăn của nhân loại. Không phải người chỉ uống máu tươi sao ?

-Muội muội, muội ăn đi. Ta thấy muội không khỏe lắm. Ăn cho no rồi uống thuốc mới tốt muội à !

Tô Yến Nguyệt quả là người chu đáo. Nàng nhìn thấy chén thuốc đặt trên một tảng đá khá bằng phẳng trong hang động. Xét tình thế, trong hai người nhất định Hạ Tinh là kẻ bị bệnh rồi.

-Ăn cho hết đi !

Hắn lại lên tiếng. Ánh mắt nghiêm khắc khiến Hạ Tinh không tự chủ được. Nàng cúi thấp đầu cố gắng nuốt miếng thịt đã được ướp và nướng rất ngon.

Cuối cùng cũng ăn xong xương thịt. Hạ Tinh nhồm dầy định dọn dẹp một chút bên bếp lửa thì hắn cũng đột ngột đến bên nàng :

- Ăn tiếp đi !

Là xương thịt nướng lúc này Tô Yến Nguyệt đưa cho hắn. Nó vẫn còn nóng lắm, dù từ lúc này đến giờ đã qua khá lâu rồi.

- Ăn nhiều rồi uống thuốc. Nàng phải ăn cho nhiều vào.

Hạ Tinh và hắn đều nghĩ đến lời nói của Trương y sư. Nàng cảm thấy như có một luồng nước mát chảy tràn qua trái tim mình. Hắn thì lại cảm thấy vô cùng khó chịu vì lời nói đó. Nàng là huyết nô của hắn, thuộc về hắn nhưng lại bị kẻ khác săn sóc đánh giá, cho là hắn không chăm lo tốt cho nàng. Huyết nô của hắn phải là tốt nhất, phải luôn khỏe mạnh, phải luôn luôn...

Hắn quên mất. Đã bao lâu rồi hắn quên mất.... Mỗi lần nàng đến tháng, mùi vị đó không còn làm hắn khó chịu nôn mửa nữa. Nhìn Hạ Tinh mệt mỏi lê bước trên đường, tay thì vịn lên bụng, cố gắng chịu đựng khi môi nhợt nhạt, hắn đã bước chậm hơn lúc trước. Thậm chí ban đêm khi ra ngoài sân mỗi còn dùng một tảng đá lớn chắn hang núi nàng đang ở. Hắn sợ... khi quay lại, nàng đã không còn ở đó. Dù Hạ Tinh chỉ làm một huyết nô.

8. Chương 8: Mối Nguỵ

Cuối cùng thì Tô Yến Nguyệt cũng biết được chuyện thiếu gia là cương thi. Hắn vốn chẳng cần che giấu. Mà cũng khó lòng che giấu được khi thức ăn của hắn chỉ có một, đó là vị của máu người.

Lúc đầu Tô Yến Nguyệt rất sợ, nhưng dần dần thấy Hạ Tinh vẫn an toàn khi sống chung với hắn nên tạm an tâm thêm một chút. Hắn có sức mạnh như thế, có thể sẽ giúp Tô Yến Nguyệt báo được thù.

Thù hận... Tô Yến Nguyệt không phải tên thật là Tô Yến Nguyệt. Nàng gọi là Phùng Thủy Tú, con gái của Phùng Tuấn, phú hộ trong vùng này. Trong một đêm cả nhà nàng bị giết sạch cũng do đám cương thi. Sự thật chỉ có mình Phùng Thủy Tú chứng kiến. Vốn chẳng có cương thi gì cả. Cương thi chỉ biết hút máu, không biết... không biết lời Phùng Thủy Tú ra sau trang viện cường hiệp tập thể. Từng tên từng tên một cười khà ồ leo lên mình nàng, không chỉ vậy còn làm nhiều trò dâm dục khốn nạn với một thiếu nữ 13 tuổi cơ thể còn chưa phát dục đầy đủ. Đến lúc già đàn ông cuối cùng trong băng cướp rời khỏi người, Thủy Tú chỉ còn giống một cái xác không hồn đờ đẫn. Nhưng còn kinh hoàng hơn cả là cả gia đình đều bị bọn giặc cướp tàn sát, cướp hết gia sản. Phùng Thủy Tú đã thề chắc chắn là nàng sẽ trả thù.

Trả thù tưởng như là một giấc mơ không hiện thực được giờ bỗng nhiên hiện rõ ràng trước mắt. Cương thi có lý trí lẫn sức mạnh, chắc chắn sẽ giúp nàng trả được mối thù này.

Trong 5 năm sống trong trại cướp, Thủy Tú đã học được không ít bản lĩnh. Lòng nàng cũng nguội lạnh không ít. Lòng tin không còn nữa, nhất là sau khi nàng quyết định phản bội bọn cướp cùng con tin của bọn chúng bỏ trốn. Gã công tử bột ấy tuy hèn nhát, yếu ớt nhưng hắn ta là lối thoát duy nhất cho Thủy Tú. Nàng và hắn men theo đường mòn sau núi lần trốn nhưng lại không may gặp dã thú. Đương nhiên là Thủy Tú bỏ hắn ta ở lại làm mồi cho nó, bản thân mình thì bỏ chạy, trượt chân rơi xuống ngọn đồi nhỏ trong rừng.

Những ngày đầu nàng ta để ý đến lối sống và sinh hoạt của Hạ Tinh và thiếu gia. Hắn ta có vẻ lạnh nhạt với nàng nhưng lại rất quan tâm, chăm sóc Hạ Tinh. Thứ hắn tìm về cho nàng ăn càng lúc càng phong phú, trái cây, thịt thú, rau rừng, tất cả là để bồi dưỡng sức khỏe. Hạ Tinh ngây ngô không nhìn ra chút một người từng trải như Thủy Tú nhanh chóng hiểu rõ. Nếu chẳng có cảm tình đặc biệt, cương thi thì dù sao cũng là giống đực sẽ không quan tâm đến kẻ khác đến thế làm gì.

Phương pháp lấy lòng hắn bước đầu sẽ là làm những chuyện có ích cho Hạ Tinh. Hắn là cương thi nên đương nhiên không biết, con người cần những thứ gì, muốn những thứ gì?

-Công tử, người nên tìm thêm cho Tinh Tinh thêm sâm để bồi bổ. Tuyết liên cũng rất tốt.

Sâm và tuyết liên là hai vật liệu quý, rất khó tìm được trong rừng. Thủy Tú chỉ chỗ cho hắn tìm. Cách đây mười dặm đường của một Bạch gia thôn trù phú. Đám cướp cũng không dám bén mảng tới. Người của Bạch gia thôn công phu cao cường, nghe nói còn có nhiều pháp sư tài giỏi. Bọn cướp thi đều bị tiêu diệt trong phạm vi của Bạch gia thôn. Chỉ đường cho hắn đến đó tìm cũng là một cách kiểm nghiệm năng lực của hắn, xem khả năng của cướp thi thực sự đến đâu.

Hắn đi lúc trời vừa sáng, đến quá trưa một chút thì đã quay về. Trên tay là một bao lớn, đổ ra trước mặt Thủy Tú:

-Có phải thứ này không?

Hạ Tinh cũng từng nhìn thấy những thứ này trước đây tại Hạ gia trang. Nàng biết nó rất hiếm có. Thiếu gia mang về nhiều như vậy...Hạ Tinh ngẩng lên:

-Thiếu gia, người tìm thấy thứ này ở đâu vậy? Làm sao mà...

Cơ thể hắn dường như chẳng có một tổn thương nào khác ngoài một vết rách nhỏ ở chéo áo. Công phu cao cường lắm. Lòng Thủy Tú thì khắp khối trong khi Hạ Tinh giặt mình thon thót. Có một vết dao kiếm trên tay của thiếu gia. Hắn cũng có máu. Máu màu đen sẫm từ đó rỉ ra.

-Người bị thương à? Thiếu gia, người bị thương rồi.

Thương thế của cướp thi không giống như người. Hạ Tinh cũng không biết băng bó có tác dụng gì không nữa. Hắn lẳng lặng nhìn nàng. Đôi mắt lạnh giá dường như có một chút âu yếm, thật dịu dàng.

-Những thứ đó quý giá lắm nên người ta không dễ dàng cho thiếu gia mang đi đâu -Hạ Tinh không tự chủ mà lên tiếng trách móc- Lần sau đừng có làm như vậy nữa. Khi bị dồn vào đường cùng, người ta đáng sợ lắm, thiếu gia có biết không?

Hạ Tinh không biết, để có số sâm đó hắn đã xông vào Bạch gia thôn ngay giữa ban ngày. Toàn bộ người trong Bạch gia thôn là 570 người, đã quá nửa chết trong tay hắn. Chỉ có một người bị hắn uống hết máu như bữa ăn trưa muộn, còn lại hơn hai trăm người, đa số là pháp sư cao tay ẩn. Bọn họ làm sao có thể buông tha một mối nguy cơ.

Quy tắc giết người cuối cùng, không giết khi đã đủ thức ăn của nhóm cướp thi thông minh đã bị hắn từ từ phá vỡ. Hắn không khát máu, không xem việc giết chóc làm trò tiêu khiển. Hắn chỉ giết người vì một con người khác mà thôi.

9. Chương 9: Trái Tim Thiếu Nữ

Từ nhỏ đến lớn, Hạ Tinh ăn uống đều kham khổ. Cơm trắng với rau xanh, thỉnh thoảng có được một chút thịt. Nàng cũng không phải là thị nữ chính hầu hạ các tiểu thư, công việc thường ngày chỉ ở trong bếp nên chẳng có đãi ngộ gì khác. Khi bị bệnh thì qua quầy vài loại thuốc rẻ tiền của phòng dược trong phủ, may là bệnh cũng lui.

Bây giờ lại có canh sâm uống, lại nấu với gà rừng do thiếu gia mang về, Hạ Tinh uống rất chậm. Nàng sợ mùi vị ngon lành trong miệng, tất cả chỉ là một giấc mơ.

-Muội thấy ngon không?

Tôn Yến Nguyệt hỏi hai ba lần Hạ Tinh mới nghe thấy. Nàng có hơi ngượng, vội gật đầu:

-Vậy thì muội ăn thêm đi!

-Dạ...

Nàng ta đã đi vào trong một lúc. Hạ Tinh uống cạn chén canh. Đầu óc tỉnh táo hơn nhiều, cũng không còn choáng váng nữa. Nàng chợt nhớ lại lời Tôn Yến Nguyệt từng kể. Nàng ấy đi thăm hôn phu thì bị cướp. Gia thế cũng không phải là nghèo khó, cũng được xem là một tiểu thư trung lưu, thế mà việc nấu nướng

lại rất giỏi. Hạ Tinh nhớ, Hạ gia trang cũng không phải là một trang viện lớn lắm song các tiểu thư ở đó không phải làm gì cả, đều do các nha hoàn đảm đương.

Hay là do Hạ Tinh nghĩ nhiều quá? Nhưng mà...

-Muội có mệt không? Ra ngoài dạo một chút cho đầu óc thư thái nhé?

Tôn Yến Nguyệt đã âm thầm tính toán. Con đường này cũng không xa chỗ đám giặc cướp là mấy. Nàng sẽ dụ Hạ Tinh đến gần đó rồi tìm cách lần đi. Hạ Tinh dù không phải là giai nhân khuynh thành nhưng cũng rất xinh đẹp, lại trẻ tuổi giống như nàng ta 5 năm trước. Mặc kệ có nguy cơ gì cho Hạ Tinh, Tôn Yến Nguyệt cũng không cần biết. Nàng sẽ về nói với cương thi, chắc chắn hẳn không để yên cho bọn cướp. Mỗi thù kia có thể trả được rồi.

Hạ Tinh cũng định nhẩm dậy. Nhưng rồi nhớ đến chuyện thiếu gia tìm sấm và bị thương tích nàng lại thấy lo lắng. Hai năm chung sống đây là lần đầu tiên hắn chảy “máu”. Tuy không nhiều lắm nhưng biết đâu với cương thi lại nguy hiểm? Hạ Tinh lo lắng, khi hắn trở về không thấy nàng sẽ phản ứng ra sao?

-Muội à...Chúng ta...

-Muội không đi đâu. -Hạ Tinh xua tay- Muội đợi thiếu gia về.

Lúc hắn ra ngoài, lần đầu tiên Hạ Tinh chồm dậy và hỏi : « Thiếu gia đi đâu vậy ? ». Cũng là lần đầu tiên nàng xen vào việc của hắn, bảo hắn không nên đi gây hấn với con người nữa. Một, hai người thậm chí cả chục người, hắn không sợ nhưng mấy trăm, mấy ngàn người thì khác. Hạ Tinh không muốn, không muốn hắn phải bị tổn thương gì.

-Muội thích thiếu gia sao ?

Tôn Yến Nguyệt bỗng lên tiếng hỏi. Mặt Hạ Tinh đỏ bừng lên ngượng ngập. Thích hắn, làm sao lại thích hắn? Nàng chỉ là một huyết nô cung cấp máu cho hắn thôi mà.

-Tỷ đừng nói bậy...Muội không có...không có...

Thật là không có? Hạ Tinh chỉ là một cô bé 15 tuổi. Nàng sống chung với cương thi suốt hai năm trời. Hắn lại có ngoại hình của một thanh niên hai mươi mấy tuổi. Thời gian gần đây hắn quan tâm chăm sóc, Hạ Tinh không phải là không thấy. Tự bao giờ con tim thiếu nữ đã thổn thức...Nàng trông ngóng hắn, trông ngóng hắn trở về.

-Thật là không có không ?

-Không có...Không có mà.

Tôn Yến Nguyệt càng làm già, trêu ghẹo. Hạ Tinh thì ngượng ngập trốn tránh. Thiếu nữ đùa giỡn, đôi khi hơi quá phận. Tôn Yến Nguyệt thì cười cợt còn Hạ Tinh cứ tìm cách phủ nhận, tránh đi, bên ngoài nhìn vào giống như đang bị hà hiếp.

-Có mà....Có...

Một cái xô thật mạnh vào người Tôn Yến Nguyệt làm nàng ta ngã sòng xoài xuống nền hang động. Hạ Tinh bị kéo vào một lồng ngực rắn chắc. Cương thi đang nhìn nàng. Ánh mắt lo lắng, bất an :

-Có sao không ?

-Thiếu gia...người...

Hạ Tinh giật mình bởi tiếng kêu rên của Tôn Yến Nguyệt. Nàng ta ngã dưới đất. Một dòng máu chảy ra từ phía dưới, mùi máu làm cương thi khê chau mày còn Hạ Tinh thì kinh ngạc đến cứng người...

10. Chương 10: Vật Và Người

- Tôn tử tỷ ...Tôn tử tỷ...

Đối với một thứ không dùng được, cương thi thường có khuynh hướng vứt bỏ. Thời gian gần đây hắn không uống máu của Hạ Tinh vì nàng không được khỏe mạnh, tương lai gần cũng không muốn uống vì nàng chưa được khỏe mạnh. Nhưng với cô gái này thì khác. Hắn nhất nàng ta về để lo lắng cho Hạ Tinh. Bây giờ ngược lại nàng phải lo lắng cho nàng ta, vậy thì để lại làm gì?

- Thiếu gia...Đừng...

-

Nếu là trước đây, Hạ Tinh chẳng dám ngăn cản hắn làm gì hết. Nhớ lại khi mới theo bà bà và hắn một khoảng thời gian ngắn, hắn hay mang họ đi khắp nơi tìm mồi, cũng thường hay ăn tại chỗ. Tận mắt chứng kiến cảnh hắn bẻ cổ người uống máu, Hạ Tinh rất sợ. Nàng nép vào ngực bà bà không dám nhìn nữa nhưng bên tai vẫn văng vẳng tiếng thét thảm thiết của các nạn nhân. Có khi họ còn nhìn Hạ Tinh bằng ánh mắt thống thiết van nài nàng cứu họ. Nhưng Hạ Tinh làm gì có năng lực đó. Nàng chỉ là một huyết nô, một huyết nô thôi.

Lâm mục thấy Hạ Tinh sợ hãi như thế, cuối cùng đành phải đánh liều xin thiếu gia tìm một chỗ tránh tạm, đợi hắn đi sẵn về rồi đi tiếp. Hắn không nói gì nhưng chẳng phản đối. Hạ Tinh không phải chứng kiến cảnh đáng sợ ấy. Nhưng nàng vẫn không quên, chẳng thể quên...

Thiếu gia sống bằng máu. Loài người có máu, động vật cũng có máu. Hạ Tinh từng nói với bà bà:

- Bà bà ơi, vậy tại sao chúng ta không khuyên thiếu gia đừng giết người nữa. Thiếu gia có thể uống máu động vật. Như thế thì...

Lâm mục dừng tay nhìn nàng. Ánh mắt và nụ cười dịu dàng ấy, dù sau này bà đã mất, dù sau này Hạ Tinh không còn nhớ đến gương mặt bà nữa thì ánh mắt...ánh mắt đó nàng tin chắc mình mãi mãi không quên:

- Thiếu gia từng hỏi bà...Uống máu động vật và con người có gì khác nhau sao?

Hạ Tinh khựng lại. Nàng không được ăn học nhưng có những đạo lý người được học hành chu đáo chưa chắc đã thông hiểu bằng những kẻ như nàng, từ nhỏ đã không có tuổi ấu thơ:

- Lúc đó bà bà cũng như con vậy. Bà bà rất sợ mỗi lần thiếu gia uống máu ai đó. Ta cảm thấy mình tội lỗi khi họ van xin mà ta không thể làm gì được. Ta từng xin thiếu gia tha ột đút bé. Người hỏi ta, vậy sao hôm qua ta mang cho người con thỏ non còn rất nhỏ, người lại có thể ăn thịt nó? Giết một người và giết một con thỏ, có gì khác nhau sao?

Hạ Tinh bật khóc. Con thỏ và con người trong mắt thiếu gia cũng đều là một sinh mạng. Con người ăn con thỏ để sống, thiếu gia uống máu con người để sống, có gì khác nhau sao?

- Thiếu gia có thể uống máu động vật mà cũng vẫn sống. Nhưng người thích uống máu người cũng như chúng ta ai cũng thích ăn thịt hơn ăn cơm trắng vậy. Trong mắt thiếu gia chúng ta và động vật không có gì khác nhau cả. Chỉ là kẻ mạnh và kẻ yếu. Con có hiểu không?

-

Hạ Tinh hiểu....rất hiểu. Nàng là con người, là con mồi mà thiếu gia nuôi để ăn dần. Cũng như con người nuôi chó mèo, mục đích chính là giữ nhà nhưng khi đói bụng, không còn thức ăn cũng sẵn sàng mang chúng ra giết thịt. Thiếu gia một ngày nào đó đói bụng mà không tìm đủ thức ăn cũng sẽ nuốt hết máu Hạ Tinh vào bụng. Nàng không có tư cách gì để phản kháng, để khuyên giải, ngăn cản thiếu gia cả. Một khi còn phụ thuộc vào hắn, đó là bổn phận và số phận của nàng.

Song hôm nay lại khác. Hạ Tinh lại dám ngăn cản hắn. Giọng nàng run run:

- Thiếu gia...Tỷ ấy còn có một đứa bé trong bụng nữa. Người đừng giết tỷ ấy...Tôi xin ngài đừng giết tỷ ấy mà...

-

Hạ Tinh từng van xin hắn. Song là vì bản thân nàng. Vì nàng còn muốn sống. Nhưng bây giờ là vì kẻ khác, một kẻ chẳng liên quan gì đến quyền lợi của hắn và nàng.

- Thiếu gia...

- Không giết thì không giết – Hấn thu tay lại, nâng mặt Hạ Tinh lên, lau nước mắt cho nàng- Không cho phép khóc nữa. Đi ngủ sớm một chút. Không khóc nữa, có biết không ?

11. Chương 11: Nài Nỉ

Cương thi nhìn cô gái đang nằm thiêm thiếp trên bàn đá với vẻ bài xích rõ rệt. Nàng ta bây giờ như một gánh nặng đối với hấn vậy. Có một sinh vật nhỏ trong bụng, rồi sau đó lại sinh ra một đứa bé. Hấn không thích máu của trẻ con. Nó nhạt thêch chẳng có mùi vị gì cả, lúc còn nhỏ hấn từng uống qua một lần và tự nhủ, sau này khi mình có nhiều năng lực hơn sẽ không bao giờ tìm mùi là trẻ con nữa. Thứ đó dễ ăn, không chống chọi nhiều trước khi bị giết, cũng bởi vì thế mà máu lạt nhách, uống chẳng ngon lành gì.

-Thiếu gia...

Hạ Tinh vẫn chưa ngủ. Nàng nơm nớp lo sợ...Dù sao thì Tôn Yến Nguyệt cũng là người sống cùng Hạ Tinh gần 10 ngày. Nàng biết, thiếu gia không thích kẻ vô dụng. Người cũng rất giữ lời hứa, đã hứa không giết thì sẽ không giết. Nhưng mà....không giết cũng có thể là đuổi nàng ta đi chỗ khác. Bụng mang dạ chửa như thế, Tôn Yến Nguyệt sẽ về đâu ?

-Sao không ngủ ?

Hạ Tinh chống tay ngồi dậy. Thiếu gia...Hạ Tinh đã van xin một lần rồi, giờ thêm lần nữa, có phải là quá phận hay không ?

-Thiếu gia...Người định làm gì với Tôn tỷ tỷ ?

-Nàng muốn ta làm gì nàng ấy ?

Hấn đột ngột hỏi làm Hạ Tinh cũng ngẩn ra. Ánh mắt của hấn nhìn Hạ Tinh khác hẳn, nó làm má nàng đỏ ửng, đầy sự ngượng ngùng.

-Tôi...tôi không biết. Nhưng Tôn tỷ tỷ đang có em bé, nếu mà...nếu mà chúng ta không...không giúp đỡ thì...

Bảo một cương thi lấy người làm lương thực, giúp đỡ người có phải là quái lạ lắm hay không ? Hạ Tinh cũng nhận ra sự không bình thường đó, nhưng biết làm sao hơn được, đành phải cứ vậy mà áp ứng, ngập ngừng :

-Giúp bằng cách nào ?

-Bằng cách nào ? –Hạ Tinh cắn nhẹ môi, lẩm lét- Chúng ta...cho Tôn tỷ tỷ đi theo. Tạm thời là vậy, rồi sau đó...

Tôn Yến Nguyệt có thai nghĩa là câu chuyện trước đây nàng ta kể hoàn toàn không có thật. Yến Nguyệt không có hôn phu nào cả, như vậy nàng ta sẽ đi theo họ đến bao giờ ?

-Ta không cần đến hai huyết nô cùng một lúc. Trước đây là do bà ta già yếu sức, nàng thì còn trẻ. Bây giờ nàng vẫn trẻ, mang theo nàng ta để làm gì ?

Thú hoang trong rừng chỉ cần răng nanh và móng vuốt. Cương thi cũng vậy, nuôi một huyết nô là đủ, nhiều hơn nữa sẽ sinh ra phiền phức. Huống gì trong bụng Tôn Yến Nguyệt lại mang một bào thai, sẽ rất vướng víu cho những chuyện sau này.

-Thiếu gia...vậy người đợi lúc Tôn tỷ tỷ đỡ hơn một chút.- Hạ Tinh vẫn là có chút không nỡ, nhẹ nhàng- Khi đó chúng ta sẽ để tỷ tỷ ở lại đây hoặc tìm nơi nào đó gửi gắm tỷ ấy...Tôn tỷ tỷ biết rất nhiều chuyện, tôi bị choáng là do tỷ ấy giúp đỡ nên mới khá hơn. Bây giờ bỏ rơi tỷ tỷ thì tôi không làm được. Người giúp tôi một lần này nữa, có được không hả thiếu gia ?

Hạ Tinh và hấn sống chung với nhau bao lâu nhưng đây là lần đầu tiên cùng nói với nhau nhiều đến vậy. Thì ra khi nghe một thứ mình quan tâm nài nỉ lại hay ho đến vậy. Cương thi thoải mái tựa người vào vách, gật đầu.

Hạ Tinh sung sướng cười rạng rỡ. Nụ cười khiến hấn chột nghĩ, nuôi thêm một người nữa cũng được, miễn là việc ấy làm nàng cứ cười mãi thế này.

Đằng sau đôi mắt nhắm nghiền, Tôn Yến Nguyệt đã tỉnh. Không lâu nhưng đủ nghe hết câu chuyện. Đứa con...Nghiệt chủng của bọn cướp. Suốt 5 năm qua, những tên đầu lĩnh trong đám cướp có 8 tên tất cả, khi hứng tình là leo lên người nàng ta giao hoan liên tục. Có đêm một mình Tôn Yến Nguyệt phải chịu đựng sự dày vò của 5-6 vị đương gia cùng lúc, còn phải hầu hạ làm vui lòng chúng bằng những trò quái đản. Đứa trẻ này cũng không biết là của tên nào nữa. Làm sao mà...

Ánh mắt nàng ta hé ra vừa kịp thu lấy hình ảnh cương thi khê cười âu yếm nhìn Hạ Tinh đang cuộn người trong tấm chăn hần vừa mang về cho nàng ngủ. Nàng ta gặp một cương thi hút máu người thì sao chứ ? Hần thương yêu, trân trọng Hạ Tinh đến vậy, so với lũ con người ti tiện, khốn nạn, đầu ngập tràn nhục dục, Tôn Yến Nguyệt vẫn muốn đi theo gã cương thi.

Trong những ngày gần gũi hần còn ở lại, nàng ta càng phải tận dụng tối đa cơ hội. Cương thi rõ ràng cũng có tình cảm. Hần thích Hạ Tinh, có nghĩa là có cảm giác với phụ nữ. Mà đã là phụ nữ, một con bé ngây ngô mới lớn so với một người đàn bà dày dạn hầu hạ chuyện phòng the cùng lũ cướp hung hăng tàn bạo, ai là người có lợi thế hơn vẫn còn chưa biết rõ mà.

12. Chương 12: Ganh Tỵ Của Nữ Nhi

Sáng sớm cương thi đã ra ngoài. Mấy ngày nay được uống sâm, ăn gà Hạ Tinh khỏe hơn nhiều. Trong hang không còn nước, gần đó lại có một mạch suối nhỏ nên Hạ Tinh quyết định ra đó lấy nước mang về.

Khi đi Tôn Yến Nguyệt còn mê man, khi về thì nàng ta đã tỉnh, có vẻ khá hơn một chút rồi :

-Tôn tỷ tỷ...

-Tinh Tinh.

Hạ Tinh cũng không muốn hỏi nhiều về mọi chuyện. Nhưng Tôn Yến Nguyệt lại chủ động nói cho nàng nghe. Vừa kể nước mắt nàng ta lại không ngừng chảy, trông thật thương tâm.

-Tỷ không muốn nói dối muội. Nhưng mà hiểu cho tỷ, hoàn cảnh của tỷ...

Những chuyện đó Hạ Tinh chưa hề trải qua, khi nghe Tôn Yến Nguyệt kể lại mới thấy thật là khủng khiếp. Nàng tuy là « huyết nô » mạng sống bị đe dọa nhưng thực tế thiếu gia đối xử với Hạ Tinh không tệ. Hần tìm thức ăn, cho nàng quần áo mặc, không như Tôn Yến Nguyệt...Bị người ta đùa bỡn, hành hạ như vậy, còn đau đớn nào hơn.

-Tỷ đừng lo. Bây giờ tỷ cứ tịnh dưỡng cho khỏe đã, từ từ rồi tính tiếp.

Hạ Tinh không dám nói đến chuyện thiếu gia chẳng muốn mang theo Tôn Yến Nguyệt. Được ngày nào hay ngày đó, suy tính quá nhiều đôi khi lại không như ý muốn của mình thì sẽ thất vọng nhiều hơn.

-A !

Tôn Yến Nguyệt bỗng nhiên ôm bụng. Gương mặt xinh đẹp tái nhợt làm Hạ Tinh cũng hoảng hốt theo nàng.

-Tỷ tỷ...tỷ sao vậy ? Có sao không ?

-Bụng tỷ đau quá- Tôn Yến Nguyệt rên rỉ, càng lúc càng lớn hơn.- Tỷ đau quá...Đau lắm Tinh Tinh ơi !

Hạ Tinh hoàn toàn quẩn quáng. Nàng không biết làm sao cả. Nơi này chỉ là nơi dừng chân tạm bợ, thời gian qua Hạ Tinh bị choáng nên cũng không ra ngoài thị tứ. Thiếu gia thì không có ở đây.

-Giờ...giờ phải làm sao đây tỷ ? Muội...

-Muội đừng sợ.- Tôn Yến Nguyệt cố gắng rặn ra từng tiếng- Trong...thời gian...ở núi thì tỷ có biết một số loại thuốc...c...Hôm trước ra suối mức nước tỷ thấy có một loại cỏ màu đỏ sẫm. Nó là...là Tổ xích thảo, dùng để an thai cho nữ giới. Muội...muội mang loại đó về, đâm nhuyễn. Tỷ sẽ đỡ hơn mà...

-Dạ...Dạ...

Hạ Tinh vội vã đi ngay không do dự. Tiếng chân nàng khuất đi xa lắm, Tôn Yến Nguyệt mới chồm người dậy. Tổ Xích thảo đúng là an thai cho phụ nữ nhưng chỉ có phần ngọn cỏ đỏ mới có tác dụng đó. Nếu uống cả cây sẽ gây ra ngộ độc cho người. Tuy là không chết người được nhưng mà...

Cái thai này là nghiệt chủng. Nó không được phép tồn tại. Nhưng nếu nó biến mất thì cũng phải có giá trị nào đó với người ở lại. Hạ Tinh chỉ là một cô gái 15 tuổi ngây ngô khờ dại. Nàng chưa đủ bản lĩnh để hiểu được, cái giá lạnh và sự tàn nhẫn của lòng người.

...-A !

Hạ Tinh thực sự hoảng hốt. Sau khi uống thuốc xong thì Tô Yến Nguyệt đau đớn quằn quại cả người như vậy. Chẳng bao lâu máu lại chảy ra từ hạ thân nàng. Máu đỏ sẫm, không có dấu hiệu dừng lại. Cứ chảy mãi khiến Hạ Tinh càng hoảng hốt hơn:

-Tôn tỷ tỷ...Tỷ sao vậy, Tôn tỷ tỷ...

-A!

Nàng ta cứ lặn lội mãi và máu cũng cứ thế nhuộm đỏ cả một khoảng chiếu giường đá. Mặt Hạ Tinh cũng tái xanh theo:

-Tỷ tỷ...

Bên ngoài cương thi bước vào. Tiếng kêu hoảng hốt của Hạ Tinh làm hắc cũng trở nên khản trương theo:

-Thiếu gia...Cứu tỷ tỷ. Tỷ tỷ làm sao đó thiếu gia?

....Hắc cũng đâu biết phải làm sao trong tình huống đó. Thứ máu phía dưới của người phụ nữ đó có mùi rất khó chịu. Nghe lẫn như có tiếng khóc ở bên trong.

Đại phu lại được mời đến. Nguyên nhân là do Tổ xích thảo. Hạ Tinh cảm thấy chân tay mình lạnh toát. Tổ xích thảo do một tay nàng hái và nấu thuốc mà.

-Đại phu...Không lẽ nào, thuốc đó là...

-Tổ xích thảo là dược liệu dùng để dưỡng thai, nhưng mà chỉ có phần ngọn thôi. Nếu nấu cả phần gốc lẫn ngọn thì người dùng sẽ bị nhiễm độc. Cô nương này nhiễm độc nên bị hư thai.

Một sinh mạng vừa lìa xa nhân thế. Hạ Tinh bật khóc. Còn hắc, nhìn nàng khóc, hắc lại cảm thấy thật đau lòng.

Sinh mệnh...

Có bao nhiêu sinh mệnh bị hủy diệt trong tay hắc. Thế mà người con gái này lại khóc vì một sinh linh chưa thành hình dáng. Con người là loài sinh vật mỏng manh vậy đó, thế mà hắc lại rung động vì một con người.

-Không khóc nữa.Khóc thì có tác dụng gì?

Hắc thật sự không hiểu loài người. Tại sao lại phải khóc? Khóc thì có làm thay đổi được điều gì đâu chứ? Những kẻ trước khi bị hắc giết có không ít người gào khóc. Nhưng khóc thì vẫn vậy. Hắc đang đói bụng. Nước mắt đâu làm hắc no bụng mà bỏ qua cho họ bao giờ.

-Thiếu gia...

Hạ Tinh đương nhiên biết điều ấy. Nhưng nàng không thể không khóc được. Khóc không làm đứa bé chưa có hình dạng đó sống lại. Tuy vậy những dòng nước mắt lại làm cho Hạ Tinh cảm thấy dễ chịu hơn đôi chút. Nàng thực sự không biết tác hại của Tổ xích thảo.Hạ Tinh cũng không chủ đích giết chết đứa bé ấy. Song nàng vẫn cảm thấy đau lòng lắm. Vẫn không kiềm được nước mắt của mình.

...- Tỷ tỷ!

Đôi môi nhợt nhạt của Tôn Yến Nguyệt mấp máy. Trên mắt là một dòng lệ từ từ chảy thành hàng:

-Tỷ biết....Nhưng không sao đâu muội. Là do tỷ quên đi tác dụng của cả cây thuốc đó. Cũng tốt...Đứa bé đó sinh ra cũng là nghiệt chủng. Ra đi sớm sẽ là một may mắn cho nó ở kiếp sau.

Đó là những lời thật lòng của Tôn Yến Nguyệt. Đứa bé con của giấc cướp rồi sẽ là giấc cướp. Ra đi, tìm một chỗ đầu thai khác vẫn là lối thoát cho nó. Biết đâu...

Biết đâu...

-Chưa sinh ra đã chết. Chết là hết. Làm sao người biết được chết sẽ là điều may mắn cho nó ở kiếp sau?

Hắn cất giọng. Lần đầu tiên hắn cất giọng nói một chuyện không cần thiết. Nếu ra đi là may mắn...Nếu không phải sống là hạnh phúc thì hắn đâu cần phải tìm mồi để sống. Nếu sống không phải là hạnh phúc thì sao những con người hắn giết lại chấp nhận đau đớn và thương tích để mà chống cự, tìm hinh một cơ hội tồn sinh?

-Thiếu gia...

-Ra ngoài kia ăn trái cây đi. Ta không thích con người này ăn thứ mà ta đem về cho nàng.

Rất thẳng thắn.Hạ Tinh biết câu nói vô tình và thẳng thắn của thiếu gia sẽ làm cho Tôn Yến Nguyệt không lấy gì làm vui vẻ. Nhưng có một người chỉ vì mình mà làm nhiều thứ, bản thân lại cảm thấy thật vui vẻ. Thật sự rất vui!

.....-Tỷ tỷ...

Hắn lại ra ngoài trong đêm tối. Trước khi đi còn dặn dò Hạ Tinh, rất ân cần:

-Không được khóc nữa. Mẹ nó còn không thương nó, nàng không cần thương nó làm gì. Nó cũng chẳng cần nàng phải khóc cho nó đâu.

-Dạ...

Trái cây hắn mang về cho nàng hôm nay ăn rất ngon nên Hạ Tinh cũng dành lại một chút mang vào cho Tôn Yến Nguyệt. Nàng ta vẫn còn thờ thần trong hang đá. Thấy nàng, gương mặt xinh đẹp hiện lên biểu tình lạnh nhạt. Hạ Tinh đặt mấy quả chín mọng xuống giường đá, rồi lại bước ra ngoài.

-Tinh Tinh...

Hạ Tinh dừng lại. Tôn Yến Nguyệt nói thật nhanh:

-Tỷ sẽ rời khỏi nơi đây nhanh thôi. Nhưng muội có thể xin cho tỷ tịnh dưỡng vài hôm nữa?.... Khỏe rồi tỷ sẽ đi ngay. Không làm phiền đến muội lâu đâu.

Hạ Tinh cũng không biết nói gì ngoài cách gật đầu đồng ý. Nàng cũng chẳng yên tâm cho Tôn Yến Nguyệt ra đi vào lúc này mà.

-Tinh Tinh...

Hạ Tinh lại loạng choạng suýt ngã.Thời gian gần đây hắn không hề dùng máu của nàng giải khát, thế mà Hạ Tinh vẫn thấy trong người rất mệt, đầu choáng váng, không biết vì sao.

Đại phu lại đoán là nàng thiếu máu.Thiếu máu thì bổ sung máu. Nhưng Hạ Tinh không như hắn, không thể uống máu của con người.

-Tôi kê thuốc cho nàng ấy. Công tử vào thành tìm mua. Còn bạc liên thì hơi khó kiếm, công tử phải vất vả rồi.

Hắn đương nhiên không biết bạc liên là gì. Song Hạ Tinh hay bệnh như thế làm hắn rất lo lắng, mấy ngày nay cũng không buồn đi săn mấy, chỉ ở lại hang coi chừng tình trạng của nàng.

-Thiếu gia...

Hạ Tinh gọi hắn. Ngày xưa mỗi lần bị bệnh Hạ Tinh lại sợ. Song gần đây càng ngày lại càng to gan thì phải. Nàng tinh thần không nỡ, không nỡ vứt bỏ mình, cũng không có uống hết máu mình một lần. Mà dù có vậy Hạ Tinh cũng không sợ nữa...Cũng chẳng biết vì sao mà không sợ nữa rồi.

-Tôi biết chỗ có bạc liên –Tôn Yến Nguyệt bất ngờ lên tiếng –Nhưng khá xa...Thiếu gia, nếu được thì tôi...tôi dẫn ngài đi.

-Ừ.

...Hắn nôn nóng vì Hạ Tinh đang nằm ởhang thiêm thiếp. Trong khi đó Tôn Yến Nguyệt thì đi lại chậm chạp. Cũng vì vậy mà hắn quyết định công nàng để cho nhanh.

-Thiếu gia...Đi thẳng...

-Thiếu gia...Đằng kia, ngài quẹo sangtrái.

-Thiếu gia...

Đây là đường đến phạm vi của bọn cướp.Ngày thường đây là giờ chúng hoạt động. Chỉ cần dụ hắn đi vào trong đó. Thấycon mồi, bọn chúng nhất định không tha.

Vai của cương thi rất rộng. Nằm trênlưng hắn, cảm giác ấm áp này...Đây là lần đầu trong đời Tôn Yến Nguyệt được nếmqua.

Nàng ta bắt giác tựa cả người vàolưng hắn. Phần ngực thanh xuân cũng dựa sát vào.Tôn Yến Nguyệt phong tình vạn chủng, tuyđã 5 năm làm vợ chung của các đương gia vẫn làm chúng say mê không dứt được.Nàng ta có kỹ thuật phòng the vô cùng lão luyện, thân thể lại đặc biệt nhạy cảmvà quyến rũ, không người đàn ông nào có thể chống lại được nàng.

Cương thi cũng là giống đực. Giống đựcthì...

-Không cần ôm chặt như vậy. Ta khôngthích...

Giọng cương thi vang lên, dứt khoát.Tôn Yến Nguyệt có hơi bối rối nhưng lại giả vờ hoảng sợ khi hắn đột ngột vươnminh lơ lửng trên các tầng cây:

-Thiếu gia...người ta sợ...Thiếu gia!

Đối với người khác đó là một âm thanh nũng nịu và êm dịu, còn cương thi hắn...âm thanh đó nghe thật khó chịu. Hắnlạnh lùng:

-Tìm được bạc tuyết, lần sau người cũng nên mời đại phu xem mạch. Bị cảm rồi, giọng nói thật khó nghe.

Tôn Yến Nguyệt mặt xanh như chàm đỏ.Cương thi khốn kiếp, hắn đúng là máu lạnh...Không lẽ ngoài Hạ Tinh, hắn thực sựchẳng có cảm giác với kẻ khác sao?

-Ừm...

Phía dưới là một âm thanh rất lạ.Cái tai nhạy cảm của hắn nhanh chóng thu vào âm thanh đó. Nhanh như chớp, hắn đảomình xuống tán rừng kia.

Bụng đang đói, phải tìm thức ăn lótđạ...Vừa hay có đến hai con mồi.

Chúng đang trong tư thế lạ...Bình thườngthì con mồi thường mặc lớp vải bao ngoài che thân thể. Hai con mồi này trần nhưnhộng, đang quấn lấy nhau. Người đàn ông quỳ giữa đôi chân mở rộng của người phụ nữ. Miệng nàng ta thốt lên những âm thanh ư... a đứt quãng, trông thật là thoảimái.

-Tình lang...mạnh thêm nữa. Mạnh thêmnữa...Tình lang...

-Thu Nguyệt muội...ta đến đây. Ta mạnhthêm đây...Á!

Người đàn ông kêu lên thất thanh.Cương thi đứng sau lưng hắn. Một cái kéo mạnh, phần cơ thể đàn ông bị rút ra độtngột làm người phụ nữ cũng kêu lên, không mấy hài lòng.Nhưng khi nàng ta vừa mởmắt, nhìn thấy tình lang của mình cổ bị bẻ gãy, máu chảy ròng ròng. Còn gã đànông lạ, hắn đang thông thả, từng chút từng chút một uống ừng ực những dòng máutươi đỏ rực chảy đầy trên thân thể trần trụi, lan xuống phía dưới người củanàng ta.

-Á...

Nàng ta chỉ kịp kêu lên như thế.Cương thi vứt thân xác đã bị hút cạn máu ra xa bằng một động tác nhẹ hẫng. Côgái cũng rất xinh đẹp, nhưng tiếc thay cái vẻ xinh đẹp ấy không đủ làm độnglòng dã thú. Hắn lại

bẻ gãy cổ nàng ta bằng một lực nhanh và chính xác. Máu lạnh chảy, hắn uống máu, lần này thông thả, tận hưởng lâu hơn.

Đằng xa...Tôn Yến Nguyệt như chết lặng.Lần đầu tiên nàng nhìn thấy cảnh man rợ đó. Cương thi giết người uống máu...Gương mặt hắn không hề hiện ra vẻ tàn ác, thậm chí còn có phần tuấn tú hơn hẳn những con người.

-Thiếu gia...

-Đi tìm bạc liên ngay.

Dòng máu nóng hừng hực vừa chảy vào miệng làm hắn cảm thấy hưng phấn. Không phải vì cảm giác được thỏa mãn cơn đói.Hắn nhận ra vẻ sung sướng vẫn còn đọng lại trong máu hai nạn nhân mới nhất.Chuyện bọn chúng làm hắn cũng không xa lạ mấy. Đó là phương cách tạo hóa đã dành ra để duy trì nòi giống cho vạn vật. Song đây là lần đầu hắn nhìn thấy vẻ thoải mái và thích thú trong mắt những kẻ thực hiện. Trong đầu cương thi hiện ra hình ảnh của Hạ Tinh...Cả hai đều sung sướng. Để khi nàng khỏe lại, hắn sẽ thử xem sao.

13. Chương 13: Hạ Tinh...ghen

Bạc liên được mang về, đủ vị thuốc theo kê toa của đại phu. Hạ Tinh ngoan ngoãn uống hết, dù thuốc rất đắng nhưng nàng lại cảm thấy thật ngọt ngào.

Song, dường như liều lượng thuốc chưa đủ nên những lần choáng váng của Hạ Tinh vẫn kéo dài không dứt. Nàng cứ phải nằm trên giường đá. Hắn cứ ra ngoài tìm thêm thuốc. Đã gần 1 tháng rồi hắn vẫn chưa dùng máu của Hạ Tinh.

-Tinh Tinh, muội uống thuốc đi!

Gần đây, thời gian mà Tôn Yến Nguyệt cùng đi với thiếu gia rất thường xuyên. Ban đầu Hạ Tinh không để ý lắm. Nhưng vài lần vô tình bắt gặp ánh mắt đắm say nàng ấy nhìn theo thiếu gia, lòng Hạ Tinh lại thấy bất an không ít. Bây giờ nàng không sợ thiếu gia xem thường mình vô dụng nữa. Chỉ sợ...Sợ gì không biết nhưng vẫn sợ...Tôn Yến Nguyệt, nàng ấy...xinh đẹp như thế. Hạ Tinh cứ bệnh hoạn, yếu ớt như vậy, thiếu gia sẽ...sẽ lo lắng tình được lâu dài, hay là cũng nhanh chóng phối pha?

-Tôn tỷ tỷ...Gần đây tỷ và thiếu gia...

Hạ Tinh khựng lại. Biết hỏi gì nữa, ngoài cách lấp liếm cho qua chuyện. Nhưng với một người từng trải như Tôn Yến Nguyệt, đương nhiên nàng ta hiểu ý của Hạ Tinh.

-Tỷ và thiếu gia đi tìm thuốc uội. Thiếu gia cũng rất tốt. So với những con người khác, thiếu gia có đôi chỗ còn tốt hơn người khác. Muội và tỷ đều có thể yên tâm mà đi theo thiếu gia. Tỷ cũng có thể tạm thời thay muội...Muội đang bệnh, thiếu gia lại cần máu giải khát mà.

Nàng ta bước lên một chút. Chiếc áo mặc cũng hững hờ hơn trước, lồ lộ chiếc yếm thắm khoe làn da trắng nõn. Hạ Tinh không có kinh nghiệm sống nhưng cũng mơ hồ cảm thấy, Tôn Yến Nguyệt rõ ràng là có ý với thiếu gia.

Hạ Tinh ghen tỵ. Nàng đang ghen tỵ. Huyết nô ghen khi có một kẻ khác muốn chiếm vị trí của mình, ngấm cũng lạ đời thật. Đáng lẽ nàng phải vui vì có người thay thế mình dâng máu cho cương thi hưởng dụng. Đằng này lại sợ, lại lo...lại bất an.

.....Sao rồi?

Thiếu gia lại mang thuốc về. Thuốc cũng được sắc thêm củ trư. Nhưng Hạ Tinh không muốn uống. Nàng cảm thấy khó chịu...cứ bứt rứt, tức tối mà không biết nói cho ai.

-Ăn thịt nai nhé?

-Tôi không đói...

-Nàng hay bị choáng mà. Không ăn nên cứ mãi mà không hết bệnh.

Hạ Tinh nhìn hấn. Thiếu gia gần đây vẫn lạnh lùng như trước. Nhưng nàng lại thấy hấn rất khác. Khác ở chỗ hay nhìn chăm chăm vào Hạ Tinh, nhất là mỗi lần nàng uống thuốc, sau đó tình hình lại không khả quan mấy, bệnh vẫn cứ kéo dài.

-Thiếu gia...

-Hừm?

-Thiếu gia...

Hạ Tinh chợt rơi nước mắt. Nàng ghen tỵ nhưng trước mặt người lại không dám nói. Nhớ tới thân phận chỉ là một huyết nô bé nhỏ, một con mồi người ta đang từ từ nuôi lớn, tư cách gì mà lại có những ý nghĩ quá phận của mình.

Hấn không kịp đưa tay lau nước mắt cho nàng nữa. Bởi hấn đánh hơi thấy mùi nguy hiểm. Có kẻ tìm đến trước hang động. Hơn nữa, không chỉ có một người.

-Thiếu gia –Bên ngoài Tôn Yến Nguyệt cũng vội vã chạy vào- Có rất nhiều người đến tìm người. Họ...

Bọn chúng là người của Bạch hoa thôn. Hấn biết vậy. Đến đây là để diệt trừ mối họa và trả mối thù cho đồng bạn của mình.

-Thiếu gia...Người...

-Là hấn. Quái vật. Hấn kìa...

-Đúng là hấn. Hấn không chỉ lấy nhân sâm, tuyết liên mà còn giết người của chúng ta nữa. Không thể tha được...Nhất định không tha...

Bọn họ xông vào rất nhanh. Hấn không chỉ phải bảo vệ bản thân mình mà còn hai kẻ không có khả năng chiến đấu bên cạnh phải lo lắng. Bọn họ đến đây giết hấn, đương nhiên đối với những người liên quan bắt chấp là đồng loại cũng không vị nể, sẵn sàng ra tay miễn chiếm lợi thế ỉnh.

Hạ Tinh chưa bao giờ thấy hấn chiến đấu thực sự cả. Miệng xuất hiện đôi răng nanh dài nhọn hoắt, đôi tay với những vuốt nhọn không dài lắm nhưng sắc bén. Động tác ra tay nhanh chóng và chuẩn xác. Mặc cho đám người kia hùng hổ, hấn vẫn ung dung, hết sức ung dung.

-Thiếu gia...

Một người trong đám tấn công đã nhìn thấy thái độ bảo hộ lúc này của hấn dành cho hai người con gái. Bọn họ một ít chia ra tấn công họ. Quả nhiên, hấn có vẻ phân tâm, lùi dần về phía Hạ Tinh.

-Đi mau...

Một khả năng đặc biệt. Tay hấn vươn dài, tạo nên một lực đẩy rất mạnh, đẩy cả Hạ Tinh lẫn Tôn Yến Nguyệt xuống vách núi đá. Hấn đã tính toán điểm rơi cho hai người rất kỹ. Tuyệt đối sẽ không nguy đến tính mạng của cả hai.

14. Chương 14: Cơn Giận Của Hạ Tinh

Hạ Tinh và Tôn Yến Nguyệt đều bị đẩy rơi xuống vách đá. Phía dưới là một khu rừng khác. Không biết là do cương thi vô tình hay cố ý. Tôn Yến Nguyệt lại làm đệm người cho Hạ Tinh rơi xuống. Nàng không bị thương tích gì cả, trong khi đó Tôn Yến Nguyệt hình như đã bị thương.

-Tôn tỷ tỷ...Tỷ có sao không?

Hạ Tinh vội vã đỡ nàng ta dậy. Có lẽ đã bất bình vì chuyện gì đó lắm nên Tôn Yến Nguyệt gạt tay Hạ Tinh, gương mặt mang đầy vẻ bầy xích và giận dữ:

-Buông ra...Ta không cần muội lo. Không cần...

Nàng ta là gì? Cũng chỉ là một kẻ cương thi dùng để chăm sóc cho huyết nô của mình. Hấn đẩy Yến Nguyệt xuống trước cũng là để tránh cho Hạ Tinh thương tổn. Nàng ấy suốt thời gian qua cứ bị cơn choáng hành

hạ, hẳn ta vì Hạ Tinh không ngừng bắt nàng dẫn đi tìm thuốc, ngay cả liếc nhìn Tôn Yến Nguyệt cũng không thêm chiều cổ. Bây giờ thêm sự việc này, bản thân nàng ta cũng không còn kiên nhẫn nữa. Không cần phải hy vọng nữa. Cương thi đối diện với đám pháp sư ấy, chưa chắc tính mạng đã được bảo toàn.

Hạ Tinh đứng thẳng người dậy. Bây giờ nàng lại không thấy choáng váng nữa. Giờ uống thuốc vừa qua lúc này. Lẽ nào....

-Tỷ...tỷ đã bỏ gì trong thuốc của tôi ?

Hạ Tinh thông minh hơn Tôn Yến Nguyệt đã nghĩ. Thiếu gia đương nhiên là không biết sắc thuốc. Mọi việc đều do Tôn Yến Nguyệt làm. Thuốc uống không hết, trong khi chỉ một buổi bỏ liều là sức khỏe đổi khác. Hạ Tinh không đoán sai, nhất định nàng đoán không sai.

-Muội cũng thông minh lắm. Ta bỏ thêm một ít tuyết liên chung với bạc tuyết. Hai thứ này ở chung một chỗ sẽ làm kinh mạch loạn, muội đương nhiên là không khỏe rồi.

Để nàng ta có cơ hội. Thiếu gia sẽ chán ghét Hạ Tinh vô dụng. Lòng dạ con người. Nhưng Hạ Tinh không trách. Có lẽ Tôn Yến Nguyệt cũng như nàng vậy, sợ thiếu gia sẽ vứt bỏ mình nên phải loại bỏ những nguy cơ khác. Chỉ là...đầu Hạ Tinh nhớ đến một chuyện khác. Lời nói của những kẻ đến săn tìm thiếu gia.

-Tỷ...nhất định là tỷ...số sấm và tuyết liên đó nhất định là do tỷ xúi giục thiếu gia đi lấy về cho tôi. Tỷ khiến thiếu gia phải đến đây giết người. Tỷ đúng là rắn độc.

Mọi chuyện bị vạch trần nhanh chóng. Nhưng bây giờ không cần thiết nữa. Cương thi chưa chắc thoát khỏi bọn pháp sư pháp thuật cao cường đó. Che giấu nữa cũng chẳng có ích gì.

-Ta chỉ muốn thử năng lực của hắc. Chẳng qua là do hắc khát máu nên mới giết người tràn lan như thế. Ta....

-Bốp...

Hạ Tinh giang thẳng tay tát vào mặt Tôn Yến Nguyệt. Nàng là con gái nhà nghèo nên tay chân rắn chắc. Tôn Yến Nguyệt ngoài sắc đẹp và khả năng phục vụ đàn ông trên giường thì sức khỏe cũng không tốt lắm. Nàng ta muốn đánh lại cũng không thể kháng cự với Hạ Tinh.

-Tỷ lấy tư cách gì mà thử thách năng lực thiếu gia chứ? Thiếu gia giết người đều là do bản năng thiếu gia phải thế. Tỷ vì thử thách người khác mà để cho người phải giết những người vô tội. Tỷ...tỷ không dùng được nữa. Tỷ hoàn toàn bị hỏng mất rồi.

-Muội biết cái gì chứ? Hắc vốn là cương thi. Cương thi thì giết một người, hai người hay một đám người đâu có gì quan trọng. Hắc ta...

-Tỷ im đi !- Hạ Tinh hét lên- Cương thi nhưng thiếu gia xưa nay chỉ giết người khi cần thiết, vì bản chất cương thi là phải uống máu người. Tỷ không cần uống máu người để sống mà lại lợi dụng người ta để giết bao nhiêu người không liên quan đến tỷ. Tỷ đừng so sánh với thiếu gia, ngay cả một....một con vật tỷ cũng không đáng. Tỷ là kẻ độc ác, không có lương tâm.

Hạ Tinh đang trút tất cả giận dữ. Tay nàng run lên...môi mím chặt. Hạ Tinh biết lý lẽ của mình có phần...không được xuôi tai con người cho lắm, nhưng đó là những gì nàng nghĩ. Thiếu gia giết người không chớp mắt, nhưng người không đem việc giết người làm trò tiêu khiển, không lợi dụng ai làm lợi ỉnh. Sống với người, Hạ Tinh cam tâm tình nguyện. Làm huyết nô cũng không sao cả. Nàng chấp nhận...Từ nay sẽ không mềm lòng nữa, nhất định không để ai chen vào cuộc sống của mình.

-Tỷ cứ như vậy mà sống đi. Tôi không đi với tỷ nữa. Tỷ là kẻ xấu xa.

Hạ Tinh đi thẳng...Nàng biết, thiếu gia nhất định không sao cả. Thiếu gia sẽ đến tìm nàng.

Mãi đến chiều cương thi mới đến. Hạ Tinh thu mình trong một hốc cây lớn, đôi mắt trong veo nhìn hắc, lấp lánh như những ánh sao :

-Thiếu gia...

-Ừ. Đi về thôi...

Không một lời hoa mỹ, cương thi cúi xuống bỗng gọn Hạ Tinh trong vòng tay rắn chắc. Mùi máu trên áo hần không làm nàng khó chịu nữa. Thiếu gia an toàn, Hạ Tinh cũng an toàn...Dù hần có mang nàng về hang , tối nay lại dùng máu của Hạ Tinh cũng không sao cả...Cam tâm tình nguyện, đó là cam tâm tình nguyện mất rồi.

-Thiếu gia...

Hạ Tinh ngượng ngùng để cương thi bắt đầu hôn. Ban đầu là trán, sau là mũi, cuối cùng là đến môi nàng.

-Thiếu gia ơi...Nhột quá ! Đừng...

Hạ Tinh co người lại khi hần từ từ hôn xuống cổ. Trước mắt hơi tối lại. Hạ Tinh bất giác tóm lấy bàn tay của hần đang sờ lên người mình, mang chặn xuống dưới lưng.

-Làm gì vậy ?

-Thiếu gia thường bế cổ người ta, rồi uống máu...Em không muốn chết, không muốn thiếu gia làm vậy với em đâu ! (Cách xưng hô này không hợp cổ trang mấy nhưng anh thấy nó dễ thương)

Cương thi nhìn nàng nằm dưới thân mình. Y phục đã bị tháo ra quá nửa. Thân thể thiếu nữ trắng trẻo, thơm ngát chưa phải là hần chưa thấy. Nhưng chỉ có nàng là hần muốn ăn theo kiểu khác, không phải một lần một ngụm nuốt hết máu của nàng vào trong bụng của mình.

-Ta không ăn nàng như thế đâu.

Hần lại hôn nữa. Lần này động tác tay mạnh hơn chút nữa. Phần nhạy cảm trên đầu ngực của Hạ Tinh bị chạm vào đau điếng. Nhưng nàng cũng không dám la lớn. Cứ mặc hần, dù sao nàng cũng muốn trở thành người của hần mà.

-Em nghe nói...Khi người đàn ông muốn ăn người đàn bà theo cách khác thì họ sẽ cưới người đó làm vợ. Thiếu gia có muốn cưới em làm vợ không ?

-Ừ...

Thế là cưới. Hạ Tinh thấy người ta cưới nhau thì thường mặc áo đỏ, uống rượu cưới. Nàng cũng muốn mặc áo đỏ uống rượu cưới. Cương thi chiều ý Hạ Tinh, nhanh chóng tìm được những thứ ấy về cho nàng.

-Thiếu gia...

Hạ Tinh bình thường đã đẹp.Mặc áo cưới vào lại càng đẹp. Uống chút rượu , má hồng lên, cử chỉ bắt đầu không kiểm soát được. Nàng ôm cổ hần, hôn mạnh vào mặt hần, giọng đã có phần nhừa nhựa :

-Thiếu gia...Đám cưới rồi,em đám cưới với chàng rồi.

-Ừ -Hần bỗng nàng đến bên giường- Vậy ta đã ăn nàng theo cách đó được chưa ?

Hạ Tinh cười khanh khách, gạt đầu, còn tự lột mũ phượng quăng xuống đất. Cương thi không kinh nghiệm nhưng có hề gì đâu chứ. Hần chứng kiến không ít cảnh giao phối của các loài trong tự nhiên, cũng không ít lần thấy cảnh con người ân ái. Bây giờ áo Hạ Tinh đã lột xuống hết. Toàn thân nàng thơm ngát, nõn nà mời gọi. Hình như chỉ có thân thể con người mới thế...Cũng chỉ có thân thể con người Hạ Tinh mới làm hần khấn trương, không tự cởi lớp vải trên người mình ra nhanh hơn được, đành phải mạnh tay xé toạt ném xuống giường :

-A...

Hạ Tinh kêu lên một tiếng. Đau...Người nàng vặn vẹo né tránh. Nhưng cương thi đã tiến vào quá nửa. Nơi ấy mềm mại và ẩm áp giữ chặt hần, khiến hần không tự chủ cúi người sâu hơn nữa. Môi Hạ Tinh lại bị chà xát rồi mút vào thật mạnh. Thân thể nàng cũng dần sát vào người hần.Cương thi thúc mạnh một hai cái đầu, sau đó càng lúc tốc độ càng nhanh, di chuyển càng sâu...

-Á!

Hạ Tinh không còn tỉnh táo như lúc nãy nữa. Nàng bắt đầu rên rỉ nhưng không phải trong khoái cảm mà là đau đớn.Mùi máu xộc vào mũi hần. Là máu trinh của phụ nữ. Cơ thể Hạ Tinh xụi lơ trên giường đá, để

mặc cương thi hết lật ngang rồi lại lật dọc...Hắn “ăn” nàng triệt để, chỉ là việc ăn uống này mang đến khoái cảm tận cùng trong từng thớ thịt, khiến cương thi quên mất, Hạ Tinh từng là huyết nô của hắn, cung cấp máu cho thỏa cơn khát tạm thời.

15. Chương 15: Cái Tên

-Thiếu gia..

Lời vừa nói ra Hạ Tinh mới sực nhớ. Hắn không còn là chủ nhân của nàng nữa. Hắn là chồng nàng, là người nàng chung sống cả đời.

-Ừ.

Hắn thì không quan tâm đến chuyện đó. Gọi là gì cũng được, cũng chỉ là một cách gọi thôi.

-Chàng không có tên sao?

Hạ Tinh chợt hỏi. Loài người ai cũng có tên gọi. Đẹp thì là những cái tên hoa mỹ, xấu thì Tiểu Tam, Tiểu Cầu...Cái tên nói lên sự quan tâm của con người đối với một con người khác, là thứ tài sản quý giá nhất trên đời của họ trong mắt Hạ Tinh.

Cha mẹ nàng là những con người dân dã. Nhưng nàng là ngôi sao nhỏ trong lòng họ. Cha mẹ yêu thương và mong muốn cho Hạ Tinh điều tốt đẹp. Tuy là trời đã sớm mang hai người đi mất song cái tên cha mẹ để lại vẫn là thứ của cải quý giá nhất của Hạ Tinh trong cuộc đời này.

-Tên à?...Không có...

Hắn không có tên tuổi. Có ai gọi cương thi bằng một danh xưng khác? Chỉ có sợ hãi và oán hận. Hắn cũng chẳng biết tại sao mình có mặt trên đời này nữa. Từ khi nhận thức ra thì đã phải chiến đấu để sinh tồn, tìm kiếm thức ăn liên tục, thời gian đâu mà nghĩ đến một cái tên.

-Vậy em gọi chàng sao đây? Nếu chúng ta có con thì phải đặt tên chúng thế nào?

Có con? Gọi hắn thế nào? Cương thi nhìn nàng lạ lẫm. Vậy chứ xưa nay gọi là gì, sao không cứ vậy mà gọi đi:

-Nàng gọi ta thế nào thì cứ vậy mà gọi.

-Lúc trước khác, bây giờ khác...

Hạ Tinh chưa đầy 16 tuổi, vẫn còn những khoảnh khắc trẻ con thơ dại. Bất mình gọi lang quân là thiếu gia, đương nhiên là không thích rồi.

-Khác thế nào?

-Hồi đó chàng có thích em không? Có muốn...

Mặt Hạ Tinh bừng đỏ. Hắn đã “ăn” nàng triệt để, chỉ thời gian gần đây mới có, khi trước đâu có chuyện ấy đâu.

-Muốn gì?

Hắn thì vô tình hỏi tiếp. Đến khi nhận ra Hạ Tinh không đáp lại mình được nữa, cuối cùng mới chợt hiểu ra.

-Ta hiểu rồi...Đúng là có khác thật. Bây giờ nàng muốn gọi là gì thì cứ gọi. Ta không có tên đâu.

.....Hạ Tinh quyết định sẽ chọn tên cho chồng mình. Nàng nghĩ rất nhiều cái tên hay ho như Đại Vũ, Đại Lâm, Đại Sơn, Đại Phú. Nhưng nghĩ rồi nhìn chồng thì càng thấy không hợp. Chàng lạnh lùng nhưng cũng rất ấm áp, tàn nhẫn song cũng rất lương thiện, chẳng có cái tên nào Hạ Tinh thấy hợp với chàng.

-Đói bụng chưa? Ta đi tìm gì đó cho nàng ăn.

Giờ sẵn mồi của hắn lại đến. Nói là bản năng tự nhiên Hạ Tinh sẽ không bài xích nhưng đó là khi hắn vẫn là chủ nhân của mình. Bây giờ đây lại là lang quân. Hạ Tinh không ít lần cảm thấy rùng mình nhớ đến cảnh hắn uống cạn máu đồng loại mình vào bụng...Làm thế tử nhưng một bữa cơm cho chồng, Hạ Tinh vẫn không chuẩn bị được. Vì nàng là người, người làm sao xem đồng loại của mình như con mồi được. Là người làm sao có thể lạnh nhạt khi tướng công mình uống máu tươi của con người?

-Chàng có yêu em không?

Đột ngột nàng hỏi vậy. Hắn nhìn nàng chăm chú. Lại có ý nghĩ gì trong cái đầu bé nhỏ kia đây?

-Ta không ép nàng là huyết nô. Ta dẫn theo nàng dù nàng vô dụng. Ta nuôi nàng dù nàng chẳng làm gì được cho ta cả. Nếu không yêu thích nàng, có ai làm vậy hay không ?

Hắn hiểu được những băn khoăn lo nghĩ trong lòng nàng. Nàng chỉ là một con người yếu đuối và non nớt. Hắn là một cương thi sống lâu hơn Hạ Tinh nhiều lắm. Hắn không muốn trấn an nàng bằng những lời hoa mỹ bởi bản thân hắn cũng không tin vào nó, không tin vào sự chân thành của những kẻ chỉ toàn lời chót lưỡi đầu môi :

-Từ nay gọi ta là Hạ Lang đi. Ta là chồng của nàng họ Hạ, trong đời này ta chỉ dẫn theo nàng. Nàng cũng không cần dâng máu cho ta nữa. Ta chỉ cần nàng đi theo ta thôi !

...Hạ Lang !

-Hạ Lang !

Chồng của nàng con gái họ Hạ. Cảm giác như đường mật, ném vào là ngọt tận tủy xương.

-Muốn hỏi gì ?

-Hạ Lang à...

-Ừ ?

Hạ Tinh nín lấy tay hắn, ngồi thẳng người dậy, nhìn vào mắt lang quân :

-Chàng..

-Ừ ?

-Chàng nếu không gặp em, rồi chàng có thể gặp cương thi khác không ? Ý em là...là cương thi như chàng vậy ? Họ...họ có đông không ?

Con người biết rất ít về cương thi, nhất là những cương thi thông minh. Hạ Tinh nhận thấy chàng cũng không có gì khác mình cả. Ngay cả...cả chuyện vợ chồng hắn cũng thực hiện như một con người mà.

-Không biết nữa...Ta gặp vài lần gì đó. Cũng không mấy quan tâm.

Cương thi như Hạ Lang là những cá thể lang thang. Thỉnh thoảng cũng có chạm mặt nhau trong những dịp đặc biệt. Về quan hệ thì khá là hòa nhã. Nếu con mồi bên nào phát hiện trước thì bên kia không giành giật. Có một lần hắn còn chung tay với 2,3 cá thể giống mình đánh nhau với đám cương thi không lý trí. Trận chiến diễn ra kịch liệt nhưng phần thắng đương nhiên thuộc về bọn hắn. Cũng sau dịp ấy, Hạ Lang nhìn thấy những huyết nô mang theo bên người chúng, từ đó hắn mới bắt chước tìm ình một con người làm đồ dự trữ.... Lâm mục là huyết nô thứ nhất, đến lần sau Hạ Tinh đã trở thành nương tử của hắn rồi.

-Hạ Lang này...

-Ừ ?

-Chàng không dùng máu của em nữa...Vậy thì chàng sẽ tìm một huyết nô khác phải không ?

Đây không phải là tò mò. Hạ Tinh không muốn hắn có một huyết nô khác...Đúng hơn là nàng không muốn có ai bên cạnh hắn ngoài mình

-Không có đâu !

-Không có là sao ?

-Ta không tìm huyết nô khác. Nàng không thích thì sẽ không nuôi.

Hạ Tinh khựng lại, sau đó lại vô cùng vui vẻ. Nàng thích hay không thích, hẳn lại quan tâm đến vậy sao ?

-Nhưng nếu chàng không có huyết nô giải khát thì...- Hạ Tinh lại cảm thấy lo lắng- Có sao không ? Ý em là...là sức khỏe của chàng có sao không ?

-Cũng không có gì nghiêm trọng. Ta nuôi huyết nô như con người nuôi vật cưng vậy. Thích thì nuôi, khi thiếu máu thì uống một chút. Máu huyết nô thường ngon hơn con mồi khác, không phải ai làm cũng được, cũng chẳng phải lúc nào cũng uống được. Có huyết nô máu uống rất ngon, có kẻ vị máu lại thay đổi theo tâm trạng, lúc ngon lúc dở.

-Vậy máu của em..... - Hạ Tinh buột miệng - Máu của em không ngon sao ? Chàng chỉ uống có vài lần.

Con người thường hay giận dỗi những chuyện mà Hạ Lang cương thi cũng không hiểu nổi. Nhưng hẳn lại thích Hạ Tinh khi tỏ ra giận dỗi. Lúc này nàng hoàn toàn không sợ hãi, rất đáng yêu.

-Mùi máu của nàng rất ngọt. Ta không thích ăn ngọt.

Gương mặt Hạ Tinh xịu xuống. Nhưng sau đó lại rạng lên bởi câu nói không hẳn là lời đường mật nhưng lại làm người nghe hạnh phúc ngập cả tim :

-Ta yêu nàng không phải vì máu nàng ngon hơn người khác.... Vì nàng là cô gái ta thích, cô gái mà đến cả việc nàng mất máu không khỏe cũng khiến ta đau lòng không muốn tìm mồi....

-Hạ Lang...

Hạ Tinh lại cảm động. Thiếu nữ luôn thích nghe những lời nói ấy, nhất là những lời đó lại được thốt ra từ miệng của chồng mình.

-Chúng ta chuẩn bị một chút để về phương Nam đi ! -Hắn vén tóc Hạ Tinh, nhẹ nhàng- Nơi đây giặc cướp nhiều, máu của chúng tanh lắm, ta không thích. Người phương Nam ôn hòa, nho nhã, máu của chúng cũng ngon hơn.

16. Chương 16: Bất An Của Hạ Tinh

Cuộc sống của Hạ Tinh hiện nay như là người du mục vậy. Đói ăn, khát uống, thông thả và tự tại. Đáng lẽ mọi thứ rất hoàn hảo, nếu như lang quân của nàng không phải là một cương thi.

Khi là huyết nô, Hạ Tinh luôn nơm nớp lo sợ mình không còn giá trị lợi dụng nữa. Khi còn là huyết nô, Hạ Tinh luôn e sợ những đêm dài vắng lặng...Nàng giật mình khi có tiếng cú đêm đàng xa vọng lại, sợ hãi những tiếng người kêu gào trong thanh vắng...Sợ những hôm thiếu gia sẵn mồi về mà người không có mùi máu tanh vương lại...Người lúc đó sẽ đói bụng, thức ăn biết đâu sẽ là nàng?

Bây giờ không còn như vậy nữa. Thiếu gia đã là Hạ Lang chồng nàng. Chàng sẽ không làm hại nàng, Hạ Tinh không thích thì hẳn cũng không dùng máu của nàng lột da. Hắn cũng rất để ý đến tâm tình của nàng trong đêm khuya thanh vắng. Thường thì đợi lúc Hạ Tinh ngủ say thì Hạ Lang mới rời khỏi động, trở về lúc nàng vừa nhắm dậy. Hạ Tinh sẽ đón hắn bằng nụ cười e ấp, có phần ngượng ngập, trông thật đáng yêu.

Giang Nam là một nơi trù phú, con người sinh sống đông đúc. Mồi ngon cũng không thiếu. Triều đình cũng đặt kinh đô tại nơi này. Cũng do lẽ đó mà những pháp sư cao tay ẩn cũng tập trung về đây khá đông. Họ vừa có cơ hội tiêu diệt cương thi, nâng cao pháp thuật đồng thời cũng tìm lợi ích dưới vỏ bọc “cứu nhân độ thế”. Một công đôi chuyện như thế nên không chỉ có cương thi sẵn con người để giết, con người cũng sẵn sàng sẵn lại cương thi.

Buổi sáng, Hạ Tinh cẩn thận kiểm tra lại một lần toàn thân lang quân của mình. Ngoại trừ sắc mặt hơi nhợt nhạt thì hẳn không có vẻ gì khác con người cả. Nếu có vào thành cũng không bị phát hiện ra:

-Chàng ăn nochưa?

-Rồi.

Hạ Tinh yên tâm hơn. Nếu không đói bụng hẳn cũng sẽ không tùy tiện tìm con người để giết. Thật lòng mà nói, Hạ Tinh đối với chuyện “tìm mồi” của hẳn vẫn nhiều cảm kích. Thức ăn của chồng lại là máu của đồng loại. Hạ Tinh vẫn chưa thể như Lâm mục ngày đó, theo sát hẳn trên khắp các nẻo đường, nhìn Hạ Lang tàn sát đồng loại, sau đó sáng khoái nuốt ừng ực từng ngụm máu vào cổ họng như là đang thưởng thức một món ngon.

Trong một buổi chiều nàng nằm gọn trong lòng hẳn, đôi tay nhỏ nhắn nghịch ngợm vẽ lên ngực Hạ Lang những đường tròn ngộ nghĩnh. Hẳn để mặc cho nàng làm chuyện đó, tay thông thả vuốt mái tóc óng ả của Hạ Tinh... Bỗng nhiên nàng lên tiếng:

-Hạ Lang này...

-Hửm?

-Hôm qua chàng mang cho em con heo rừng đó...

-Ừ... Không ngon à?

-Không, ngon lắm – Hạ Tinh thở thề - Hôm qua em nấu món mới từ con heo rừng đó. Chàng có thấy không?

Hắn nhíu mày... Trông cũng khá mới mẻ. Nàng bảo hẳn cứ làm món gì hẳn thích. Thứ hẳn thích đương nhiên không phải là thịt. Hẳn chỉ thích chất lỏng màu đỏ từ sinh vật. Thế là hẳn dùng móng tay giết chết con heo, hứng lấy máu nó vào trong một chậu lớn. Vốn hẳn cũng nghĩ Hạ Tinh dự định lấy chồng rồi sẽ phải theo chồng, tập uống huyết tinh như hẳn vậy. Song nàng đợi đông máu heo đó đông lại sau đó nấu nước sôi, bỏ thêm gia vị rồi đổ từng đông huyết lúc nấu đã động thành cục vào, nấu món mới. Nàng bảo hẳn ăn chung. Mùi vị lạ nhạt, Hạ Lang vì chiều Tinh Tinh nên mới nuốt vào bụng, quả thật chẳng ngon lành gì.

-Hạ Lang!

-Ừ... Có thấy.

-Món đó là huyết heo xào nấm. Lúc trước em cũng từng làm cho tiểu thư ăn.

-Ừ.

-Món đó..

-Cũng là làm từ máu của sinh vật thôi. Loài người của nàng có nhiều loại thức ăn như vậy, nhưng vẫn thích chế biến món ăn từ máu động vật. Chẳng qua là hình thức khác hơn một chút. Bản chất vẫn là ăn, uống máu mà thôi...

Hắn bỗng nhiên gằn giọng. Đôi mắt nhìn Hạ Tinh sắc như dao:

-Tinh Tinh...

-Hạ Lang... Chàng...

Đôi tay hẳn... Những vuốt dài biến mất... Đôi mắt hẳn lại âm áp, dịu dàng, thật dịu dàng:

-Ta không ép nàng phải trở thành một cương thi uống máu như ta. Ta cũng không mong nàng có tìm cách thay đổi và cải tạo ta thành một kẻ như nàng vậy. Đã chấp nhận đi theo ta thì đừng làm gì cả. Nàng là vợ ta. Ta rất yêu nàng... Nhưng...

Từ “nhưng” một lần nữa được nhấn mạnh. Móng tay hẳn bật ra, sắc bén như đao, quét nhẹ trên má Hạ Tinh:

-Mỗi nòi giống đều có một chọn lựa riêng của họ. Ta mong nàng hiểu, ta là cương thi, trọn đời sẽ là cương thi. Nàng là người, mãi mãi sẽ là người.

Bên trong sự yên tĩnh luôn là mầm mống của biết bao giông tố. Hạ Tinh đương nhiên biết, nàng và hẳn có bao nhiêu khác biệt. Song đến bây giờ, khi hương lửa càng lúc càng nồng đượm, nàng mới thấy rõ, sự khác biệt đó không đơn giản chỉ là khác biệt giống loài...

Vài lời nho nhỏ:

*Sóng gió của cặp này chủ yếu do chính họ. Trong đời sống vợ chồng của hai kẻ chẳng cùng loài.

*Truyện HK thường có kiểu không đẩy tình tiết đến cao trào bởi các tác giả thường quan niệm: “Cuộc sống không có gì là hoàn hảo. Nhân vật cũng vậy, con người không nhất thiết phải biết đến kết cuộc mới thấy rõ vai trò của họ. Đôi khi họ chỉ xuất hiện thoáng qua rồi biến mất, cố công tìm hiểu trong khi ta không hề cho họ là quan trọng chỉ là một công việc tốn thời gian.”

*Truyện được edit đa số là lấy từ nguồn blog, tác giả thường nhá hàng vài chương hoặc sau đó sẽ chỉnh sửa, lồng ghép tình tiết trong bản xuất bản nhưng bản này thì tui thua do trình độ có hạn (không biết chữ, không đọc được). Ma cũng có tình cũng nằm trong trường hợp đó nên tui không biết truyện giật cục là do người edit hay tác giả nữa. Hix.

17. Chương 17: Tàn Khốc

Cũng như mọi đêm, trong lúc sẵn môi, Hạ Lang để Hạ Tinh ở lại hang động. Ngồi trên giường đá, nàng nghĩ rất nhiều chuyện, lòng không ngớt ưu tư.

Tình cảm, khi trở nên sâu sắc sẽ như một sợi dây cột chặt con người lại. Nàng không ân hận vì đã lấy chồng là một cương thi. So với những con người khác, chàng đối xử với Hạ Tinh như bát nước đầy.

Trước đây vốn không nghĩ gì khác ngoài được sống. Bây giờ được sống, được yêu thương rồi lại băn khoăn vì nhiều lẽ... Hạ Tinh bất giác nhìn xuống vùng bụng. Tuy còn nhiều điều chưa hiểu nhưng một khi đã có cuộc sống vợ chồng trọn vẹn, Hạ Tinh sớm muộn gì cũng mang thai. Con của nàng và Hạ Lang sẽ là con lai giữa hai loài khác nhau, liệu chúng giống mẹ hay là sẽ như cha?

Không biết được...

Bên ngoài bỗng nhiên có tiếng động. Hạ Tinh giật nảy mình. Hạ Lang mới ra ngoài có một lúc. Chàng thường “ăn” mỗi bên ngoài, sau đó mới trở về.

-Ừm...Ào...

Một bóng đen nhanh như chớp nhảy bổ vào trong động. Cả người Hạ Tinh cứng lại, hơi thở cũng trở nên nặng nề hơn.

-Ao...

Lại một bóng đen khác nhanh như chớp bổ về phía Hạ Tinh. Một luồng gió lạnh thốc qua. Toàn thân nàng rơi vào một vòng tay lạnh giá. Sau phút hoảng loạn, Hạ Tinh cũng nhận ra, người đang ôm nàng là Hạ Lang.

Ánh trăng len vào hang động... Bên ngoài lại có những tiếng chân khác bước vào.

Bóng đen mới tấn công Hạ Tinh lúc này đã đứng lại. Đó là một người đàn ông. Theo sao ông ta là một thiếu niên khoảng 15 -16 tuổi, dáng vẻ gầy yếu, xanh xao.

Miệng ông ta vẫn còn dính máu... Nhận ra đồng loại, người đàn ông mới nhếch môi cười:

-Xin lỗi, ta không biết đây là huyết nô của đồng loại. Xin lỗi...xin lỗi...

Thường thì một cương thi giữ gìn đồ của mình khá kỹ. Huyết nô trong mắt kẻ khác cũng chỉ là một con mồi béo bở. Họ thường mang huyết nô đi theo trong những lần săn mồi. Nhưng Hạ Lang thì khác. Hạ Tinh không chịu nổi cảnh giết người uống máu nên hắn không dẫn nàng theo.

Hạ Lang ngầm quan sát đối thủ. Miệng hắn vẫn còn máu nhưng lại tấn công một con mồi khác. Hắn ta không phải vì đói. Móng vuốt trên tay Hạ Lang bỗng bật ra.

Cương thi khi tấn công con mồi động tác rất nhanh lẹ, không tạo nên kẻ hở cho chúng chạy thoát. Lúc đánh nhau cùng đồng loại cũng vậy. Động tác rất nhanh, cứ vậy mà xông vào nhau, cẩu xé lẫn nhau.

-Grừm....

Gã cương thi kia cũng không phải vừa. Hắn ta phản công nhanh như chớp. Tiếng móng vuốt chạm nhau canh cách. Hạ Tinh căng thẳng dán mắt vào trận đấu, không để ý phía bên kia, tên huyết nô của người đàn ông bất ngờ lao bổ vào nàng.

Trận chiến đang lúc giằng co giữa hai bên cũng vì vậy mà thay đổi. Hạ Lang không tập trung vào chiến đấu nữa. Hắn phóng vút người qua chộp lấy Hạ Tinh, ngay lúc năm móng vuốt của gã cương thi đồng loạt chộp trúng vào ngực, dòng chất lỏng đen thẫm cũng từ đó đổ ra.

Hạ Tinh nhìn thấy hắn bị thương, chỉ kịp kêu lên một tiếng. Nhưng gương mặt Hạ Lang thì không chút thay đổi. Hắn đã ôm được nàng vào lồng ngực. Hạ Tinh đã được an toàn.

Năm móng vuốt nhọn bàn tay dài ra nhanh chóng. Một tay hắn áp chặt đầu Hạ Tinh vào ngực, ngăn không cho nàng nhìn thấy cảnh trước mắt. Tay còn lại với những vuốt dài tua tủa vươn thẳng đến vị trí đang sơ hở của gã cương thi trước mắt. Hắn ta cong người tránh né. Chỉ chờ có thể, Hạ Lang áp sát vào hắn, đôi nanh nhọn dài ra, cắm vào cổ họng kẻ kia.

-Ummm.....A.....A.....!

Năm móng vuốt xuyên qua lồng ngực hắn, móc mạnh. Hạ Tinh nghe rõ tiếng kêu thảm thiết....Có gì đó lạnh lạnh bắn vào nàng.

Mùi tanh tươi...Những tiếng gào rú vang khắp động. Hạ Tinh chỉ biết nén nỗi sợ hãi của mình bằng các vùi đầu sâu hơn vào lồng ngực Hạ Lang.

*Để khuyến cáo vì tính bạo lực.

Trận chiến kết thúc. Đôi nanh của Hạ Lang cũng đã thu lại. Trên mặt đất, thân thể gã cương thi không toàn vẹn. Bàn tay không ôm Hạ Tinh vẫn còn lỏng lỏng chất lỏng màu đen tanh tươi kia.

Hạ Tinh không chịu nổi mùi máu đó. Nàng thoát khỏi vòng tay hắn, nôn khan...Trong lúc ấy huyết nô của gã cương thi chiến bại mặt xanh như tàu lá, lùi dần vào cuối động. Hắn hướng mắt về phía Hạ Tinh nhưng không qua khỏi mắt Hạ Lang:

-Van ngài...Van ngài...Á....

Tiếng hét thất thanh làm Hạ Tinh ngẩng đầu lên. Tên huyết nô đang bị nhấc bổng lên khỏi mặt đất. “Rắc” cổ hắn bị bẻ gãy, gương mặt còn đầy áp sự kinh hoàng.

Hạ Lang khẽ liếc mắt sang vợ. Bình thường trước mắt nàng và Lâm mụ, hắn thường có ý thức kiềm chế hành động, không hoang dã như lúc đi săn một mình. Nhưng trong lúc này hơn bao giờ hết Hạ Lang ý thức rõ ràng sự khác biệt giữa nàng và hắn. Bản thân Hạ Lang cũng muốn Hạ Tinh nhớ rõ, hắn là một cương thi, còn nàng đang là vợ của một cương thi.

-Rắc...

-Á!

Hạ Tinh thét lên kinh hoàng. Hắn không chỉ bẻ xương cổ của huyết nô. Thoáng chốc, xương cổ tay cổ chân đều bị bẻ gãy. Tay hắn chộp vào vị trí trái tim của xác chết, xé toạt. Máu tuôn ra như suối, và hắn sáng khoái thưởng thức vùi máu phun xối xả từ cái xác đang bất động kia.

-Dừng...Hạ Lang...Dừng lại đi! Dừng lại đi...Hạ Lang...

Hạ Tinh khóc nức lên. Nàng thực sự hoảng loạn. Hạ Lang giết người uống máu đã là chuyện không còn xa lạ. Nhưng chứng kiến hắn giết và uống máu tươi đồng loại vẫn là một chuyện Hạ Tinh chẳng thể nào dễ dàng tiếp nhận. Trong lúc đó hắn dường như lại muốn nàng phải tiếp nhận bởi sau này nàng sẽ còn gặp rất nhiều lần:

-Từ nay ta sẽ không để nàng ở lại sơn động trong mỗi lần săn mồi nữa. Mồi của ta là con người. Muốn sống thì ta không thể không giết chúng. Với cương thi, món ăn yêu thích nhất của chúng ta là dòng máu nóng của con người, đặc biệt là khi chúng đang sợ hãi. Đó là lý do tại sao chúng ta nuôi huyết nô chỉ dùng để giải khát. Bởi máu của huyết nô chỉ có phục tùng, không có tuyệt vọng kinh hoàng của kẻ bị dồn vào con

đường cùng. Cương thi chúng ta cần cảm giác đó. Chúng ta cần nhắc mình lúc nào cũng phải mạnh mẽ hơn, lúc nào cũng phải tàn nhẫn và tỉnh táo, nàng hiểu không?

Thế giới cương thi là một thế giới vô cùng tàn khốc. Không có tình yêu, sự vương vấn. Chỉ có sống và chết. Chỉ có máu và xác chết nằm vương vãi. Cương thi thông minh không phải là hạnh phúc. Cương thi thông minh nghĩa là lúc nào cũng phải sống trong cảm giác phải đề phòng, phải buộc mình trở nên mạnh nhất. Cương thi chỉ có thể dựa vào nhau chiến đấu nhưng không bao giờ trở thành bằng hữu. Bởi chung một con mồi nên lúc nào cũng phải đấu tranh và giành giật. Thế giới cương thi không chấp nhận những kẻ giết người vô tội vạ, chẳng phải vì lòng nhân đạo mà bởi sự có mặt của bọn chúng sẽ hạn chế nguồn thức ăn, đe dọa sự tồn sinh của đồng loại. Một khi phát hiện ra cương thi giết người không phải vì đói bụng, tuyệt đối phải truy cùng giết tận, bởi hắn có thể sẽ là mối nguy hiểm ình.

Huyết nô cũng vậy. Mỗi khi giết chết một cương thi khác, huyết nô cũng phải thuộc về kẻ chiến thắng. Song huyết nô này thường khó có cơ hội sống. Cương thi thông minh không thích dùng lại đồ uống của kẻ khác, huyết nô lúc ấy sẽ trở thành con mồi cho bữa ăn mới. Cũng vì vậy mà tên huyết nô đó tấn công Hạ Tinh. Mạng sống của hắn ta hoàn toàn thuộc về chủ nhân. Chủ nhân gặp nguy thì hắn cũng không giữ được mạng sống, đành phải liều thôi.

Hạ Tinh thần thờ bất động. Cuộc sống tàn khốc, nhưng nàng làm gì có cơ hội chọn lựa. Vì bản thân nàng đã thuộc về Hạ Lang, không chỉ là thể xác mà còn cả tâm hồn.

18. Chương 18: Lời Hứa

-Tinh Tinh...

Từ hôm đó, Hạ Tinh có vẻ biếng nói biếng cười hơn trước. Nàng thường ngồi ngay trong một góc mà lặng lẽ. Dù đã quyết lòng là sẽ cứng rắn hơn với vợ nhưng Hạ Lang vẫn không khỏi đau lòng trước dáng vẻ hiện tại của nàng:

-Ăn thịt đi!

Bình thường hã sẽ mang một mớ thịt về để cho Hạ Tinh tự chế biến. Nhưng mấy ngày nay nàng thường thần thờ ra như vậy, hã mang thịt về nàng cũng không đụng đến. Loài người không dai sức như cương thi được. Hạ Lang bắt đầu lo lắng.

Hã mang thịt về, còn vụng về nổi lửa lên. Lần đầu tiên thì thịt cháy khét, mãi mới có được miếng có mùi thơm thơm mà Hạ Tinh vẫn hay làm:

-Ăn một chút đi!

-.....

-Tinh Tinh....

Hạ Tinh nhìn hã. Nàng nhớ đến gương mặt lạnh lùng mấy hôm trước. Biết là hã muốn Hạ Tinh nhìn thẳng vào sự thật song lòng vẫn không tránh khỏi tủi thân.

-Tinh Tinh...

Nàng đang khóc....Loài người đau lòng thường hay khóc. Hạ Lang càng rối bời hơn:

-Đừng khóc nữa....Nàng đừng khóc nữa mà...

Tiếng thở dài tuôn ra trong đêm vắng. Hạ Tinh bị hã kéo vào trong lòng ngực rộng. Gương mặt nhợt nhạt khiến lòng Hạ Lang càng lúc càng nhói lên, vừa xót lại vừa đau:

-Ta biết làm như vậy là không tốt. Nhưng nàng là vợ ta...Không thể không đối diện với cảnh ấy được. Giết chúng là chuyện ta phải làm, nàng có hiểu không?

Hạ Tinh hiểu chứ. Đôi bàn tay nhỏ nhắn bắt giặc sờ lên mặt hã. Giọng nói yếu ớt khe khẽ vang lên:

-Em sợ lắm...Em sợ chàng như hôm ấy lắm. Trông chàng chẳng khác gì những cương thi hung dữ cả.Chàng không phải là Hạ Lang của em. Không phải là Hạ Lang của em...

Hạ Lang của nàng là một cương thi lạnh lùng nhưng không tàn nhẫn. Chàng chỉ làm theo bản năng, uống máu để tiếp tục sống. Chàng có giết người, nhưng cách giết người không phải là để chứng tỏ cho người khác thấy, ta là một cương thi.

-Tinh Tinh....

-Em biết chàng là một cương thi – Hạ Tinh áp mặt vào ngực hấn – Em chấp nhận. Em chỉ xin chàng đừng cố khẳng định, đừng cố làm như hôm đó nữa. Nhìn chàng giết người, nhìn chàng moi tim của người ta ra, máu me bê bết trên miệng, em sợ lắm. Em còn thấy đau lòng nữa. Em cảm thấy mình như một thứ vương chân chàng vậy. Em van chàng, hãy xem em là vợ của chàng...Đừng giết người trước mắt em nữa, có được không?

Hạ Tinh không chịu được cảnh Hạ Lang giết người uống máu. Quy luật kẻ mạnh trong thế giới cương thi hay con người đều không có gì khác nhau cả. Hạ Lang của nàng trong tư thế kẻ có quyền quyết định sẽ không hiểu, nỗi sợ hãi và đau đớn của kẻ yếu, lúc nào cũng nơm nớp lo lắng cho sinh mạng bé nhỏ của mình đâu.

-Tinh Tinh...Nàng...

-Hạ Lang!

Hạ Lang thở dài.Hắn đã mù mịt đầu óc vì con người bé nhỏ này mất rồi. Nàng khóc, nàng đau lòng đến nỗi khiến Hạ Lang không thể nào lạnh nhạt. Tay hắn lại ôm chặt Hạ Tinh, vuốt nhẹ tóc nàng:

-Được rồi! Tắt hết vì nàng mất. Ăn cái gì đi, rồi ta sẽ tìm cách vừa bảo vệ được nàng, vừa không để cho nàng nhìn thấy cảnh ta giết người.

Hạ Tinh ngẩng lên nhìn hấn. Nàng không yếu đuối đến nỗi không chấp nhận được chuyện lang quân của mình giết người khi hấn vốn là một cương thi uống máu. Chỉ là... Cách giết người dường quá tàn khốc, đừng làm cho nàng thấy hấn cũng là một kẻ khát máu, bạo tàn:

-Chàng chỉ cần hứa với em. Giết những kẻ chàng cần giết. Con em đừng tìm trẻ con và người già, phụ nữ có thai. Họ rất tội nghiệp. Trường hợp giết người...chàng cho họ chết nhanh một chút. Đôi khi...chết vốn là giải thoát, nhưng chết đau đớn quá sẽ hành hạ họ. Em không muốn chàng hành hạ người khác...Hứa với em đi!

Con người trá trở nhưng cương thi thì không. Hắn gật đầu đã là một lời cam kết. Hạ Tinh hôn nhẹ lên môi Hạ Lang như một lời giao ước. Trọn đời này nàng là của hấn, của một Hạ Lang uống máu người nhưng tâm hồn lương thiện, hết lòng hết dạ với Hạ Tinh.

19. Chương 19: Sắp Đặt Của Tạo Hóa

Trong thế giới cương thi những con em yếu như phụ nữ, trẻ con, người già rất dễ bắt và đó cũng là món ngon hơn cả. Trẻ con thì máu không ngọt quá cũng không mặn quá, phụ nữ thì thuần chất, đa số trong đầu chỉ có hình ảnh chồng con hay một lang quân trong mộng, máu không nhiều tạp chất. Người già máu hơi nhạt, song dễ bắt. Chỉ có máu đàn ông chứa bên trong nhiều lo lắng, toan tính trong cuộc sống. Có kẻ máu quá đậm đà, có kẻ lại tanh tưởi. Hơn nữa bọn họ đa số đều ham sống, trước khi chết phản ứng thường là mạnh mẽ, bắt về khó hơn.

Hạ Tinh cũng biết mình đưa ra yêu cầu con em là làm khó cho chàng. Song nàng là phụ nữ, lại đang trong thời điểm có thể tiếp nhận sự có mặt của một sinh linh mới bất kỳ khi nào. Cơ thể Hạ Tinh tính ra cũng chưa phát dục đầy đủ. Khi chính thức làm vợ Hạ Lang nàng cũng chưa tròn 16 tuổi, trải qua một thời gian nồng nàn hương lửa, vẻ đẹp thanh xuân mới từ từ chín tới. Hạ Lang cũng không nhạt quần áo cũ của người chết mang về cho vợ nữa. Nàng tự may áo, lại may mò tạo nên trang sức từ những dụng cụ thô sơ tình cờ tìm thấy...Tuy đồ dùng đơn giản và chẳng mấy cầu kỳ chăm chút song nhiều lúc Hạ Tinh vẫn làm cho chồng ngẩn ngơ mà ngắm, ngắm đến mê say:

-Chàng nhìn gì vậy?

-Nhìn nàng.

-Sao lại nhìn em? –Hạ Tinh ngơ ngác- Mặt em dính gì à?

-Không có –Hắn ôm xiết nàng vào lòng, hôn mạnh lên môi Hạ Tinh – Vì vợ của ta đẹp, ta thích nhìn...

Mặt Hạ Tinh đã đỏ đến mang tai. Lòng mềm nhũn bởi những lời khen ngợi nhưng môi vẫn bấu ra, làm ra vẻ không tin:

-Em không ngờ cương thi mà cũng biết nói lời đường mật. Thật khó tin.

-Thật mà...Nàng đẹp thì ta nói đẹp.

Hạ Tinh ôm cổ hắn, ngoan ngoãn đón nhận những nụ hôn khắp khuôn mặt thanh tú, dần di chuyển xuống cổ, xuống khuôn ngực nõn nà. Toàn thân buông thả trong lòng chồng, để mặc Hạ Lang thỏa thích âu yếm. Nàng cũng như bao nhiêu người phụ nữ khác, mong chờ một đứa con với người đàn ông mình yêu quý. Song, thời gian đã qua gần một năm chung sống mà vẫn không có dấu hiệu gì. Đôi khi Hạ Tinh cũng lo lắng...Người và cương thi kết hợp, liệu...liệu họ có thể có con không?

-Hạ Lang chàng...

-Hửm?

Hắn đã tiến đến phòng tuyến cuối cùng, đang mãi mê di chuyển trên thân thể Hạ Tinh. Từng làn sóng mê mẩn cuốn lấy cả hai...Hạ Tinh mở to mắt nhìn thẳng vào hắn...Thân thể Hạ Lang ngoài trừ làn da có phần nhợt nhạt thì không có gì khác với con người. Hắn đang thoải mái phóng thích những đam mê trong cơ thể nàng. Hạ Tinh uốn người lên, tạo tư thế thuận lợi nhất cho việc giao hợp. Từng luồng khí nóng bắn liên tiếp vào bên trong âm đạo, khiến nàng không khỏi cất lên tiếng rên rỉ nhẹ nhàng, thôi thúc đợt sóng tình càng lúc càng lên cao. Hạ Lang càng “lao động” thì càng thêm nhiệt tình, cứ hết lần này đến lần khác đòi hỏi cho đến lúc Hạ Tinh mệt nhoài... Một đợt khí nóng lại ào vào bên trong thân thể, nàng nhoài người nằm trên ngực hắn, đôi tay nhỏ bé lại nghịch ngợm di chuyển làm Hạ Lang bật cười:

-Nhột...Tinh Tinh...

-Chàng cũng có cảm giác đó à? – Hạ Tinh nhướm người lên, đôi mắt đen láy nhìn chăm chăm vào hắn- Em thấy chàng đâu khác gì con người. Nhưng cũng không giống...Thật ra cương thi thông minh từ đâu mà có, chàng biết không?

Ký ức là một vùng đất mờ mịt đối với hắn. Có những chuyện hắn nhớ, còn có những chuyện đã quên. Cuộc sống bao nhiêu năm toàn máu và chém giết, hắn cũng chưa bao giờ tự hỏi, thật ra bản thân hắn là gì?

-Không biết – Hắn vươn tay lấy quần áo, mặc vào người - Ở lại cẩn thận, ta đi tìm mồi.

-Dạ...

Suốt thời gian qua, hắn cũng dạy nàng một số kỹ năng phòng thủ, có thể bảo vệ được mình. Hạ Tinh từng thấy các thiếu gia trong Hạ gia trang tập võ. Công phu hắn dạy nàng không giống như các thế võ bình thường. Chúng chú trọng tính nhanh, mạnh chính xác của thân thể. Hạ Tinh nhớ....Rất giống tư thế của con chó lớn trong Hạ phủ mỗi lúc vào mồi.

Hạ Lang lại hôn lên tóc nàng. Mùi hương tóc thơm ngát. Nàng thích gọi đầu cùng vài loại cỏ nên hắn mang về để đầy trong sơn động, khi nào cần Hạ Tinh có sẵn để dùng.

-Ta đi...

Trước cổ Hạ Tinh đeo một túi nhỏ mà Hạ Lang đã dùng vải thấm máu mình như một loại mùi nhắc nhở đồng loại hắn. Cương thi thông minh đủ sức nhận định kẻ mạnh và kẻ yếu. Đối với “đồ dùng” của kẻ mạnh, các cương thi ít khi chạm đến. Kẻ hôm trước vốn không biết Hạ Tinh thuộc về hắn nên mới tấn công nàng...Nhưng tấn công khi đã no bụng là hành động của một cương thi phá hoại. Hắn ta sẽ làm tuyệt chủng nguồn con mồi ở một vùng, gây thương tổn đến những cương thi thông minh khác. Những kẻ như vậy sẽ bị tiêu diệt, cũng nhằm gìn giữ nguồn thức ăn ổn định, đảm bảo con mồi duy nhất chúng cần luôn được tồn tại theo nguyên tắc cộng sinh.

Cương thi thông minh –dùng con người làm mồi nhưng lại trở thành kẻ bảo vệ họ trước đám cương thi cuồng loạn, gặp ai giết đó sớm muộn sẽ làm loài người bị tuyệt chủng. Có lẽ đó là sắp đặt của tạo hóa để thế giới này luôn có được sự công bằng...

20. Chương 20: Đứa Bé

Hạ Lang sẵn mồi ở tận thị trấn. Trên đường đi sẽ đi ngang một ngôi nhà nhỏ, bên trong có một đôi vợ chồng và đứa con còn đang khóc oe oe. Người chồng có vẻ là tiểu phu cục mịch, người vợ cũng nhỏ nhắn, yếu đuối, đứa bé thì khỏi phải nói, nó bé xíu, hoàn toàn không có năng lực phản kháng.

Trời đang lạnh giá. Cũng vì vậy mà hắn không di chuyển. Cơ thể Hạ Tinh vốn chịu lạnh rất tệ, tốt nhất là ở đây qua mùa đông đã. Trán trên nhiều người sinh sống, con mồi cũng phong phú hơn.

Thời gian ăn mồi của cương thi cũng khá nhanh chóng. Chỉ trong 2 canh giờ hắn đã trở về. Ngôi nhà dưới chân núi có gì là lạ. Bình thường lúc này đã đổ đèn rồi.

Mùi máu...

Trong không khí có mùi máu. Là máu tươi của người mới chết. Hắn khựng lại... Từ hướng của ngôi nhà nhỏ bé kia.

Trên mặt đất đọng đầy tuyết có một bóng đen đang xì xụp húp máu. Một bóng đen khác càu nhàu, ra vẻ bực mình:

-Nhanh lên!

-Từ từ...

-Đồ vụng về... Còn chút đồ ăn mà cũng không biết ăn một lần cho hết. Còn làm đổ nữa. Nhanh lên!

Kẻ vừa lên tiếng bỗng nhiên im bặt. Hắn đã nhận ra sự có mặt của Hạ Lang.

Hạ Lang nhìn chằm chằm vào hai bóng đen đã từ từ hiện rõ dưới ánh mắt sáng quắc của hắn. Đó là hai cương thi trong hình dạng con người độ khoảng 15 -16 tuổi. Cả hai đều gầy còm, máu vẫn còn vương trên miệng chúng. Một tên ngoài máu miệng còn dính đầy tuyết bởi cứ mãi hì hục húp máu rơi vãi dưới nền tuyết lạnh trắng tinh.

Hai cương thi nhỏ. Hai xác không toàn vẹn của đôi vợ chồng chơ vơ trên đất. Một cánh tay đứt lìa của người vợ vẫn còn vịn lấy nôi chưa buông xuống. Có lẽ cái chết đến bất ngờ quá, ngay cả người đã chết cũng không ngờ...

Bên trong nôi đứa bé vẫn đang ngủ. Khuôn mặt thanh thản. Nó đâu biết... Từ nay chiếc nôi ấy sẽ không còn ai đưa mình ngủ nữa rồi.

-Đại gia...- Tên cương thi đứng trên đất quỳ sụp xuống lạy như té sao – Tha cho tôi... Tôi ăn hết mồi rồi. Còn có đứa bé... Đại gia...

Đối với những cương thi nhỏ, cương thi lớn thường giết chúng. Cùng chung một con mồi, tiêu diệt mầm móng từ nhỏ vẫn tốt hơn.

Tên tiểu cương thi đang lạy như té sao kia gọi trong đầu hắn một bóng dáng từ quá khứ... Trong một buổi chiều sương lạnh, cũng có một tên nhóc như vậy cứ cố chạy mãi... Chạy để tìm cái gì thì cũng không còn nhớ nữa... Chỉ nhớ tên nhóc đó đã chạy, chạy đến khi quỵ xuống giữa cô tịch, âm u.

-Đại gia... Đại gia...

Tên nhóc đang múp máu trên đất cũng quỳ xuống từ lúc nào. Cả hai đều cố sức mà van lạy... Chúng muốn sống. Hắn cũng vậy mà thôi.

-Oe...oe...

Đứa bé bỗng trở mình kêu khóc. Tiếng khóc của nó rất lớn, xé tan không khí yên tĩnh, làm cả ba đều giật mình.

-Đại gia...Đại gia...

Lại một bóng đen khác xuất hiện trong ký ức mờ mịt. Hạ Lang từ tốn bước đến bên chiếc nôi. Đứa bé đưa đôi mắt to tròn nhìn hấn. Rồi khi cảm thấy Hạ Lang không có gì quen thuộc, nó lại khóc...Khóc ngằn ngặt rồi lại khóc rất to.

Đằng sau hai tên tiểu cương thi thấy vẻ mặt tập trung của hấn thì nhanh chóng đưa mắt cho nhau ra hiệu. Bọn chúng đồng loạt phóng đến, móng vuốt bật ra tấn công trực diện vào người của Hạ Lang.

Môi hấn nhếch lên. Quy tắc sinh tồn khắc nghiệt. Vốn không có hai chữ nương tình...Ta không giết người, người cũng sẽ giết ta...

-Á...

Hai tiếng rú ghê rợn giữa đêm thanh vắng. Tay Hạ Lang vịn mạnh, bứt hai chiếc đầu nho nhỏ ra khỏi thân mình chúng. Phần ngực cũng bị xé toạt, trái tim còn đập bị lôi tuột ra ngoài, gây thêm vài cái trước khi bất động dưới lớp tuyết trắng mù trời.

Kết thúc...Mùi máu tanh lại nồng nặc trong không khí. Hấn cúi xuống chiếc nôi nhỏ...Đứa trẻ có lẽ cũng giật mình vì mùi máu tanh, không còn khóc nữa. Nó chỉ hơi méo cái miệng nhỏ xú rồi ré lên khi Hạ Lang cúi xuống gần hơn, nắm gọn đứa trẻ trong một cánh tay.

Trong hang động Hạ Tinh cứ ngắm hoài đứa trẻ. Nó đáng yêu quá. Da trắng nõn, đôi má hây hây đỏ. Sau phút mệt mỏi vì quá khóc, bây giờ lại ngoan ngoãn nằm ngủ, miệng còn mút ngón tay:

-Đễ thương quá!

-Ừ.

Hạ Lang chỉ liếc mắt qua một chút. Hấn mang đứa bé về vì không giết nó được. Lời hứa với Hạ Tinh cũng là một lý do nhưng nguyên nhân chính cũng do đây là con cuối cùng còn sót lại ở một nơi. Bình thường những cương thi đi lẻ như hấn mỗi lần chỉ giết và “ăn” máu một con mỗi nên sẽ chọn người cuối cùng còn lại của một gia đình hay làng mạc bị tàn sát. Đứa bé này còn nhỏ, máu chưa đủ để cung cấp cho bữa ăn chính nhưng nếu để nó lại, có thể sẽ “gián tiếp” nuôi dưỡng những đối thủ cạnh tranh khác. Chẳng bằng cứ đem nó về, từ từ sẽ tính sau.

Hạ Tinh có vẻ rất thích đứa bé. Nàng không hỏi hấn mang nó từ đâu về, đang mãi bận rộn tìm kiếm những món đồ có thể làm đồ dùng cho em bé được...Hạ Tinh còn cẩn thận lột một lớp dày áo để làm nệm, sau đó mới từ từ đặt đứa trẻ vào.

-Chúng ta sẽ nuôi nó phải không chàng?

Nuôi nó? Hạ Lang ngẩn ra trong ánh mắt lo lắng của vợ mình. Đứa trẻ này còn thua cả Hạ Tinh nữa, nàng còn có thể tự vệ được trong vài trường hợp còn nó thì... Bản thân hấn cũng chưa thấy, cương thi nào một lúc mang theo cả hai con người đều khó lòng bảo vệ bản thân:

-Hạ Lang...

-Từ từ rồi sẽ tính tiếp – Hấn cời áo khoác quăng lên giường đá, ôm lấy Hạ Tinh – Đi ngủ thôi!

Hạ Tinh vẫn còn ngoảnh lại hướng đứa bé. Nó ngoan ngoãn cuộn người trong lớp áo bọc ngoài. Khác hẳn với dáng vẻ khóc ngằn ngặt không nín lúc này. Trước mắt hấn hiện lên hình ảnh một đứa trẻ...cũng không hẳn là đứa trẻ nữa. Nó cũng khoảng 8-9 tuổi, ngồi thu lu trong một chỗ tối ẩm thấp hơn nhiều so với hang động này. Trước đó hình như nó cũng đã khó khăn lắm nên giọng khào hấn, mắt sưng vù...Nhưng không có ai quan tâm đến tiếng khóc đó cả nên cuối cùng đứa trẻ ấy cũng chẳng gào khóc nữa. Nó im lặng...ngồi yên bất động...Hình như lúc đó nó cũng sợ lắm thì phải...Chuyện lâu quá rồi hấn không còn nhớ rõ nữa. Chỉ mang máng cảm nhận mình cũng từng trải qua cảnh tượng như vậy. Rồi sau đó, chuyện gì xảy ra nữa nhỉ? Hấn bắt đầu lục lọi trong tiềm thức...Những hình ảnh đứt quãng quay trở lại...Thì ra ngoài việc phải sinh tồn bản thân Hạ Lang cũng từng có thứ gọi là kỉ niệm. Kỉ niệm mờ nhạt song luôn tồn tại trong lòng hấn, luôn được hấn vô thức giữ gìn.

21. Chương 21: Sói Và Lang

Cả đêm Hạ Tinh không ngủ trọn giấc. Mắt nàng cứ nhìn về phía đứa trẻ. Nó ngoan hơn nàng tưởng, cả đêm không quấy khóc, chỉ có buổi sáng là giật mình oe oe vài tiếng rồi lại chếp chếp cái miệng nhỏ nhắn khi nhìn thấy Hạ Tinh nhồm dậy, ôm nó vào lòng.

Cả buổi sáng Hạ Tinh trở nên bận rộn. Hết đo đo cắt cắt để làm tã, làm mền quần người cho đứa bé lại xoay quanh đồ dành nó khi thấy dấu hiệu quấy khóc. Cũng may là Hạ Tinh thích ăn cơm nên trước đây có bảo Hạ Lang mang gạo về cho nàng dự trữ, bây giờ mới có thể nấu nước cơm cho đứa bé uống tạm no lòng.

Buổi trưa, nàng gom mớ đồ dơ lại, chuẩn bị giặt giũ trong góc của hang động. Bình thường Hạ Lang sẽ xách đồ nặng cho nàng nhưng hôm nay Hạ Tinh dịu dàng bảo hấn:

-Chàng ở lại trông chừng bé đi. Em làm một mình được mà.

Thật ra Hạ Tinh muốn tìm cơ hội cho hấn gần gũi em bé thêm chút nữa. Đừng có lúc nào cũng nhìn con người trước mắt mình như thức ăn thế chứ! Sự có mặt của một đứa trẻ không phải là không tốt. Nó sẽ chuẩn bị sẵn cho việc sau này, họ cũng sẽ có con.

Hạ Lang không phản đối. Hấn đặt đứa bé xuống dưới giường đá bên cạnh. Nó tạm no bụng nên cũng nằm yên mà nhìn hấn. Đôi mắt trong veo, đen nhánh. Mắt trẻ con đều thế phải không nhỉ? Trong vắt, thánh thiện. Còn nụ cười nữa... Hấn răng chưa nhú được một cái nhưng cứ thích cười hoài.

Hấn lúc đó... Có thích cười không nhỉ? Cảm giác lưu lại trong đầu hấn chỉ có mùi máu... Một bóng đen xuất hiện trước mắt... Hình như bóng đen còn đặt gì trước mắt hấn nữa. Có mùi máu... Và hấn, trong nhân dạng của một đứa bé gần 8, 9 tuổi không ngần ngại tóm lấy, xé toạt miếng mồi... Máu của mồi đã đông lại song trong cơn đói lịm người Hạ Lang vẫn nhớ, vị rất ngon.

-Oe...oe...

Đứa bé lại trở mình khóc rống lên. Tiếng oe oe đổi sang oa oa ngày một lớn. Từ phía trong, Hạ Tinh chạy vội ra:

-Nó lại khóc à?

-Ừ.

Nàng chạy đến bên chỗ đứa bé, tay cầm theo chén nước cơm. Nhưng đứa bé không chịu nuốt, vẫn khóc ằng ặc... Đôi mắt nhắm tịt, cái mũi và hai bên má đỏ bừng khiến Hạ Tinh vô cùng lo lắng:

-Hình như nó lại đói!

-Uống nước cơm của nàng không được rồi.

Đúng là không được. Đứa bé vẫn còn bú mẹ, dù có chấp nhận uống nước cơm đi nữa thì chất dinh dưỡng trong đó cũng không đủ cho nó sống tốt, khỏe mạnh. Hạ Tinh suy đi tính lại, rồi chợt hỏi hấn:

-Chàng đi tìm con vật nào đang cho con bú gần đây có được không? Có thể nó sẽ cho đứa bé sữa.

Hấn nhíu mày, hơi khó chịu nhưng cũng không nói gì, lẳng lặng bước ra hang trong màn mưa tuyết. Hạ Tinh lại thấy lo cho hấn. Nàng chạy vội theo:

-Hạ Lang...

-Hửm?

-Chàng đi bao lâu?

-Không lâu đâu. Gần đây có nhiều con vật mà.

Hấn không bài xích đứa bé. Hạ Tinh thấy lòng dâng lên một niềm vui nhẹ nhẹ. Nàng nói với theo:

-Chàng cẩn thận nha! Nhớ về sớm...

-Ừ...

Hắn đáp lại, toàn thân như một làn khói bốc lên cao...Cảnh tượng trong mơ càng lúc càng hiện rõ..... Vật bị bỏ trước mặt là một con thỏ và bóng đen sát bên hắn ngày xưa là một con sói lớn. Con sói ấy không biết nói chuyện nhưng đã ở bên cạnh Hạ Lang lâu lắm...Hắn học được từ nó bản lĩnh sẵn mồm nhanh như chớp, không cho đối phương cơ hội tẩu thoát. Nó nhờ hắn mang con mồi về hang, ăn phần xương thịt con mồi Hạ Lang bỏ lại sau khi hút cạn máu chúng...Nuôi lớn hắn từ khi 8,9 tuổi là một con sói lớn... Hắn cũng lớn lên như những con người bình thường, chỉ là thời gian đó hình như lâu lắm. Gần 20 năm sống chung với Lâm mụ đã làm hắn mơ hồ quên đi dáng hình con sói lớn...Quãng thời gian trước đó dĩ nhiên cũng không nhớ. Mùi máu tanh và lối sống theo bản năng đã vùi đi không ít ký ức trong đầu hắn. Bây giờ từ từ nhớ lại, cảm giác sao lại là trống rỗng? Mớ ký ức hỗn độn ấy, thực sự có cần không?

-.....Hạ Lang!

Hắn chỉ mang về một ít sữa lấy được từ một con beo lớn trong vùng. Vì an toàn nên tốt nhất là khi cần mới tìm đến nó. Thú dữ luôn có bản năng sinh tồn của nó, nếu ép buộc quá mức chúng sẽ không màng nguy hiểm mà tấn công kẻ đang kèm chế lấy mình.

-Hừm?

Từ lúc mang đút bé về thì hắn hay thần thờ như thế. Không chú tâm vào câu chuyện, tâm hồn lang đã khiến Hạ Tinh không khỏi lo âu:

-Chàng có chuyện gì không vui sao?

Cương thi thì có chuyện gì không vui ngoài việc tìm thức ăn, ăn thức ăn và di chuyển theo nguồn mồi? ...Hạ Lang cũng chẳng biết. Hắn nhìn thẳng vào vợ, chợt nhẹ nhàng:

-Tinh Tinh này...

-Dạ?

-Nàng có nhớ chuyện khi nàng còn nhỏ không? Chuyện đã xảy ra lâu lắm rồi...Không hẳn, là khi 8-9 tuổi thì phải. 8-9 tuổi!

Hạ Tinh ngẩn ran nhìn hắn. Chồng của nàng...Trong lúc này, hắn lại nhớ đến chuyện xưa. Nhưng đây cũng là một cơ hội tốt. Hạ Tinh cũng muốn biết, Hạ Lang thực sự đã trải qua những chuyện gì? Cương thi vốn sinh ra đã thế hay còn gì bí ẩn đằng sau?

-Em nhớ được nhiều chuyện lắm – Hạ Tinh xích lại sát hơn vào chồng, mơ màng – Khi em còn nhỏ thích nhất là Tết. Khi ấy sẽ được lão gia và phu nhân phát áo mới, cũng có bao lì xì. Em sẽ cất tiền vào trong một chiếc túi, sau này khi có dịp về quê...

Quê hương? Hạ Tinh bỗng ngừng lại. Quê hương nàng không có gì để nhớ cả. Chỉ là một vùng đất hoang tàn vì lũ lụt. Điều duy nhất Hạ Tinh nhớ được là hình ảnh của cha mẹ. Họ đã sống, hy sinh cuộc đời vì con gái. Bởi lẽ đó mà Hạ Tinh rất sợ chết. Chết có nghĩa là chấm dứt. Lúc đó sự gian khổ và cái chết của cha mẹ dành cho nàng còn gì nữa. Hạ Tinh phải sống, sống luôn phần cho cha mẹ của mình.

-Em dự định sẽ xây lại mộ cho cha mẹ. Nhưng bây giờ em cũng không nhớ quê mình ở đâu nữa. Mộ cha mẹ em có lẽ cũng đã nằm sâu dưới nước lũ rồi.

Hạ Tinh buồn...Song nàng vẫn có một quê hương trong ký ức. Người thân của nàng tuy đã chết nhưng đất từng tồn tại. Còn hắn, hắn từ đâu đến? Tại sao lại có mặt trên cõi đời này, Hạ Lang chẳng còn nhớ nữa. Đến cái tên cũng không cần thiết phải có thì quá khứ, liệu có cần không?

-Chàng có cha mẹ không Hạ Lang?

Hạ Tinh đã cảnh giác kỹ khi thốt ra câu hỏi ấy. Chàng là cương thi từ trong trứng nước, sinh ra đã vậy hay vì một hoàn cảnh nào mà trở nên như thế? Con của họ sẽ như chàng hay là một con người?

Cha mẹ, người thân thuộc? Hạ Lang cũng ngẩn người theo câu hỏi. Hắn cố lục tìm trong ký ức. Chỉ có con sói lớn. Hình như chỉ có nó...Nó liếm vào mặt hắn mỗi ngày...Khi hắn còn nhỏ thì nó mang thức ăn về nuôi Hạ Lang, lớn lên thì hắn nuôi lại nó. Một buổi sáng hắn tỉnh lại thì nó đã lạnh cứng. Nó chết...Và hắn cũng rời nó mà đi!

Hạ Tinh im lặng chấp nối những dữ kiện Hạ Lang vừa nói. Có lẽ khi chàng 8-9 tuổi vì lý do gì đó mà gặp con sói đó. Nó nuôi chàng, chàng nuôi lại nó khá lâu. Chàng lớn lên theo năm tháng, không như Lâm mục kể, 20 năm nay bà sống chung với hắn vẫn không thấy thiếu gia thay đổi trong khi bà thì ngày một già đi.

-Lúc Đại Lang chết thì chàng bao nhiêu tuổi?

Hạ Tinh đã giành một sự kính trọng cho con sói lớn đã nuôi lớn hắn. Đại Lang, nó đã có một cái tên:

Hạ Lang lại một lần nữa ngồi lẩm nhẩm. Hắn không có khái niệm về tuổi tác lần thời gian.

-Không biết nữa...Thật sự là không biết...

-Vậy khi đó...- Hạ Tinh vẫn không bỏ cuộc – Chàng đã lớn như vậy chưa? Ý em là...chàng giống như bây giờ hay là nhỏ hơn?

Hắn lại nhìn vào bản thân mình và so sánh...Hình như vẫn là vậy...Từ đó đến nay.

-Giống như bây giờ.

Hạ Tinh ngừng lại một chút, kiên nhẫn để hắn nhớ thêm những chuyện khác. Rồi nàng lại hỏi nhanh:

-Sau đó có xảy ra chuyện gì khác không? Chuyện gì đặc biệt đấy...Chàng đã gặp bà bà ngay sau đó phải không?

-Không – Hắn nhú mồm rồi mới tiếp – Ta gặp bà ấy trong một trang viện. Lúc đó...lúc đó có một đám cương thi tấn công trang viện. Bà ấy sẽ là con mồi cuối cùng...Nhưng thực tế thì không phải vậy. Bà ấy còn có một đứa nhỏ khác nữa.- Hắn nhìn sang đứa bé đang kia, so sánh – Lớn hơn đứa trẻ này một chút. Sau đó có một cương thi giống ta tấn công bọn kia, giết chết bọn chúng. Hắn chọn đứa bé ấy làm con mồi cuối cùng nhưng lại muốn giết bà ta. Ta bỗng nhiên ra tay đánh hắn. Nhưng hắn rất mạnh, suýt chút nữa thì giết chết ta...Hắn đè lên người, chuẩn bị móc tim ta thì bà ấy đột ngột vơ một thanh sắt đâm xuyên người hắn. Hắn không chết vì thanh sắt ấy nhưng lại tạo ra cho ta cơ hội. Ta dùng nanh cắn mạnh vào người hắn, sau đó cứ vậy mà cắn xé. Đến khi nhận biết mọi chuyện thì hắn ta đã bị ta xé thành nhiều mảnh, ta còn uống không ít máu của hắn nữa. Bà ta thì ngắt xiêu...Ta mang bà ấy theo làm huyết nô ình, cũng được khá lâu.

Tuy là một chuyện ghê rợn nhưng cách diễn đạt của hắn lại vô cùng bình thản. Hạ Tinh dụi đầu vào ngực chồng cho sự xúc động qua đi...Nàng mơ hồ đoán được nguyên nhân hắn không già đi qua bao năm tháng. Có lẽ tên cương thi đã bị xé thịt uống máu kia là ngọn nguồn sự việc. Song, Hạ Tinh lại chẳng muốn đào sâu sự việc nữa. Nàng chỉ cần biết, nguyên nhân thật sự hắn mang Lâm mục theo không chỉ vì muốn có một huyết nô là đủ. Tuy không nói ra nhưng đó xem như một hành động tri ân thâm lặng. Lâm mục đã giúp Hạ Lang trong giờ phút nguy hiểm, hắn mang bà theo dù Lâm mục ngày càng già yếu lại hay bệnh hoạn, hoàn toàn có thể làm chậm đường đi của một “dã thú” săn mồi...

22. Chương 22: Kẻ Địch

Lại trải qua một đêm ngủ không trọn giấc, Hạ Tinh cứ suy nghĩ về chuyện của chồng, mãi đến gần sáng mới chợp mắt được. Đứa bé lại quấy khóc khiến cho nàng cũng không ngủ được lâu.

-Ngoan...ngoan...

Hạ Lang đã ra ngoài, chắc là để lấy thêm sữa cho đứa bé. Bên cạnh giường đá hắn để lại một ít thịt rừng mới tìm về, nước cùng trái cây. Thời tiết đang lạnh, Hạ Tinh ôm mớ trái cây trong tay mà mũi cay cay. Có lẽ Hạ Lang cũng gặp không ít khó khăn để tìm chúng về cho nàng.

Bên ngoài bỗng nhiên có tiếng rầm rập...Tiếng chân người đang di chuyển. Hạ Tinh ôm lấy đứa bé, hơi run rẩy. Nàng chạy vội đến chỗ để con dao nhỏ. Tim đập thình thịch, Hạ Tinh dặn mình phải thật bình tĩnh đối phó với tình huống bất ngờ.

-Á...

Bên ngoài vang lên những tiếng rú lớn, sau đó là hàng loạt âm thanh thình thịch cất lên. Đứa bé cũng rất an phận. Nó nằm yên trong lòng Hạ Tinh, đôi bàn tay nhỏ xíu hươ lên nắm lấy áo nàng.

Chuỗi tiếng động ấy vang lên một lúc rồi im hẳn. Hạ Tinh vẫn thu mình trong góc. Ngoài tình huống khẩn cấp Hạ Tinh sẽ không ra ngoài. Nàng ý thức rất rõ hoàn cảnh hiện tại của mình. Nếu nàng gặp nguy hiểm Hạ Lang chắc chắn sẽ làm mọi cách để cứu mình. Kẻ địch của chàng thì vô hạn. Con người, thậm chí cương thi và thú dữ...nếu có sơ suất gì dù năng lực Hạ Lang có lớn đến đâu cũng khó lòng đối phó.

-Ừm...

Bên ngoài lại vang lên tiếng rên nho nhỏ. Hạ Tinh giật mình nhੌm dậy. Là tiếng rên của một con người.

Từng bước, từng bước Hạ Tinh thận trọng ra ngoài hang động. Dưới nền tuyết lạnh, một cảnh tượng khiến nàng không khỏi kinh hãi. Trên mặt đất la liệt xác của những cương thi trắng bệch. Loại cương thi này đã gây ra thảm cảnh ở Hạ phủ, cả đời Hạ Tinh cũng không quên. Chúng là đám cương thi không cảm xúc với bản năng giết chóc, chỉ cần có sự sống là sẽ tiến đến, chiến đấu cho đến khi không còn sức lực nữa mới thôi.

Cũng có con người đang hiện diện. Đó là đôi nam nữ. Cô gái được người đàn ông ôm vào lòng che chở. Trên người hần ta cũng đầy máu, nhưng không màng đến. Sự tập trung dồn vào phía người nữ, phần dưới tuôn đầy máu...Gương mặt nàng ấy trắng bệch, hơi thở nặng nhọc nhưng vẫn cố ngẩng cao đầu, tay vịn lấy bụng, không ngừng nói với người đàn ông những lời đứt quãng :

-Thiếp đau lắm...Con của chúng ta...Khánh ca, con của chúng ta...

Hạ Tinh bất giác sờ lên bụng.Nàng có thể hình dung được chuyện vừa xảy ra này giờ. Đôi vợ chồng đó bị cương thi tấn công. Bản lĩnh họ cũng không nhỏ nên đã tiêu diệt được bọn chúng, nhưng người vợ lại bị thương tích, động thai khí, có thể sẽ bị sảy thai.

Vào ngay lúc ấy, một xác cương thi bỗng nhiên động dậy. Hần chưa chết, đang đứng dậy, hướng về nơi có hơi người mà chộp mạnh. Hạ Tinh thấy cảnh nguy hiểm, không kềm được phải hét lên :

-Cẩn thận...

Tiếng kêu báo động của nàng đã nhắc nhở người đàn ông kịp lúc. Hần quay lại...Một kiếm chính xác đâm vào vị trí tim cương thi, xoáy mạnh...Dường như mọi lo sợ, bất an trong lòng hần ta cũng trút vào đường kiếm. Thân thể cương thi bị xé toạt ra hàng chục mảnh, tung tóe trên tuyết. Bây giờ Hạ Tinh mới để ý kỹ. Xác cương thi không có máu, hoàn toàn khác với Hạ Lang của nàng.

Người đàn ông bỗng cô gái trong vòng tay, đứng thẳng người dậy, hướng về phía Hạ Tinh :

-Cảm ơn cô nương... Làm ơn, làm ơn cứu nàng với. Cứu nàng...

Hạ Tinh không phải là thầy thuốc, nhưng trước đây mỗi lần Lâm mục bệnh nàng đều kề bên chăm sóc nên cũng biết một số cách lo lắng cho người bệnh. Trong thời gian đó, người đàn ông kia đã nhanh chóng mang về một thầy thuốc, không ngừng thúc giục ông ta :

-Sao rồi ?Nàng sao rồi ?

-Đại gia...- Thầy thuốc sợ đến mặt xanh tái, luống cuống – Ngài...

-Ông để cho thầy thuốc xem bệnh cho tỷ tỷ. Đừng làm ông ấy hoảng mà.

Hạ Tinh nhìn người đàn ông mà thâm liên tưởng đến thái độ của Hạ Lang sau này. Có lẽ chàng cũng vậy.Người này trong mắt chỉ có nương tử hần. Những người kỳ lạ, khi yêu đều trở nên như vậy sao?

Cũng trong lúc đó, Hạ Lang trở về hang.

Người đàn ông và hần khi nhận ra nhau đều lùi lại. Tay Hạ Lang bật ra móng vuốt...Còn người đàn ông...Hạ Tinh hoảng hốt khi thấy bàn tay hần móng cũng dài tua tủa. Hần cũng là một cương thi.

Máu trên người cô gái vẫn chảy. Thầy thuốc sau cơn sợ hãi cũng đã tập trung vào công việc. Ông nghiêm giọng bảo Hạ Tinh, hoàn toàn không để ý đến tình trạng trước mắt mình:

-Cô ôm chặt cô nương ấy. Để ta...

Đứa bé này giờ Hạ Tinh đặt trên giường đá bắt đầu khóc rống lên. Nhân lúc đó, Hạ Tinh gọi lớn:

-Ông vào đây coi chừng tỷ ấy. Tôi còn phải lo cho đứa trẻ nữa.

Người đàn ông nhanh chóng ôm chặt lấy người con gái vào trong ngực. Mồ hôi túa ra ướt đầm mặt nàng ấy dù trời đang rất lạnh. Đại phu thận trọng rút kim ra châm cứu. Phía bên này một tay áp đứa trẻ vào lòng, một tay Hạ Tinh đặt lên tay chồng, dịu dàng:

-Không sao đâu.Em thấy họ không có ý xấu. Không sao đâu...

...Vất vả cả mấy canh giờ, tình trạng người phụ nữ đã đi vào ổn định. Đại phu thở phào nhẹ nhõm,nói với người đàn ông đang rất căng thẳng ngoài kia:

-Tình trạng đã ổn hơn. Nhưng cô ấy cần nghỉ ngơi một thời gian, không được xuống giường, không được làm việc nặng.

-Được rồi...- Hạ Tinh đưa cho đại phu một xâu tiền còn giữ lại được- Cảm ơn đại phu.

Nàng đưa đại phu vài bước, nhẹ nhàng:

-Đại phu...Chuyện hôm nay...

-Ta biết mà – Đại phu tỏ ra thông hiểu, khoát tay- Cô nương an tâm. Ta không phải là kẻ tò mò hay mách lẻo. Ta cũng biết, những ca bệnh như thế càng phải kín miệng nhiều hơn.

Cả đời ông đã trị qua nhiều căn bệnh. Trộm cướp còn không ngại, huống gì là đám người kỳ lạ này.So với bọn cướp giết người như ngóe, họ còn lương thiện hơn nhiều.

-Cảm ơn đại phu.

Khi Hạ Tinh quay vào thì hai người đàn ông vẫn còn giữ thái độ thù địch rất rõ. Hạ Tinh lay nhẹ vai chồng nhắc nhở. Nhưng cũng không làm hắn dễ chịu hơn:

-Hạ Lang...Chàng...

Người phụ nữ lại vừa rên lên một tiếng khiến người đàn ông kia vội vã đến cạnh nàng. Hạ Lang cũng dừng chân lại. Hắn không thích là kẻ tấn công sau lưng kẻ khác, dù kẻ đó là...

-Khi nào nàng ổn ta sẽ để cho người đánh lại –Người đàn ông ngẩng lên, trầm tĩnh- Nhưng bây giờ thì không được. Người có thể đánh ta bị thương nặng. Ta sẽ không đủ sức bảo vệ cho nàng.

Hạ Tinh mơ hồ đoán ra giữa chồng mình và người kia từng có xích mích. Nhưng nàng lại không lấy làm lo lắng. Những chiếc móng của Hạ Lang đã được thu lại. Hắn không còn xem vị khách kia như kẻ địch cần sống mái nữa. Trong mắt hắn, đó chỉ là địch thủ. Địch thủ khơi gợi bản năng chiến thắng của đàn ông và kẻ mạnh chứ không phải là kẻ thù chẳng cùng đội chung trời.

23. Chương 23: Bí Mật Của Cường Thi

Sau vài ngày, cô gái kia đã khỏe hơn nhiều. Cái thai cũng ổn định, vẻ căng thẳng lo lắng trên mặt người đàn ông mới từ từ buông xuống. Hạ Lang và hắn cũng chẳng mấy khi chạm mặt. Mỗi lúc Hạ Lang ở hang thì hắn thường bỏ ra ngoài, có lẽ là để tránh xung đột xảy ra.

Nhưng có một hôm, hắn ta vừa ra ngoài một chút thì Hạ Lang cũng bước theo. Thấy thái độ của hắn, Hạ Tinh đang bồng đứa bé cũng không khỏi lo lắng, vội đứng dậy gọi với theo:

-Hạ Lang...

Hắn quay lại, bảo nàng:

-Đừng lo, không có gì đâu.

Rồi đi thẳng. Đứa trẻ lại quấy khóc làm Hạ Tinh không theo kịp nhưng cô gái bên trong bất ngờ lên tiếng:

-Cô đừng lo. Chàng đã bảo hai người là ân nhân, sẽ không có gì đâu.

...Cả hai cô gái lại cùng ngồi bên nhau trong hang động. Cô gái tên là Phương Thúy Bình rụt rè hỏi Hạ Tinh:

-Đứa trẻ này...là con của cô nương và...người đó sao?

Hạ Tinh ngẩn ra rồi chợt hiểu. Nàng lắc đầu:

-Không phải. Tôi và Hạ Lang chưa có con.

Thúy Bình ồ lên một tiếng có vẻ thất vọng. Có lẽ nàng ấy cũng đang rất muốn biết, kết tinh của người và một cương thi, kết quả sẽ là thế nào.

-Thúy Bình...cô nương năm nay bao nhiêu tuổi?

Thúy Bình 19 tuổi lớn hơn Hạ Tinh. Nhìn cử chỉ của nàng Hạ Tinh mơ hồ nhìn thấy bóng dáng các tiểu thư Hạ gia trong đấy. Thân phận nàng có lẽ là không bình thường.

-Thúy Bình tỷ...Làm sao tỷ lại gặp huynh ấy?

....Cương thi chồng của Thúy Bình tên là Tiêu Hạ. Khi nàng 6 tuổi thì phụ thân lâm bệnh nặng. Vốn là một nhà hào phú nên phần thưởng đưa ra rất hậu, song các đại phu đều không thể chữa khỏi bệnh cho ông. Đến lúc Tiêu Hạ đến, chỉ trong vòng 3 ngày bệnh của An lão gia đã khỏi. Người trong phủ vô cùng mừng rỡ vội vàng xin được tạ ơn. Cô bé Thúy Bình xinh như một tiểu tiên tử chạy đến mừng cha. Tiêu Hạ bắt ngờ quỳ xuống cạnh cô bé, mỉm cười quay sang An viên ngoại:

-Ta thích cô bé này. 10 năm sau ta sẽ đến đón.

Sau đó hắt đi mất. Sự bí ẩn này làm cho An lão gia và người nhà vô cùng sợ hãi. Ai cũng cho Tiêu Hạ là yêu quái. Thúy Bình từ đó không được ra ngoài, được An lão gia bí mật đưa về quê, xây một phủ đệ kín cổng cao tường gần như giam lỏng nàng trong đó. Đến năm 15 tuổi Thúy Bình càng ngày càng xinh đẹp càng làm An lão gia bất an. Tuy nhiên tiếng đồn về sắc đẹp của nàng đã đến tay tri phủ Giang Châu. Ông ta cho người đến cầu hôn Thúy Bình về cho con trai trưởng của mình. Dù Thúy Bình còn nhỏ nhưng ám ảnh của lời hẹn 10 năm vẫn làm An lão gia vô cùng lo sợ. Ông bằng lòng, dự định 1 tháng nữa sẽ cho Thúy Bình xuất giá.

Trong ngày nạp lễ thì Tiêu Hạ xuất hiện. Hắn không nói không rằng, lạnh lùng mang Thúy Bình đi. An lão gia và người nhà càng hoảng sợ hơn khi đã 10 năm trôi qua, hắn vẫn như ngày nào, không có dấu hiệu già đi.

Ngay đêm đó Tiêu Hạ cho Thúy Bình một cơ hội chọn lựa. Làm bạn đồng hành của hắn, Tiêu Hạ sẽ buông tha cha mẹ nàng. Còn nếu nàng trở về An gia, trung bình 10 ngày Tiêu Hạ sẽ dùng bữa một lần. Người của An gia trang sẽ lần lượt thay nhau làm con mồi cho hắn.

Khi Thúy Bình hỏi, tại sao phải là nàng, Tiêu Hạ đã đáp với giọng bình thản: “Ta thích nàng, ngay từ khi mới gặp. Nếu nàng không phải là con An lão gia, ta đã không cứu ông ta.”

Sau câu nói đó, hắn hôn Thúy Bình, kéo nàng nằm xuống nền đất lạnh căm căm của miếu hoang. Không cho Thúy Bình một cơ hội kháng cự, hắn chiếm đoạt nàng, nghiễm nhiên trở thành phu quân của Thúy Bình.

Hạ Tinh quan sát vẻ mặt Thúy Bình khi kể chuyện. Nói đến chuyện tình cảm của mình, gò má xanh xao thoáng hồng lên. Không kiềm được tò mò, Hạ Tinh hỏi nhỏ:

-Tỷ có yêu huynh ấy không?

Thúy Bình không trả lời, mặt lại đỏ hơn. Cùng là phụ nữ, Hạ Tinh hiểu được. Ban đầu không có tình cảm sâu nặng nhưng rõ ràng theo thời gian, không con tim mềm yếu nào không tan chảy, nhất là hắn đã quá tốt với Thúy Bình, hết mực yêu thương chăm sóc cho nàng.

-Tỷ có thai mấy tháng rồi?

Thúy Bình đưa tay nhắm tính. Rồi nàng nhẹ nhàng:

-Chắc là 2 tháng rồi.

-Tỷ có sợ không?

Thúy Bình gật nhẹ đầu. Tuy Tiêu Hạ nói cho nàng biết, chuyện cương thi có con với loài người không phải hiếm nàng vẫn sợ. Con ra đời sẽ giống hần hay nàng? Thế nên khi nhìn thấy Hạ Tinh ôm đứa trẻ, Thúy Bình cứ ngỡ là con của nàng nên mới định tìm hiểu sơ qua.

-Tỷ đừng lo. Có huynh ấy rồi sẽ ổn thôi mà.

Sau phút bỏ ngõ, Thúy Bình và Hạ Tinh trò chuyện rất nhiều. Cuộc sống của Tiêu Hạ so với Hạ Lang căn bản là giống nhau, tuy nhiên cũng có một số khác biệt, nhất là thói quen và nhu cầu săn mồi.

Tiêu Hạ 10 ngày mới “ăn” một lần. Thức ăn của hần là máu người lẫn động vật. Theo lời Tiêu Hạ nói thì cương thi uống máu người hay động vật gì cũng được. Song máu người nguồn dinh dưỡng cao hơn do bên trong có sự sợ hãi, hoảng loạn của một sinh vật bậc cao biết suy nghĩ. Nếu uống được máu người có công phu, pháp lực, cương thi cũng sẽ hấp thụ được nguồn năng lực ấy mà mạnh mẽ hơn. Uống máu động vật là một hình thức ăn chay cũng như khi cương thi nuôi huyết nô vậy. Thật ra lượng máu mỗi lần uống của cương thi không đến nỗi làm con người phải chết nhưng do bản thân cương thi cũng được xem như một loài động vật ăn thịt, không ai muốn để lại “tàn dư”, giúp những kẻ săn mồi giống mình mưu lợi. Vì lẽ đó cương thi thường giết chết con người và uống máu tươi ngay.

Hạ Tinh khê rùng mình...Hạ Lang cũng thường giết người uống máu. Nếu hần chỉ dùng một lượng máu nhỏ đủ với nhu cầu của mình thì nạn nhân sẽ không chết. Hần có lẽ cũng biết chuyện đó nhưng bản năng thú săn mồi chẳng cho hần cơ hội nhân đạo với con mồi tưởng là yếu đuối song nhiều lúc lại là kẻ địch nguy hiểm nhất của mình.

-Cương thi sẽ không già đi sao tỷ tỷ?

Đó cũng là điều Hạ Tinh luôn muốn biết. Phụ nữ luôn là phụ nữ. Bây giờ các nàng đang trong độ chín muồi của nhan sắc nhưng 10, 20 năm sau là sẽ nhanh chóng phai tàn. Lúc đó thì...

-Chàng nói cương thi cũng như con người vậy, cũng sẽ lớn lên và già đi. Tạo hóa không cho loài nào bất tử. Tuy nhiên nếu...nếu giết một cương thi nào khác năng lực cao hơn thì sẽ làm thời điểm thanh xuân của người đó kéo dài mãi mãi...Người đó sẽ không già đi nữa. Nếu muốn trở lại bình thường thì phải tiếp tục uống máu một cương thi cấp cao khác, ăn tim của hần ta nữa thì mới mong...

Hạ Tinh và Thúy Bình đều khựng lại. Hai gã cương thi đã cùng nhau ra ngoài. Có khi nào họ sẽ cầu xé nhau để giành con tim của đối thủ. Cả hai đều không già đi theo năm tháng, đều là những cương thi muốn cùng người vợ của mình trải qua những ngày cùng sống ở thế gian ?

May là sự lo lắng không thành sự thật, Hạ Lang về sơn động trước, sau đó Tiêu Hạ cũng về theo.

Thứ Hạ Lang mang theo chỉ có củ và trái cây cùng một ít thịt tươi, còn Tiêu Hạ là một con gà đã được nướng chín vàng ươm. Hần cũng cầm theo một chiếc áo ấm lớn, đưa cho An Thúy Bình.

-Nàng mặc vào đi !

-Thiếp có rồi mà...- Thúy Bình sửa lại áo -Chàng lại xuống thị trấn sao ?

-Ừ. Ta xuống đó viết mấy bức thư pháp, cũng kiếm được khá tiền.

Thời buổi nguy hiểm trùng trùng, dân chúng bị nạn cương thi uy hiếp nhưng những người quyền quý vẫn bình chân như vại. Họ có tiền thuê nhiều pháp sư về bảo vệ. Cương thi thông minh cũng ít tìm đến bọn họ. Không ai muốn dẫn thân vào nguy hiểm cả, với một con mồi tay không tác sát và một con mồi được nhiều người khác bảo vệ, đương nhiên là chọn thứ dễ ăn hơn rồi.

Bên kia, Hạ Tinh nhận mớ thịt tươi và trái cây từ tay chồng, lo lắng căn dặn :

-Chàng đừng có đánh nhau với Tiêu đại ca nhé ! Em sợ lắm....

-Muội an tâm đi - Tài cương thi vốn rất thính, Tiêu Hạ nghe rõ chuyện, nói vọng qua - Muội và tướng công đã cứu vợ chồng ta, nếu chồng muội có đánh, ta sẵn sàng quỳ xuống trước mặt hần. Tuy nhiên, cương thi không đánh đồng loại chẳng có sức phản kháng nên rồi sẽ không có xung đột gì đâu.

Hạ Tinh yên tâm hơn một chút. Nàng nhóm lửa nướng thịt và hâm nóng sữa con beo mới mang về cho đứa trẻ mới được đặt tên là Hạ Đồng uống. Hạ Lang lặng lẽ giúp nàng làm việc. Tiêu Hạ sau khi đỡ Thúy Bình nằm xuống, từ từ bước sang.

Mấy hôm nay hắn mãi lo cho vợ nên không để ý đến đứa trẻ này lắm. Hôm nay bước sang nhìn một chút. Hạ Đồng mở đôi mắt trong veo nhìn hắn. Đôi má đỏ au dưới ánh sáng chập chờn của ánh lửa càng thêm vẻ đáng yêu.

Bất giác, Tiêu Hạ khom người xuống. Móng vuốt trên tay hắn bật ra, lướt qua mặt Hạ Đồng. Động tác nhanh như chớp khiến Hạ Tinh dù trông thấy cũng không kịp làm gì, chỉ có thể hét lên :

-Tiêu đại ca...Huynh...đừng...

Hạ Lang cũng ra tay. Song không hổ là một cương thi “kỳ cựu”, Tiêu Hạ phản ứng nhanh nhẹn, một tay vẫn ôm Hạ Đồng đang khóc ngằn ngặt, một tay chống lại đánh bật những đòn tấn công của Hạ Lang.

-Tiêu đại ca, huynh đừng làm vậy. Đồng Đồng còn nhỏ lắm, máu của nó không uống được...Tiêu đại ca...

-Tướng công, chàng đừng tay lại –An Thúy Bình cũng nhổm dậy, hoảng hốt gọi lớn. Bình thường tuy tính cách Tiêu Hạ có chút thất thường nhưng xưa nay hắn cũng chưa từng làm hại trẻ con, khiến Thúy Bình trong phút chốc không biết phải làm gì –Tướng công...A...

Bụng nàng lại nhói lên. Tiêu Hạ chậm lại động tác, phóng vút về bên vợ. Không bỏ lỡ cơ hội, Hạ Lang nhanh chân đứng chặn trước mặt hắn, giằng lại Hạ Đồng đang khóc ngặt. Song hình như Tiêu Hạ đã đạt được mục đích. Trên má Hạ Đồng một vết xước rướm máu, còn Tiêu Hạ chậm rãi đưa móng lên miệng, dường như đang nếm máu của Hạ Đồng.

Máu của đứa trẻ...Hạ Tinh kinh ngạc.Màu máu đen kịt, giống hệt máu Hạ Lang:

-Khi người nhặt nó về, cha mẹ nó đều đã chết, phải không?

-Phải...

-Người cứu nó từ bọn cương thi hơi trẻ...- Tiêu Hạ thở dài- Máu nó đã bị nhiễm độc. Rồi nó sẽ từ từ trở thành giống chúng ta thôi.

Hạ Tinh kinh ngạc chôn chân tại chỗ.Cương thi không phải là như Hạ Lang hay Tiêu Hạ, chỉ sống bằng máu người thôi sao? Hạ Đồng vẫn uống sữa, vẫn khóc, là một đứa trẻ bình thường mà?

-Có lẽ hai người không biết. –Tiêu Hạ thong thả giải thích – Cương thi chúng ta chia thành 3 loại: loại hoàn toàn là cương thi như ta chẳng hạn. Cha mẹ ta đều là cương thi, sinh ra ta đương nhiên là có lý trí ngay từ nhỏ, thức ăn là máu người...Còn lại 2 loại cương thi phi tự nhiên: một là cương thi không lý trí. Bọn chúng chỉ là những cái xác di động, chỉ biết ăn mà chẳng có cảm xúc, tuổi thọ ngắn, sống được tối đa mười, mười mấy năm. Bọn chúng nếu tấn công người mà không móc tim hay xé xác họ thì sẽ để lại độc cương thi khiến xác chết đó sống lại, trở thành như bọn chúng...Tuy nhiên cũng có trường hợp, nạn nhân bị trúng độc cương thi nhưng không biến đổi thành xác sống ngay mà vẫn lớn lên như người bình thường, trong một điều kiện nào đó tiếp xúc với máu tươi thì mới trở thành cương thi như...

Tiêu Hạ chợt im lặng, hướng mắt về phía Hạ Lang:

-Như Hạ Lang và Hạ Đồng vậy. Ta và Hạ Lang đều là cương thi có lý trí nhưng chúng ta vẫn có sự khác biệt. Đó là...

Bàn tay của Tiêu Hạ lại bật ra móng vuốt. Hắn rạch lên tay mình, tạo nên một vết rạch dài...

Không có máu. Vết thương khép miệng lại, rất nhanh.

-Những kẻ đã từng là người, sau nhiễm độc cương thi vẫn có máu màu đen.Chúng cũng có năng lực mạnh nhưng đa số sẽ bị cương thi thuần chủng giết chết trong chuỗi sinh tồn. Hạ Lang sống sót và mạnh mẽ như thế là một trường hợp đặc biệt, rất đặc biệt...Nhưng Hạ Đồng thì không may mắn như vậy...Nó vẫn chưa nếm máu, chưa trở thành một cương thi thật sự, uống được máu nó sẽ giúp cương thi thông minh tăng cường năng lực rất nhiều....

Hắn lại ngừng lại một chút. Tiếng gió rít mang theo mùi nồng đậm. Hạ Lang có lẽ cũng đã nhận ra:

- Ít nhất là ba mươi tên...Ta và Hạ Lang mỗi bên mười lăm đứa. Hai nàng không được rời khỏi chúng ta một bước.Nhanh lên!....

24. Chương 24: Biển Cố

Trong suốt cuộc đời Hạ Lang chưa bao giờ ngăn ngại việc chiến đấu để sinh tồn. Hắn bình tĩnh, nhạy bén, ra tay dứt khoát và tàn nhẫn.Trong khi đó Tiêu Hạ nhàn nhã, thong dong theo phong thái xưa nay của một kẻ ít khi phải chiến đấu để sinh tồn.

Dần dần lối đánh thông thả của Tiêu Hạ dần mất đi lợi thế. Vì hắn còn phải mang theo một người vợ đang mang thai yếu ớt. Hạ Tinh dù cũng là người nhưng vốn là nô tỳ trong nhà giàu có nên không chân yếu tay mềm như An Thúy Bình. Nàng níu chặt lấy áo chồng, mang theo Hạ Đồng sau lưng nhưng vẫn dùng gậy đánh tới tấp vài đòn vào mặt những tên cường thi áp quá sát. Bọn chúng đều là cường thi thông minh nên tiến lui linh hoạt. Thấy phương pháp giáp lá cà không hiệu quả, cả bọn đổi qua đánh du kích nhằm tiêu hao sức của Hạ Lang và Tiêu Hạ.

Tiêu Hạ thấm mệt nhanh hơn. Thể lực và sự bền bỉ của Hạ Lang làm hắn kinh ngạc. Không có khả năng tự liền vết thương song đường như những đòn tấn công của đám cường thi không làm Hạ Lang bị tác động gì. Động tác hắn vẫn nhanh, mạnh, chính xác, mỗi lần ra tay là một xác cường thi bị loại ra khỏi vòng chiến. Cách tiêu diệt địch của hắn cũng rất tàn nhẫn. Một đòn nhắm thẳng vào tim, móc mạnh, xé tan da thịt. Đầu có máu đen tanh tưởi. Họ từng là những con người, giờ lại tấn công và tiêu diệt lẫn nhau.

Cả bốn bị dồn đến triền núi. Hầu như đều thấm mệt...Hạ Lang bất ngờ lên tiếng:

-Người ôm một lúc hai người, có nổi không?

Tiếng nói của hắn chỉ có mình Tiêu Hạ nghe được. Hắn mơ hồ hiểu ý Hạ Lang:

-Định liều à?

-Người có khả năng tự lành thương tích, ôm chặt hai người đó. Tuyệt đối không được cho Tinh Tinh của ta bị bất cứ thương tích nào, được không?

Lại một cường thi vừa lao đến, Tiêu Hạ mím môi, tay móc mạnh một đòn theo cách Hạ Lang đã dùng. Tim cường thi bị móc ra, gãy đành dạch. Tiêu Hạ vùng chân đạp nát trái tim:

-Được rồi...Ta hứa...Còn người?

-Yên tâm – Mối Hạ Lang nhếch lên, vì là phía sau nên Hạ Tinh không nhìn thấy được –Ta đã sống sót được bao nhiêu năm, tuyệt đối sẽ không bị gì khi đang có vợ đẹp thế này.

Không đợi Tiêu Hạ trả lời, Hạ Lang bất ngờ giật lấy Hạ Đồng sau lưng vợ. Bị bất ngờ Hạ Tinh chỉ kịp hét lên:

-Ai?...A!

Rồi có một lực xô mạnh vào người nàng khiến Hạ Tinh gần như ngã chúi. Dưới đó là vực sâu hun hút...Bất thần lại có một vòng tay ôm lấy Hạ Tinh. Nàng bị ép áp mặt vào ngực một người nhưng đó không phải là Hạ Lang...Hạ Tinh chỉ biết kêu lên thất thanh, trước khi mất hút dưới làn vực thẳm:

-Hạ Lang, chàng....

Tiêu Hạ là một người rất biết giữ lời.Hắn ôm chặt Hạ Tinh lẫn Thúy Bình, để bản thân rơi tự do xuống đáy vực sâu hun hút. Những cành cây chạm mạnh vào người hắn, lắc lư dữ dội...Vết thương tuy nhanh chóng liền miệng nhưng cảm giác đau là vẫn có...Nhìn thấy mặt đất đang nằm phía dưới, hắn mím môi lật người nằm ngửa, điều chỉnh tư thế thuận lợi như một lớp nệm đón lấy Thúy Bình và Hạ Tinh đổ ập xuống người mình:

-A...

Đầu Hạ Tinh choáng váng. Nàng chỉ kịp hét lên một tiếng trước khi bất động...Trước mắt vẫn còn hình bóng Hạ Lang sừng sững đứng đó, chờ đợi đám cương thi hung hãn nhào qua.

-Hạ Lang...Hạ Lang...

....Khi Hạ Tinh mở mắt, nàng nhận ra mình đang nằm trên một chiếc giường bằng gỗ. Đây là giường thật chứ không phải kiệu giường đá gồ ghề ở hang động của nàng.

-Hạ Lang...Hạ Lang chàng...

Cửa hé mở...Tiêu Hạ bước vào,theo sau là một người phụ nữ lạ mặt. Hắn thấy Hạ Tinh tỉnh lại, vội hỏi ngay :

-Muội thấy trong người sao rồi ?

-Đỡ rồi...- Hạ Tinh tự kiểm tra bản thân – Không có gì nghiêm trọng...Không...

Nàng nhìn xuống chân mình.Một chân đang được cố định bằng những cây gỗ vừa phải, được làm thành tám nẹp.Có lẽ đã bị gãy xương.

-Đừng cử động. –Tiêu Hạ lo lắng- Cứ ngồi yên đi !

...Tiêu Hạ tự biết mình có lỗi.Trong giờ phút tiếp đất, hắn không đủ sức chu toàn cho cả hai người, chỉ có thể ôm trọn Thúy Bình. Hạ Tinh tuy đã được giảm lực va chạm dưới mặt đất nhưng tiếp đất bằng chân quá mạnh, khiến nàng bị gãy xương May là có người trong vùng đi ngang qua, thấy hắn một mình dìu đỡ cả hai người đã thương tình dẫn đường cho họ về nhà. Vùng này vốn nhiều sơn tặc nên câu chuyện Tiêu Hạ bịa ra không ai nghi ngờ gì.

Chân Hạ Tinh bị gãy, phải bó thuốc một thời gian. Nhưng điều làm Tiêu Hạ áy náy hơn nữa là thông tin từ đại phu thông báo, nàng cũng vừa mới mang thai.

-Huynh nói gì ?

Hạ Tinh bàng hoàng sờ vào thành bụng. Tin tức này bất ngờ quá đỗi. Suốt thời gian qua nàng cũng không lưu tâm lắm đến sự thay đổi trong cơ thể mình. Mà dường như không có đổi thay gì rõ rệt...Đứa bé đến đột ngột quá, đột ngột đến nỗi mẹ nó cũng ghen lời.

Thúy Bình từ bên ngoài bưng vào một chén canh gà còn bốc khói. Thấy vẻ thần thờ của Hạ Tinh nàng cũng vội trấn an :

-Lúc đầu tỷ cũng không biết mình mang thai. Đến khoảng hơn tháng mới có dấu hiệu, những đứa trẻ của chúng ta nhiều khi cũng không muốn ẹ chúng biết sự có mặt của mình quá sớm.

Vì sao vậy ? Hay do con cũng ý thức mình là một giống nòi khác ?Con sợ mẹ sẽ hoảng sợ, sẽ không tiếp nhận con có phải không ?

Hạ Tinh chợt nghe cay cay nơi sống mũi. Cha con mà biết, không hiểu sẽ có phản ứng thế nào ?

Lòng nàng lại trở nên trĩu nặng.... Hạ Lang ở lại cùng Hạ Đồng và đám cương thi khát máu đó, không biết có nguy hiểm gì không ?

Người phụ nữ này giờ có mặt trong phòng bỗng nhiên lên tiếng :

-Đến giờ thay thuốc cho cô nương rồi.

Loại thuốc Hạ Tinh đang buộc là một loại thuốc bí truyền trị gãy xương rất công hiệu của người nơi đây. Theo lời đại phu dự đoán thì phải tuần trăng sau Hạ Tinh mới đi lại bình thường được.Nếu nàng không có thai thì có thể dùng vừa thuốc bó vừa thuốc uống nhưng giờ đành chịu...Tiêu Hạ đã chuẩn bị một chiếc xe đẩy bằng gỗ, mong giúp Hạ Tinh đi đứng thuận tiện hơn.

-Cảm ơn huynh, Tiêu đại ca...

-Có gì đâu – Tiêu Hạ thở dài- Hắn đã nhờ ta như vậy, ta lại không làm tròn lời hứa, thật có lỗi...

Không khí chùng xuống. Hạ Tinh sờ lên bụng...Con của nàng có mặt trong thời khắc này có lẽ cũng không muốn Hạ Tinh phải quá lo buồn cho cha nó...Nàng cần phải mạnh mẽ hơn để còn sức lực nuôi lớn đứa con kết tinh từ tình yêu của họ. Tuy là...lòng vẫn trĩu nặng, vẫn không ngừng cầu nguyện mọi điều tốt lành sẽ đến với chàng.. Hạ Lang..

-Tiêu đại ca không cần áy náy –Hạ Tinh cười nhẹ- Muội nghĩ nếu là Hạ Lang chàng cũng sẽ phải đảm bảo an toàn cho vợ con của mình trước. Huynh đã rất cố gắng để muội không bị thương tích quá nặng, con muội được an toàn, vậy là tốt lắm rồi.

Nàng sẽ đợi và Hạ Lang sẽ đến.Giữa hai người còn một sợi dây ràng buộc. Đó là đứa con, đứa bé của cả hai...

25. Chương 25: Cuộc Gặp Gỡ

Cuộc sống ở làng này cũng khá yên bình. Trong khi nạn cương thi đe dọa khắp nơi thì nơi đây gần như không bị ảnh hưởng bởi điều ấy. Tất cả đều nhờ sự bảo vệ của Thẩm gia, đứng đầu là Thẩm Lương –đại đương gia.

Thẩm Lương đại đương gia đã hơn 60 tuổi nhưng vẫn còn rất tráng kiện. Đối với cương thi Thẩm đại lão gia vô cùng căm ghét, nghe nói là đã tiêu diệt vô số. Tuy nhiên đổi lại ông cũng phải trả một cái giá rất lớn. Đứa con trai duy nhất của Thẩm gia bị cương thi giết hại, ông đành phải nuôi cháu ruột con của đệ đệ là Thẩm Bảo làm người thừa tự. Tuy nhiên cách đây mấy năm Thẩm Bảo cũng chết trong một trận chiến với cương thi, để lại vợ là Tần thị và con trai Thẩm Diên vừa tròn 1 tuổi.

Vị đại tẩu đã giúp đỡ cho Hạ Tinh và Tiêu Hạ sống bằng nghề dệt vải. Chồng chị trong một chuyến lên rừng đốn củi đã bị thương phải chữa bệnh ở nhà đại phu trong làng. Đại tẩu ở nhà dệt vải mang ra chợ bán, sau đó đến thẳng nhà đại phu trả tiền thuốc và ăn ở cho chồng.

Con người có nhiều người tốt, hoàn cảnh đã vậy nhưng vẫn dang tay giúp đỡ người khác. Điều đó khiến cả bọn Hạ Tinh vô cùng khâm phục. An Thúy Bình cũng có tài may vá. Nàng lấy một ít vải của đại tẩu, bảo Tiêu Hạ viết chữ lên đó rồi thêu thành những bức họa thư pháp tinh xảo, để chị mang đi đổi gạo hoặc bán lấy tiền.

Như thường lệ, dệt xong một tấm vải là đại tẩu lại chuẩn bị vào làng để bán. Hạ Tinh đã khỏe lại, cương quyết muốn đi thay.

-Tẩu tẩu...muội muốn vào làng. Nhân tiện có thể khám thai luôn.

Tiêu Hạ thừa biết lý do Hạ Tinh muốn vào trong làng lớn. Nàng mong có thể tình cờ nghe được tìng về Hạ Lang hoặc chàng trên đường đi bụng tìm mồi có thể gặp được vợ con.Hạ Tinh không cần gì cả, chỉ mong lang quân sớm biết, trong bụng nàng đã có kết tinh tình yêu của hai người.

Nhắc đến chàng thì nàng lại lo...Không biết Hạ Lang và Hạ Đồng an nguy thế nào ? Nàng có nhờ Tiêu Hạ về chỗ cũ dò xét. Hẳn bảo nơi đó chỉ thấy còn sót lại một ít đồ trước đây của họ bỏ lại, còn lại không thấy ai...Càng ngày thì nỗi lo trong lòng Hạ Tinh càng lớn....Hạ Lang tính ra cũng có hơn gì một đứa bé. Hắn giỏi trong nhiều việc, tuy nhiên một vài lĩnh vực trong đời sống thì lại không biết đến. Thêm bản năng của một cương thi nữa...Gặp thần giết thần, gặp quỷ giết quỷ. Chàng lại mang theo Hạ Đồng, không biết chuyện sẽ đến nước nào đây :

-Không sao đâu...-Tiêu Hạ như nhìn thấu suy nghĩ của Hạ Tinh, nhẹ nhàng- Chồng của muội không dễ chết vậy đâu. Hắn đã sống được trong đám cương thi và con người thì sẽ không chết vì cương thi hay con người đâu.

Hạ Tinh miễn cưỡng gật đầu với hắn...Nàng bày một quầy nhỏ trong chợ, còn Tiêu Hạ giết thời gian bằng cách biểu diễn công phu cho bọn trẻ xem...Trong thoáng chốc hắn đã thu hút được rất nhiều trẻ vây quanh, còn Hạ Tinh ngồi lặng trong một góc, thỉnh thoảng mới có vài ba bà nội trợ ghé ngang xem vải. Tuy giá cả cũng hợp lý nhưng khách hầu hết chỉ hỏi qua vài tiếng, sau đó bỏ đi.

Cuối buổi chợ, Hạ Tinh chỉ bán được một ít nông sản trồng được, còn tấm vải thì vẫn còn nguyên.Nàng cùng Tiêu Hạ thu dọn, dự định ghé qua nhà đại phu xem mạch thì bỗng nhiên có khách ghé. Đó là hai người phụ

nữ, một người có lẽ cũng bằng tuổi Lâm mục, người còn lại khoảng trên 40 tuổinhưng nhan sắc vẫn còn rất mặn mà.

-Phu nhân...Người xemvải này...

Người phụ nữ phục sứcgiản dị nhưng cử chỉ toát lên vẻ hiền lành, nhu hòa. Ngay cả ánh mắt nhìn HạTinh cũng rất ấm áp. Bà nâng tấm vải lên, dịu dàng :

-Đây là vải do cônương dệt à ?

-Không ạ...-Hạ Tinhcười nhẹ- Đây là của tẩu tẩu tôi dệt.

Người phụ nữ xem vairoi xem thêm một bức thư pháp được thêu trên vải. Chợt bà nhìn thấy trên bàn còn một bức tranh đang thêu khác. Đó là tác phẩm của Hạ Tinh.

-Cô nương...cô thêuà ?

-Làm phu nhân chêcười rồi -Hạ Tinh ngại ngần giải thích- Tôi chỉ mới biết thêu thôi.

-À...

Bức tranh thêu cảnhHạ Tinh vẫn thường hay nằm mơ gần đây. Một đứa bé ôm cổ một con sói lớn. Đườngthêu không đẹp và khéo lắm song vị phu nhân kia lại ngắm nghía hoài.

-Ta mua tấm vải -Vịphu nhân chợt ngừng lại, mân mê bức thêu của Hạ Tinh- Còn tranh này cô nương sẽbán khi hoàn thành nó chứ ?

Hạ Tinh cũng cảm thấyhơi lạ. Nhưng nàng và tẩu tẩu, Thúy Bình đều cần tiền trang trải cuộc sống. HạTinh gật đầu :

-Đương nhiên rồi ạ !Tôi thêu là để bán mà...

-Ta thích lắm -Vịphu nhân mỉm cười trong khi ánh mắt lại thoáng chút xa xăm- Khi nào thêu xongcô mang đến Thẩm phủ nhé ! Nói là của đại phu nhân mua...

Bức tranh thêunhanh chóng được hoàn thành với sự giúp đỡ của An Thúy Bình. Hạ Tinh một mìnhmang đi giao cho Thẩm phủ khiến Tiêu Hạ cảm thấy không mấy an tâm. Hắn ngập ngừng :

-Ta đi với muộinhé ?

-Huynh quên là Thẩmphủ vốn là nơi tiêu diệt cương thi sao ? Họ phát hiện ra huynh thì rắc rốilắm. Muội và An tỷ tỷ đều đang cần một chỗ trú ngụ mà.

Cả hai người phụ nữđều đang mang thai, sức lực yếu ớt. Đứa trẻ của người và cương thi thì có muônìnhhình vạm vỡ, không ai giống ai. Có đứa thì có ý thức từ trong bụng mẹ, mới5-6 tháng đã ra đời. Có đứa thì đến 12 tháng. Tuy nhiên chưa có trường hợp nàonguy hiểm đến tính mạng người mẹ, đều thuận lợi ra đời.

Tuy là cuộc sốngsau đó của chúng...Người cha cương thi thường xem con người như một món đồ giảikhuya...Người mẹ người thì lại coi đứa con là nghiệt chủng. Rất ít đứa bé cươngthi là kết tinh của tình yêu cha mẹ chúng, được cha mẹ nào nức lo lắng chờ đợitừng giây từng phút chào đời...

Tiêu Hạ nhìn HạTinh đang kiểm tra lại mẫu thêu, cuối cùng đành phải bằng lòng :

-Muội đi cẩn thận.Ta sẽ đưa muội đến cửa Thẩm phủ. Nếu quá một ngày không thấy muội, ta sẽ vào tìm. Hắn đã giao phó muội cho ta, ta sẽ không để uội gặp nguy hiểm gì nữa.

Hạ Tinh mỉm cười...Nànglại tin tưởng cương thi nhiều hơn con người nữa. Ngoài nhu cầu được no bụng, được sống thì đa số những cương thi nàng gặp không có mưu đồ và lòng ham thích gì vớidịa vị...Một mai này nếu cương thi tìm ra một thứ thức ăn khác máu người, tạo hóabiết đâu sẵn sàng tiêu diệt con người nhiều tham vọng, trả lại cho thế giới mộrchúng sinh vật trong sạch, luôn tự biết bằng lòng với thực tế, không bán mình, khôngbán rẻ người vì lợi lộc riêng mình. Thế giới đó là hoàn mỹ, phải không ?

Hạ Tinh bật cười vầy tưởng bộc phát của mình...Đến cửa Thẩm phủ, nàng nhẹ nhàng báo với Tiêu Hạ :

-Muội vào trong.Không sao đâu...

-Ừ.

Bên trong Thẩmphủ giản dị hơn Hạ Tinh nghĩ. Người hầu dường như đã được dặn trước, đưa nàng đi xuyên qua một dãy nhà đến một khoảng vườn nhỏ. Bên trong bày trí cũng đơn giản, điều đặc biệt nhất là một cây trúc lớn mọc đơn độc ở giữa sân. Thẩmphủ nhân đang ngồi, trên người khoác chiếc áo, nhìn qua là Hạ Tinh nhận ra được may từ tấm vải của mình.

-Phu nhân...

-À....Ngồi đi!

Thẩmphủ nhân chậm rãi cầm tách trà vừa được mang đến trên tay, sau đó căn dặn người hầu :

-Mang trà của cô nương ấy xuống. Pha một ít nước anh đào, cô nương đang mang thai, uống tốt hơn.

-Dạ, phu nhân....

Hạ Tinh không khỏi ngạc nhiên khi bà nhận ra tình trạng của mình sớm vậy. Cơ thể nàng nhìn ngoài cũng chẳng có gì khác biệt. Hạ Tinh còn cẩn thận khoác thêm một lớp áo khá dày, vậy mà...

-Phu nhân...bà...

-Ta từng mang thai rồi –Thẩmphủ nhân cười hiền- Ta biết người phụ nữ mang thai thường chú trọng gì mà. Cô nương cử động đều thận trọng, ngồi ghế cũng không dám ngồi mạnh nên ta đoán vậy. Phải không ?

-Dạ...

-Mấy tháng rồi ?

-Chắc là khoảng 1 tháng ạ !- Hạ Tinh đáp cho qua chuyện- Hôm nay tiểu nữ mang tấm vải thêu đến, không biết phu nhân còn....

-Còn chứ - Thẩmphủ nhân khoát tay- Ta thích bức thêu đó của cô nương mà....Cho ta xem !

-Vâng ạ !

Đưa trẻ và một consói lớn...Hạ Tinh nhìn Thẩmphủ nhân không rời mắt khỏi bức tranh, lòng chợt có một cảm xúc trào dâng mãnh liệt. Không nói thành lời được, chỉ biết cảm giác đó rất lạ lùng, cứ muốn hỏi chuyện, cứ muốn biết thật nhiều về những chuyện đã trải qua trong đời của vị phu nhân xinh đẹp kia.

Cuối cùng bà ngẩng lên...Hạ Tinh bàng hoàng nhận ra, đôi mắt đẹp đã rướm rướm nước. Bà khóc, tuy là cố nén vào lòng :

-Cô nương thêu đúng là không tinh xảo lắm...Nhưng gương mặt đứa bé lại có nhiều điểm giống...Giống một người thân mà ta đã mất...Chuyện đã gần 30 năm trước...Lâu lắm rồi.

Hạ Tinh chợt nhớHạ Lang và đứa bé 8-9 tuổi. Chàng cần khoảng 10 năm để lớn lên, sau đó gặp Lâm mục lang thang suốt 20 năm...Tổng thời gian nhắm tính cũng đã khoảng 30 năm dài, gần cả nửa đời người.

-Người đó là gì của phu nhân ạ ? –Hạ Tinh chợt hỏi- Tên của người đó là gì ?

-Nó đã chết rồi –Thẩmphủ nhân quay mặt đi, cổ ngấn dòng nước mắt- Chết khi còn rất nhỏ. Tên nó là ThẩmAn Vũ, là con trai của ta và lão gia !

Bà cũng không biết tại sao mình lại nói...Nói ra cái tên 30 năm trời chôn kín trong lòng...Ở tuổi này người ta thường hay nhớ về quá khứ. Càng nhớ càng thấy đau lòng...Càng nhớ càng mong ước, phải chi ta không có quá khứ, không còn nhớ gì về những chuyện ngày xưa...

26. Chương 26: Sự Trả Thù Của Cường Thi

-Tướng công...Vũ nhi...mất tích...mất tích rồi.

Thẩm Lương bật dậy. Trở về sau những ngày săn lùng cương thi đã khiến hắn kiệt sức, ghé người vào giường là ngủ rất say. Đến khi có tiếng la hét của nương tử La Mẫn Mẫn, Thẩm Lương mới nhồm dậy, theo phản xạ tự nhiên rút nhanh thanh trường kiếm đầu giường.

-Tướng công ơi –Mẫn Mẫn đầu bù tóc rối,hoảng loạn hét lên- Con...An Vũ...Thiếp vừa bông con lên cho bú thì...thì ai đó từ cửa sổ nhảy vào...Khi thiếp định thần lại, con của chúng ta...

La Mẫn Mẫn bấn loạn, người trong Thẩm phủ cũng nhốn nháo, chia nhau đi tìm tông tích thiếu gia. Nhưng chỉ là sự tìm kiếm trong vô vọng, ai cũng biết, kẻ bắt cóc chắc đã cao chạy xa bay từ lâu rồi.

Bỗng nhiên...

-Trang chủ...Có người...A Tài nhìn thấy thiếu gia ngoài cửa. Thiếu gia...

Phúc bá vừa thông báo thì A Tài cũng đã mang Thẩm An Vũ vào trong. Đứa trẻ chưa tròn 1 tuổi khóc ngằn ngặt trên tay người gia nhân trung thành. La Mẫn Mẫn vội vàng ôm lấy con. Nàng không như chồng,đang còn thắc mắc, tại sao An Vũ bị bắt đi lại trở lại nhanh chóng như vậy. Kẻ bắt cóc thực sự muốn gì?

-Tướng công...Con sao này tướng công–La Mẫn Mẫn vừa ôm lấy con đã hoảng sợ thốt lên khi nhận ra thân hình bé nhỏ trong lòng không còn ấm áp như thường ngày nữa. Từng tắc da thịt đều lạnh như băng.

Thẩm Lương cũng vội vã đến bên con.Đứa trẻ vẫn khóc. Làn da hồng hào thường ngày giờ trở nên xanh xao một cách lạ lùng. Chưa tới 1 ngày, sao lại có thể đổi thay đến vậy?

...Đại phu, con tôi, con tôi sao rồi đại phu?

Trương y sư nổi danh là thần y của vùng này, có tài “cải tử hồi sinh”. Nhưng sau khi bắt mạch cho Thẩm An Vũ chỉ thở dài làm Thẩm Lương vốn là người điềm tĩnh cũng không khỏi lo âu:

-Trương đại phu...

-Lão phu có thể cứu được người sống,không cứu được người chết rồi.

Lời của Trương y sư khiến cho không chỉ La Mẫn Mẫn mà cả Thẩm Lương đều chấn động. Thẩm Lương khó khăn lắm mới có thể đứng vững mà hỏi cho rõ ràng sự việc:

-Ý ông là...là...

-Thiếu gia không còn là người sống nữa.Cậu ấy đã là một cương thi.

Thế giới như sụp đổ dưới chân Thẩm Lương. Còn La Mẫn Mẫn thì thực sự hoảng loạn. Nàng gào lên, ôm chặt lấy con mình:

-Ông nói dối...nói dối. Con tôi không thể là cương thi được. Nó còn thở, còn biết nhìn mẹ. Còn cười với tôi nữa mà.Không thể...không...

-Phu nhân!

Trong vòng tay xiết chặt của mẹ, Thẩm An Vũ lại khóc. Tiếng khóc đó suốt đời vợ chồng Thẩm Lương cũng không quên được.Nó từng là một âm thanh hạnh phúc, sao bây giờ như một tiếng chuông báo hiệu sự lỵ tan.

...Trong căn phòng nhỏ, Thẩm Lương trầm mặc nhìn Trương y sư. La Mẫn Mẫn không chịu được kích động đã ngất đi. Còn đứa bé? Thẩm An Vũ vẫn dùng đôi mắt trong trẻo đó nhìn Thẩm Lương, đôi môi vẫn chép chép đòi sữa mẹ...Tất cả đều bình thường. Chỉ có khi Thẩm Lương cúi xuống run run cầm lấy bàn tay bé nhỏ. Thẩm An Vũ không còn mạch đập, cơ thể lạnh băng.

-Tôi cũng có nghiên cứu một số trường hợp –Trương y sư trầm giọng- Cương thi mà chúng ta giết đa số là không có lý trí. Tuy nhiên, chắc trang chủ còn nhớ, chúng ta từng gặp một cương thi...

Tên cương thi đó không có ánh mắt dại đi của lũ cương thi bình thường. Hắn phán đoán được tất cả sự tấn công của đối phương, đánh trả chính xác. Hắn còn biết mai phục, bất ngờ tấn công những người yếu ớt nhất trong đám người truy đuổi mình. Hắn là cương thi có lý trí, một kẻ địch vô cùng nguy hiểm.

-Tôi nhớ...

-Tuy chúng ta giết được hắn nhưng mà...hắn đã từng nói...

Nói là hắn sẽ trả thù...Lúc đó Thẩm Lương chỉ cười khẩy. Kẻ chết làm sao trả thù người sống được. Bây giờ ông mới hiểu, sự trả thù đó không phải do hắn ta thực hiện.Cương thi thông minh không chỉ có mình tên ấy. Chúng còn có một công đồng.

Sự trả thù đã được thực hiện, nhưng sao không phải là Thẩm Lương gánh chịu. An Vũ chỉ mới gần 1 tuổi, có tội tình gì?

-Nhớ ra rồi sao?

Một giọng nói lạnh như băng đột ngột vang lên giữa gian phòng vắng vẻ. Trương y sư và Thẩm Lương đều thẳng thốt nhận ra một người tóc bạc trắng đã đứng ở đó từ bao giờ.

-Người...

Thẩm Lương rút gươm, chém đến. Đường kiếm mang theo mọi phần hận. Nhưng người mới đến né tránh rất nhẹ nhàng. Hắn lơ lửng, gần như đứng giữa không trung.

-Nếu người chỉ giết nó vì cần máu nó, ta sẽ không trả thù người. Chúng ta cần phải sống...Nhưng người không giết nó vì sự sống. Ta không chấp nhận chuyện đó.

Lần đầu trong đời Thẩm Lương cảm thấy kinh hãi. Người đàn ông đã chop lấy hắn, móng tay dài như một lưỡi dao sắc bén kề sát cổ. Giọng nói vẫn lạnh lùng, đều đều vang lên:

-Nó là con trai ta. Ta sẽ không giết người. Người cầm thù cương thi, thấy cương thi thì phải giết, dù chúng ta không làm gì người cả. Vậy thì trong nhà người cũng có một cương thi đó. Người có thể giết được nó không?

Hắn cười...Một nụ cười thoáng qua, nhuộm màu đau khổ. Nỗi đau của một người cha mất con, lần đầu tiên Thẩm Lương cảm nhận rõ ràng tình cảm của một cương thi.

-Chúng ta không khác gì con người cả-Cương thi tóc trắng xoay qua Trương y sư, nhẹ nhàng- Chúng ta cũng lớn lên và sinh ra từ cha mẹ như con người, khác với lũ cương thi dật dờ như xác chết kia.Một khi chúng ta để lại nọc độc trong người ai đó, chúng đều biến thành loại cương thi thứ cấp như thế. Song cũng có một số trường hợp, chúng không biến đổi ngay mà vẫn lớn lên, phát triển như một sinh vật bình thường. Tuy nhiên bản năng sẽ nhắc chúng...Chúng vốn là cương thi, sớm muộn gì cũng sẽ trở thành một cương thi.

Hắn biến mất nhanh chóng như khi vừa xuất hiện. Thẩm Lương chỉ có thể gắng gượng đến đó. Hắn quy ngã. Người giết cương thi thì dễ, nhưng làm sao có thể xuống tay nếu cương thi đó là máu mủ của mình?

Nghe được chuyện này,cả nhà Thẩm Lương như người chết đuối vớ được phao, âm thầm nuôi hy vọng. Giữ không cho Thẩm An Vũ tiếp xúc với máu người không khó...Con người vốn là loài có ý thức cộng đồng rất cao.Máu thịt của đồng loại là thứ cấm kỵ, dù thế nào cũng không thể đụng vào.

Ban đầu là nỗi lo ngại,dần dần vơi đi theo năm tháng. Thẩm An Vũ lớn lên không khác trẻ con bình thường là mấy. Hắn cũng vui đùa cùng chúng bạn, cũng có cảm xúc, tình cảm như một kẻ bình thường.

Đến năm Thẩm An Vũ 9 tuổi, Thẩm gia càng lúc càng trở nên hùng mạnh. Thẩm Lương với em trai mình Thẩm Bảo càng lúc càng diệt được nhiều cương thi hơn, khiến bọn chúng cũng có phần e ngại, không dám đến làng quấy phá bắt người.

Một số quan viên trong triều nghe tên tuổi Thẩm Lương không ít. Họ cũng rất sợ lũ cương thi tấn công nên thường xuyên đến Thẩm gia trang mời Thẩm Lương ghé sang nhà. Thẩm Lương lại chỉ chú trọng đến việc “tạo phúc cho dân chúng”, những buổi tiệc thể này không mấy khi tham dự. Chỉ khi Lương đại nhân, bằng hữu của nhạc phụ mời đích danh, hắn mới cùng vợ con đến tiệc một lần.

Nhiều năm sau nhớ lại,Thẩm Lương vẫn hồi hận. Ước gì hôm đó chỉ một mình mình đi dự yến thì có lẽ...có lẽ đã không xảy ra chuyện đau lòng.

Giữa buổi tiệc, bỗng nhiên xuất hiện thích khách. Những người hầu cận vội vã bảo vệ Lương đại nhân trốn vào nhà. Phụ nữ, trẻ con cũng nhanh chóng nấp vào trong góc. Đám sát thủ không để ý đến họ. Mục tiêu chỉ là Lương đại nhân.

Một nhóm chống cự bên ngoài, một nhóm khoảng 4-5 người vào trong tìm Lương đại nhân. Bảo vệ ông ta có khá nhiều người...Một trận chiến diễn ra kịch liệt trong từ đường mà hai mẹ con Thẩm An Vũ đang nấp. La Mẫn Mẫn ôm chặt con vào trong ngực, tránh cho nó nhìn thấy cảnh trước mắt...Máu đỏ, người ngã xuống,giấy lên đành đạch trước lúc lìa đời.

-Người...

Khi gần tới lúc chết,người ta sẽ điên cuồng chẳng? Nếu không phải vậy thì tên thích khách sau khi bị đâm 1 gươm ngã sòng soài sát bên La Mẫn Mẫn và con đã không giơ gươm lên, dự định đưa hai mẹ con xuống chung với mình dưới suối vàng.

-Không...

Bản năng của một người mẹ khiến La Mẫn Mẫn không biết võ công cố sức giằng lấy tay đao trong tay hắn,giữ chặt. Với chút hơi tàn hắn lại đập mạnh, còn vun dao lên định giết chết nàng. Thẩm An Vũ lúc đó không còn sợ nữa, xông ra ôm chặt lấy hắn ta, không cho chém mẹ mình. La Mẫn Mẫn thì sợ con bị hại, càng cố sức giằng co. Ngay lúc đó Thẩm Lương vượt qua đám thích khách bên ngoài vội vã vào trong. Tình huống cấp bách, hắn chỉ nhặt 1 lưỡi đao ném mạnh...Lực rất chính xác. Đao ghim ngay lưng hắn. Đôi mắt trợn tròn, hắn ngã xuống.La Mẫn Mẫn cũng đã thấy chồng. Nàng chồm dậy, để rồi...

-Tướng công!

La Mẫn Mẫn vừa khóc, vừa ôm chặt lấy con mình trong vòng tay. Thẩm Lương thì đang đứng chết lặng. Lưỡi đao đã giết kẻ cần phải giết, nhưng máu từ vết thương lại bắn ra tứ phía. Trên mặt Thẩm An Vũ cũng đã bị máu bắn trúng. Máu tươi của con người.

27. Chương 27: Nước Mắt...

-Tướng công...Thiếp van chàng. Đừng...đừng mà...

La Mẫn Mẫn ôm lấy con mình. Kể từ hôm đó về nhà Thẩm An Vũ có nhiều thay đổi rõ rệt. Không còn ăn uống như bình thường nữa, cứ ngồi thu lu trong một góc. Biết con rất đói nhưng mọi thứ La Mẫn Mẫn dọn tới cậu bé đều không động đũa...Cho đến sáng hôm qua, khi một tỷ nữ trong Thẩm phủ vô tình làm sảy con thỏ nuôi trong chuồng gia súc. Con thỏ chạy đến trước cửa phòng Thẩm An Vũ. Trong đôi mắt kính hoàng của những người đối diện, cậu bé phóng nhanh tới chụp lấy, gần như ngấu nghiến con thỏ.Máu phun trên mặt, trên thân thể An Vũ, cũng là lời báo hiệu của tử thần về một con người đã chính thức bước sang đời sống cương thi.

-Nàng tránh ra...Phu nhân..-Thẩm Lương cũng đau lòng đứt ruột nhưng vẫn cương quyết –Nó đã uống máu vật, rồi sẽ uống tới máu người.

Y văn của Trương y sư diễn tả rất đúng tình huống này của Thẩm An Vũ. Một khi cương thi tiếp xúc với nguồn máu tươi, bản năng trong người nó sẽ trỗi dậy cực kỳ mạnh mẽ. Nó không còn là con người nữa. Thức ăn sẽ là máu nóng của động vật...Chỉ là máu tươi sống, máu của sinh vật đang chạy nhảy dưới vòm trời.

-Không được...Chàng giết thiếp đi. Thiếp không nhìn con của thiếp chết được. Không...

Thẩm An Vũ đã 9 tuổi, là một đứa trẻ thông minh, hiểu biết. Song sau khi bản năng được gọi lại, nó hoàn toàn giống như một cương thi sơ sinh vậy. Đầu óc trống rỗng, chỉ biết tới cái đói xâu xé từ trong mỗi tế bào, thôi thúc nó ngay lập tức phải tìm ra thức ăn no bụng. Thức ăn là máu của người dễ tìm hơn các loại khác, bởi con người xung quanh nó luôn sẵn có, rất nhiều.

Nhưng người phụ nữ này thì Thẩm An Vũ lại không có cảm giác xem bà như nguồn lương thực. Bà đang ôm lấy nó. Mùi hương con người tỏa ra kích thích...Bụng nó cũng chưa đủ no. Song lại không hề muốn vồ lấy bà mà uống máu. Bà đang rất là đau khổ. Bà đang khóc...Vòng tay ôm chặt Thẩm An Vũ thực chất lại đang run.

-Đừng khóc...Đừng...khóc...Mẹ....đừng khóc...

Câu nói thốt ra lại là câu dỗ dành thân mẫu. Làm sao đành nỡ...làm sao?

-Vũ nhi, con biết mẹ phải không? Vũ nhi...

-Vũ nhi..

-Grào...

Thẩm Lương vừa chạy đến là Thẩm An Vũ lùi lại phía sau nhìn ông đầy cảnh giác. Trên người ông có mùi sát khí...Mùi máu của đồng loại. Dù đã lâu lắm nhưng vẫn còn nghe được. Cương thi cảm nhận được nỗi đau của những cương thi.

-Vũ nhi...

La Mẫn Mẫn lại ôm lấy con trong lòng. Bản năng người mẹ khiến bà không nỡ lòng bỏ rơi con được, càng không thể để cho nó chết trước mặt mình.

...-Sau lưng mình thì được phải không ạ ?

Ký ức của La Mẫn Mẫn bị cắt ngang bởi câu hỏi của Hạ Tinh. Nàng mơ hồ hình dung đến một đứa trẻ đang sợ hãi, thu mình lại trong góc tối, chỉ cần một tiếng động nhỏ cũng giật mình giơ nanh vuốt....Thẩm An Vũ hay là Hạ Lang, người chồng cương thi có tâm hồn thuần khiết của nàng.

-Cô nương...

-Xin lỗi phu nhân – Hạ Tinh cảm thấy mắt mình cay xè. Nàng cuốn bức tranh lại, đứng thẳng người- Tôi xin phép phu nhân. Bức tranh này, tôi sẽ không bán.

Một con sói bên cạnh đứa trẻ. Cha mẹ chàng đã vứt bỏ Hạ Lang vì chàng không giống họ. Chàng cũng là một giống loài ăn thịt, nhưng nguồn thực phẩm của chàng chính là đồng loại của họ, vi phạm quy tắc của loài người.

Họ không giết chàng vì không thể xuống tay với máu thịt. Nhưng mang chàng đi bỏ trong một nơi tăm tối. Tuy Hạ Tinh còn nhiều điều chưa rõ về quãng đời Hạ Lang đã sống nhưng con sói đó...Những ký ức rời rạc chắp vá lại trong đầu Hạ Lang đã nói cho nàng về một cuộc sống khốn khó, luôn phải đề phòng, luôn phải tìm cách tồn tại. Người mẹ ấy đau khổ, thu mình trong nước mắt nhưng lại để mặc con mình lang thang, tìm cách tồn tại. Nước mắt có giúp gì được cho chàng trong quãng đời tăm tối. Nước mắt chỉ làm vơi đau khổ cho bà ấy, chỉ làm bà ấy cảm thấy đỡ nặng nề hơn.

-Tiêu đại ca...

Tiêu Hạ lo lắng khi nhìn thấy Hạ Tinh bước ra từ Thẩm phủ mà hai hàng nước mắt tuôn dài. Nàng vừa gạt nước mắt, vừa gượng cười trấn an hắn :

-Mình về thôi đại ca. Muội không bán bức thêu này nữa. Chúng ta về...

-Để muội làm cho !

Cả buổi chiều, Hạ Tinh cứ giành lấy việc mà làm. Thúy Bình cũng lấy làm lạ, nàng nín nhẹ tay chồng :

-Có chuyện gì vậy chàng ? Tinh Tinh muội ấy... ?

-À..-Tiêu Hạ ngừng tay, trầm giọng- Hôm nay ta và muội ấy vào trong Thẩm phủ. Chuyện sau đó là vậy...

...Buổi tối sau khi giặt xong quần áo, Hạ Tinh ngồi trước cửa nhà hóng mát. Nàng nghe nói trên trời có một chòm sao rất đẹp. Chòm sao Thiên Lang, chòm sói trời, nhưng nhìn đâu cũng thấy sao trời dày đặc, chòm Thiên Lang nằm ở nơi nào ?

Con sói lớn....Hạ Lang...

-Tinh Tinh...

Có giọng của ai đằng sau. Hạ Tinh quay lại. Là An Thúy Bình :

-Tỷ tỷ...

Xưa nay tuy cùng là người nhưng Thúy Bình và Hạ Tinh không thân lắm. Hạ Tinh luôn thấy Thúy Bình xa thế giới mình từng sống. Nàng thanh cao, tao nhã, còn Hạ Tinh chỉ là một nô nhi để người ta sai khiến. Thân phận khác biệt nên khiến cho quan hệ cũng có phần khác biệt theo.

-Muội khó chịu à? Nói cho tỷ nghe có được không?

An Thúy Bình là một người được giáo dục kỹ lưỡng, nhu hòa, dịu dàng. Nàng kiên nhẫn nghe Hạ Tinh kể lại mọi chuyện. Có lẽ bức xúc lắm nên lời nói của Hạ Tinh có vẻ lộn xộn, Thúy Bình lại lần nữa xâu chuỗi lại mọi việc rồi mới nhẹ nhàng:

-Nếu là muội, trong trường hợp đó, muội sẽ không vứt bỏ con mình phải không?

Hạ Tinh khựng lại một chút rồi mạnh mẽ gạt đầu. Con là máu thịt của nàng, làm sao nàng có thể vứt bỏ nó được? Làm sao nỡ nhìn con lang thang trong đất trời rộng lớn, sinh mạng mỏng manh có thể bị hại bất cứ lúc nào.

-Tỷ cũng vậy. – Thúy Bình xoa nhẹ lên bụng- Tuy tỷ không giống như muội, hoàn toàn cam tâm tình nguyện khi lấy chồng nhưng tỷ cũng sẽ không vứt bỏ con của tỷ....Nhưng muội có nghĩ, chúng ta không bỏ được là bởi chúng ta không hề có ràng buộc gì rồi rắm. Chồng của chúng ta đều là cương thi. Chàng là chỗ dựa cho chúng ta. Còn Thẩm phu nhân, bà không chỉ có đứa con, bà ấy còn có lang quân, còn có gia đình nữa. Chọn con, ra đi cùng con, nhưng có thể đảm bảo cho con được tiếp tục sống không hả muội?

-Tỷ tỷ...

Hạ Tinh im lặng. Tình thương là vô hạn, nhưng đôi lúc tình thương ấy cũng cần sự tỉnh táo, cũng cần phân biệt thiệt hơn.

-Bỏ rơi con của mình ở một nơi xa lạ, để nó tự sinh tự diệt là chuyện đau lòng lắm. Nhưng bây giờ nhìn nó lần mòn chết, sống mà lúc nào cũng bị mọi người dòm ngó, lo sợ, thử hỏi so với chuyện mang con để lại nơi nào đó, không cần nhìn nó phải chết, chuyện nào mới đúng hơn?

An Thúy Bình vốn cũng không có nhiều kinh nghiệm. Nhưng trên lập trường một con người mà suy xét, nếu nàng ở trong tình trạng đó, có lẽ cũng sẽ làm như La Mẫn Mẫn vậy....Chọn hỷ sinh một thứ để bảo vệ nhiều thứ khác....Cha An Thúy Bình chắc cũng nghĩ vậy. Ông thà để nàng bị một cương thi bắt đi cũng không tìm kiếm.... Bởi ông có lý trí. Một đám người đến tìm, chỉ sợ chưa kịp cứu Thúy Bình đã bị Tiêu Hạ giết chết mất rồi.

-Chúng ta cứ để chuyện này cho Hạ đại ca giải quyết- Thúy Bình kéo Hạ Tinh đứng dậy-Nếu hận, sẽ là huynh ấy hận. Chúng ta có quyền bắt bình ột ai đó nhưng không có quyền oán hận hay chà đạp người với chẳng liên quan đến chuyện của mình.

Hạ Tinh xuôi theo đà kéo của Thúy Bình mà đứng dậy. Đằng xa có một chòm sao đang lấp lánh. Xa hơn nữa có tiếng sói vừa tru lên nào nuốt...Trong bóng tối dày đặc, một thân người nhỏ bé cổ rướn thẳng, bước nhanh về phía trước, nứ tay một kẻ đang bước rất nhanh.....

28. Chương 28: Hình Ảnh Mơ Hồ

Hạ Lang từ năm 9 tuổi đã sống với sói. Trong thế giới của sói không có lòng thương hại, cũng không có sự đùa bỡn con mồi. Sói không kêu ngạo, không mang kẻ thất thế ra làm trò đùa cợt. Sói chỉ biết sống và chết. Kẻ mạnh là kẻ còn lại sau cùng.

Hạ Đồng sau lưng cứ kêu khóc...Đám cương thi thì tràn đến như nước lũ. Dù Hạ Lang không chùn tay chém giết thì sức lực cũng cứ yếu dần.

Sống và chết...Năm Hạ Lang 11 tuổi, hắn và con sói lớn từng phải chiến đấu với hai mẹ con linh miêu hung dữ. Con sói lớn không có thời gian trông chừng hắn bởi kẻ địch của nó rất mạnh. Con linh miêu con tuy chỉ hơn 1 tuổi nhưng sức lực chênh lệch với Hạ Lang rất lớn. Vừa vào trận chiến hắn đã liên tục bị thương tích, nhẹ là vài vết quào trên ngực, nặng hơn là một cú cắn xé mạnh, máu chảy ào ạt, đen sẫm trên nền đất hoang lạnh giá.

Trí óc con người chỉ là một khoảng mờ mịt. Hạ Lang không nhớ gì nhiều về quá khứ. Cái quan trọng là sống...Phải sống....Dù không biết là phải sống vì lý do gì.

Hắn chop lấy cổ linh miêu cắn xé thật mạnh. Mặc cho con vật điên cuồng gào thét, điên cuồng cắn xé khắp người hắn tìm chỗ thoát, hắn vẫn cương quyết không buông.

Đến khi trên mặt có cảm giác ram ráp và âm ẩm, hắn mới mơ hồ tỉnh lại. Con sói lớn kéo Hạ Lang vào trong hang, không ngừng liếm láp. Không cần thuốc chữa, vết thương mưng mủ rồi sau đó cũng lành.

Thế giới chỉ có kẻ mạnh và kẻ yếu. Kẻ yếu sẽ chết, sẽ là phương tiện để kẻ mạnh tồn tại. Nhưng có những kẻ yếu lại trở thành động lực để kẻ mạnh chiến đấu. Hạ Tinh....Tinh Tinh của hắn. Nàng là kẻ yếu mà Hạ Lang cam tâm tình nguyện chết vì nàng.

Hạ Đồng cũng là kẻ yếu. Nhưng nó là thứ mà Hạ Tinh yêu quý. Hạ Lang lao đến. Móng vuốt của hắn bật ra, đâm thẳng vào bụng một cương thi vừa lao đến. Hắn ta vừa ngã xuống, Hạ Lang đã tóm lấy Hạ Đồng sau lưng mình quăng tới trước cái xác vẫn còn giãy lên đành dạch. Hắn xé mạnh lồng ngực tên cương thi xấu số, lôi trái tim ra khỏi lồng ngực hắn, vừa nhanh chóng nhét vào miệng Hạ Đồng đang gào khóc, vừa tiếp tục một đòn tấn công dang dở đánh lui vài tên cương thi khác định xông vào.

-Oa...a....a.....Grao.....ao.....

Hạ Đồng đang khóc nức nở bỗng nhiên lồng lộn lên. Đôi tay nhỏ bé cào cấu liên tục xuống đất. Miệng không ngừng thốt lên những âm thanh đứt quãng...Rồi nó lồm chồm đứng dậy...Móng vuốt cũng đã mọc ra nhanh đến không ngờ.

-Grao...a...

Một cương thi từ sau lao đến nó. Hạ Đồng không có nhận thức, không biết phản công. Nó chỉ biết sử dụng món vũ khí thô sơ của mình là bộ móng mới mọc và những chiếc răng vừa nhú ra. Cắn xé một cách điên cuồng đối thủ. Lần ăn thức ăn ngoài đầu tiên của Hạ Đồng không phải là máu người mà lại là máu, tim của cương thi.

Trận chiến rồi cũng kết thúc. Xác cương thi la liệt...Toàn thân Hạ Lang và Hạ Đồng đầy mùi tanh tươi. Mùi của xác chết đồng loại. Mùi của sự tàn sát không khoan nhượng. Hạ Lang lẳng lặng đi tiếp, đằng sau Hạ Đồng lững thững đi theo.

-Ch...a....a....

Nó đã bập bẹ gọi. Trở thành một cương thi mới, trí nhớ chỉ còn sót lại vài đoạn rời rạc. Huống gì Hạ Đồng chỉ có ngần ấy tuổi, vốn chưa có nhiều ký ức về cuộc sống này.

Nó chỉ nhớ...có một người hay cù vào bụng nó. Là một người cũng cao cao giống như người đứng trước mình. Người này đi nhanh quá, nó cố bước theo mà không kịp, chỉ có thể cố đi nhanh hơn nữa, sau đó cất giọng nói, mong Hạ Lang có thể chậm chân đợi mình.

-Cha..a....a...

Hạ Lang dừng lại. « Cha...a » Hình như đã nghe ở đâu đó....Không phải. Không phải là nghe ở đâu đó nữa. Mình đã từng gọi ai đó bằng từ ngữ đó, tuy là lưu loát hơn nhiều.

-Cha...a...cha...

Hạ Đồng đã theo kịp và nắm lấy bàn tay hắn. Tay trẻ thơ mềm mại. Hạ Đồng vui vẻ hẳn khi theo kịp hắn, đôi mắt trong veo ngấn lên chờ đợi. Hạ Lang cũng không quan tâm đến chuyện nó đã lớn hơn trước, hiện có lẽ đã bằng một đứa trẻ 3,4 tuổi của loài người.

Xung quanh toàn là rừng già hoang vu ảm lạnh. Nhưng Hạ Lang không sợ. Hắn có thể tìm được nơi có người sinh sống xung quanh đó. Vùng này chẳng có mấy nơi người sinh sống. Có người sẽ có cương thi tìm đến. Tiêu Hạ mang theo Hạ Tinh, An Thúy Bình càng phải tìm mỗi càng nhanh càng tốt, đề phòng sức lực xuống thấp. Tìm được hắn ta là tìm được Hạ Tinh.

Gương mặt Hạ Tinh hiện ra trước mắt. Hạ Lang cứ cầm cúi bước. Hắn muốn gặp lại nàng, muốn ôm nàng vào lòng biết bao nhiêu.

Lòng La Mẫn Mẫn như lửa đốt. Kể từ lúc cô nương ấy rời khỏi phủ, bà không sao yên ổn được. Chuyện 30 năm trước bỗng chốc trở về rành mạch. Hy vọng tắt ngấm bao lâu cũng phút chốc được khơi thông lại. Bà muốn gặp cô gái ấy. Muốn hỏi... tuy là cũng không biết nên hỏi chuyện gì.

-Phu nhân...

-Sao rồi?

La Mẫn Mẫn hỏi ngay khi Thẩm nhủ mẫu vừa trở lại. Thấu hiểu nỗi lòng chủ mẫu, Thẩm nhủ mẫu vội nói ngay:

-Lão nô hỏi thăm được cô nương ấy ở cách đây không xa lắm. Trong nhà của Hà Tam Quan, nghe nói là bà con xa.

-Vậy à? Chúng ta đi ngay... đi ngay đi!

-Phu nhân!...

Chưa kịp dứt lời thì cửa bỗng nhiên bật mở. Thẩm Lương thông thả bước vào:

-Phu nhân... Bà định đi đâu vậy?

-Lão gia... Thiếp...

La Mẫn Mẫn định nói, nhưng rồi bà im bặt. Chuyện 30 năm trước với hai vợ chồng không chỉ là nỗi đau mà còn là một sự căm kỵ. Từ sau chuyện ấy lòng căm thù cương thi của Thẩm Lương càng trở nên mãnh liệt. Chỉ cần nghe nói có cương thi là ông sẽ tìm đến mà truy sát. Nỗi hận mất con vẫn còn đè nặng trong tim của Thẩm Lương.

-Thiếp... thiếp ra ngoài một chút. Hôm trước vốn định đến xin bùa bình an cho lão gia và Diên nhi (Thẩm Diên, cháu Thẩm Lương) nhưng trời tối nên không đi nữa.

-Chuyện xin bùa chú thì hôm nào cũng được- Thẩm Lương nhú mày- Hôm nay bà phải ở nhà. Tri châu quận sẽ đến nhà talâm khách.

Quốc gia này do Vương quân (tương đương với vua) cai trị, chia thành 6 quận lớn. Mỗi quận sẽ có một tri châu đảm nhiệm việc thay Vương quân trị vì, vừa quản lý dân chúng vừa tìm cách khống chế, tiêu diệt lũ cương thi. Tuy nhiên không phải ai cũng có năng lực đó, có vài tri châu quận chăm chú, nhiệt tâm với công việc, có tri châu quận thì gần như thỏa hiệp để cương thi thỏa sức lộng hành.

-Tri châu quận ghé qua nhà ta à? -La Mẫn Mẫn lo lắng hỏi lại- Có chuyện gì...

-À không... Tri châu quận mới nhậm chức cũng là một người rất muốn tiêu diệt hết lũ cương thi. Ngài xuất thân từ một dòng tộc chuyên diệt cương thi lớn. Trên đường đi đến nơi nhậm chức ngang nơi này, nghe chuyện nhà chúng ta nên ghé vào thăm, sẵn tiện bàn bạc các biện pháp tối ưu nhất để tiêu diệt đám cương thi đó.

La Mẫn Mẫn thở phào. Bà quay sang Thẩm nhủ mẫu, nhẹ nhàng:

-Vậy chúng ta đi dâng hương sau vậy. Nhủ mẫu ra sau chuẩn bị cơm nước đãi khách khi cần nhé.

-Dạ, phu nhân...

...Buổi tiệc tối diễn ra đúng như dự kiến của Thẩm Lương. Tri châu mới đúng là người tuổi trẻ tài cao, mới 23 tuổi đã đỗ đầu trong kỳ thi võ, hơn nữa còn giết được không ít cương thi giữ gìn bình an cho kinh thành. Hẳn xuất thân từ dòng họ Mộc chuyên diệt cương thi nên đối với những đặc tính về chủng Mộc Nghiêm nắm khá rõ. Hôm nay gặp được Thẩm Lương là người chuyên diệt cương thi nổi tiếng, một già một trẻ trò chuyện vô cùng tương đắc, thoát cái mà đã đến nửa đêm.

Theo sự sắp xếp của Thẩm Lương, gia quyến của Mộc Nghiêm cũng được an bài ở phủ. Vợ mới cưới của hắn là Ngụy Thục Hoa người đúng như tên, xinh đẹp tuyệt vời. Nàng đang ngồi trong phòng, uống một bát canh người hầu vừa mang đến. Bên ngoài người của Thẩm phủ cũng vừa vào:

-Thưa phu nhân, Mộc đại nhân nhờ thông tri lại, người sẽ ở lại Thẩm phủ mấy ngày nữa, phu nhân nghỉ ngơi trước, đêm nay có lẽ đại nhân sẽ không về.

-Ta biết rồi, người lui đi.

Nguyệt Thục Hoa mỉm cười. Nàng tháo trâm cài tóc, quay sang nói với người tỳ nữ đang hầu hạ phía sau :

-Tôn tử tỷ...Giờ tỷ có thể đình chỉ. Chúng ta sẽ ở lại đây vài ngày nữa. Nghe nói là gần đây có đền thờ thiêu lương, ngày mai chúng ta đến đó thắp hương.

-Dạ...phu nhân.

Người phụ nữ lùi lại rồi rời khỏi phòng nhanh chóng. Đôi mắt đẹp quắc lên trong đêm tối. Cương thi giết người bằng nanh vuốt, con người không có nanh vuốt nên phải dùng mưu kế. Mà dùng mưu kế nhằm tồn tại thì có mấy người sánh được với lòng người đàn bà đang uất hận như Tôn Yến Nguyệt nàng đây ?

29. Chương 29: Thâm Sâu Như Biển

Trong nhà Khang đại tẩu, Hạ Tinh đang ngồi thêu theo hướng dẫn của An Thúy Bình. Nàng không muốn thêu hình con sói nữa. Cái thai trong bụng tuy là một tiểu cương thi nhưng Hạ Tinh vẫn muốn con mình cảm nhận rất cả sự yêu thương của cha mẹ. Nàng bắt tay vào việc thêu những hình ảnh ngộ nghĩnh trên áo, trên khăn của con, tất cả đều hết sức chuyên tâm.

-An tử tỷ, muội thêu thế này đã được chưa ?

Thúy Bình nhìn sang « thành phẩm » trong tay Hạ Tinh. Không được gọi là tinh xảo nhưng lại chứa bên trong tình yêu thương của mẹ. Từ ngày có Hạ Tinh bên cạnh cùng thêu thùa may vá, lòng Thúy Bình đã vui đi nhiều nặng nề lo lắng. Thật lòng là có đôi lúc nàng cũng phân vân bởi sự có mặt của đứa bé này trong cuộc đời mình. Nó có dòng máu cương thi, lớn lên sẽ tiếp tục giết người uống máu. Cho đến lúc Hạ Tinh xuất hiện. Nàng ấy yêu con còn hơn cả mạng sống, bất cứ nó là gì. Thúy Bình như người vừa tỉnh mộng. Đúng vậy, dù đứa trẻ có là gì đi nữa, người mẹ vẫn là người mẹ, vẫn mãi thương yêu con ruột của mình.

-Ừ. Đẹp lắm mà.

-Tỷ thêu gì vậy ?

Hạ Tinh tò mò nhìn qua phía Thúy Bình. Nàng học thêu thùa, may vá từ nhỏ nên rất khéo léo, tay cứ thoăn thoắt. Đó là một dây lều nguy nga đẹp đẽ, phía dưới là người lũ lượt đi trẩy hội, đường thêu tinh tế, nổi bật vô cùng :

-Tỷ định thêu thêm bức này để bán. Chúng ta cũng phải chuẩn bị thêm nhiều thứ cho con mà.

Bản thân Thúy Bình lại thấy thời gian sống tại đây thật thoải mái. Tiêu Hạ không khác gì người bình thường. Sáng sớm chàng ra ngoài viết chữ, bán tranh, còn dạy cho lũ trẻ học nữa. Thôn dân nơi đây thật thà chất phác. Họ không có tiền bạc nên chỉ tặng choc ả nhà nàng các loại nông sản, gạo, cá đủ cho những con người cùng sống trong mái nhà này.

-Muội cũng nghĩ vậy. Sinh con còn phải lo nhiều thứ nữa, - Hạ Tinh xoa bụng- nhưng tiền thì cũng có thể kiếm. Muội chỉ sợ lúc chúng ta sinh em bé lại có chuyện không hay.

Cả hai đều trầm mặc. Tiêu Hạ cũng không nắm rõ lắm cách ra đời của các đứa trẻ « con lai » như thế này. Chỉ biết mơ hồ là cũng từng có người như họ vậy. Tiêu Hạ bảo, cương thi thật ra cũng có dục vọng của riêng mình. Một khi nọc độc cương thi xâm nhập vào cơ thể thì loài người mỏng manh ít ai chịu được, nhất là phụ nữ. Thế nên cương thi thông minh đa số đều là giống đực. Để giải tỏa nhu cầu sinh lý, họ có thể tìm phụ nữ loài người vui vẻ. Thỉnh thoảng cũng có những đứa bé gái được sinh ra từ sự kết hợp ấy. Chúng được xem là « cực phẩm » khó tìm trong giới cương thi mà mẹ hần hiếm hoi là một trong số đó.

Nghĩ đến đây lòng hai người phụ nữ lại nặng nề trở lại. Nhưng không hổ là người lạc quan, nàng xoa nhẹ bụng con, mỉm cười :

-Chỉ cần là con ra đời khỏe mạnh, từ từ mọi chuyện tính sau. Trời không để ai vào con đường cùng đâu tỷ. Chỉ có con người mới ép được con người...

Thúy Bình gật đầu. Cả hai nàng đứng dậy thu thập mọi thứ, chỉ đợi Tiêu Hạ về là bảo hắn mang đồ mới thêu ra thị trấn tìm khách mua. Còn đang loay hoay thì đại tẩu, còn có Phó tẩu nhà bên hốt hải chạy vào :

-Có chuyện gì không tẩu ? Sao mà...

Câu nói Hạ Tinh bị cắt ngang bởi một thông tin khác làm trái tim nàng càng đập mạnh hơn vì hồi hộp lẫn vui mừng :

-Hai muội không biết gì sao ? –Phó tẩu chen ngang- Hôm nay nghe đồn là có xác người nằm ngoài thôn, trên cổ còn có vết cắn sâu lắm. Thảm đại gia và thiếu gia đã vào trong đó tìm hiểu, có lẽ sẽ sớm có tin về. Nhưng ta vẫn thấy lo lo...

Có lẽ là Hạ Lang đang trên đường tìm kiếm. Bây giờ Hạ Tinh mới hay, nàng cũng cần một vòng tay thân thuộc, một người để nàng có thể tựa đầu vào.

-Cha ơi...Cha...

Hạ Lang dừng lại một chút. Gương mặt trẻ con non nớt của Hạ Đồng phụng phịu thấy rõ. Nó xoa bụng, lắc nhẹ đầu :

-Đói...đói...

Thức ăn của cương thi là máu người. Tuy nhiên thời gian gần đây Hạ Lang ăn uống ít hơn trước. Không phải vì con mồi khó kiếm. Hắn bắt đầu ý thức được, những con mồi của mình cũng có người thân thuộc. Nếu họ chết đi, người thân cũng sẽ rất buồn.

Như hắn bây giờ vậy. Hạ Tinh như thế nào, Hạ Lang không biết. Nhưng hắn sẽ đau buồn lắm, sẽ cảm thấy cuộc đời này đơn độc lắm nếu hắn không gặp lại nàng, vĩnh viễn mất đi nàng.

-Cha...cha ơi...Đói...

Vật dẫn để Hạ Đồng lớn nhanh là tim của cương thi. Đứa trẻ này sẽ trở thành một cương thi mạnh mẽ. Hạ Lang còn nhớ, khi còn nhỏ đã cùng con sói lớn săn mồi. Hắn uống sạch máu trong cơ thể con mồi sau đó để phân thối lại cho sói lớn. Cho đến lúc giết chết cương thi giống mình thì sự phát triển của cơ thể như dừng hẳn lại. 20 năm trôi qua, hắn vẫn ở tuổi 19- 20 trẻ trung, sức lực vẫn dồi dào. Có thể máu tim cương thi sẽ giúp cương thi gia tăng thêm sức mạnh. Ngay trong thời khắc nhất sinh thập tử, Hạ Lang cần một trợ thủ. Đó là lý do hắn biến Hạ Đồng chính thức biến thành một cương thi như mình.

Cương thi cũng có bản năng của nó. Là đứa trẻ thì phải cần người ta bảo vệ. Một khi thành cương thi thì phải đứng vững để chiến đấu. Thân xác cũng phải càng ngày càng hoàn thiện thì mới mong sống được. Có lẽ vì thế mà Hạ Đồng mới lớn nhanh như vậy. Hạ Lang hẳn chẳng mấy quan tâm đến việc đó. Lớn thì đỡ phải bú mớm, lớn vẫn tốt hơn trẻ nhỏ, có thể tự bảo vệ được mình.

Con mồi mới nhất trong tầm ngắm của Hạ Lang là một tiểu phụ. Ông ta có lẽ chỉ có một mình thì phải. Chết rồi không có ai phải đau lòng.

Trong lúc Hạ Lang chuẩn bị lao xuống thì bỗng có tiếng người lao xao vang lên trong khu rừng tĩnh mịch. Khá đông nữa là khác. Người tiểu phụ sợ hãi nấp vào sau một gốc cây.

Một đám người đang đi đến. Trên mặc bọn chúng đều bịt kín. Hạ Lang lẫn Hạ Đồng đều nhòm người đến phía trước một chút. Mùi máu trên những thanh đại đao bọn họ cầm theo kích thích bản năng của cả hai. Hạ Đồng co tay thành quyền, ánh mắt đỏ rực. Tuy nhiên nó vẫn liếc sang Hạ Lang như dò hỏi, có nên xông tới hay không ?

Hạ Lang thăm quan sát đám người chuẩn bị đi ngang qua. 8 người tất cả. Ăn hết thì phí phạm. Mùi máu trên đao bọn hắn cầm cho biết đó là đám người vừa đi giết đồng loại. Cũng chẳng cần phải bận tâm.

Hạ Lang lẳng lặng như một bóng ma xuất hiện trước mặt bọn chúng. Cả đám người đang đi khựng lại. Tên cầm đầu vừa thốt ra câu hỏi, cũng là lúc bàn tay Hạ Lang móc tới, chộp vào cổ hắn, bẻ mạnh.

-Á !

Mấy tên còn lại rú lên theo tiếng kêu thất thanh của đồng bọn. Hạ Lang không nói không rằng, ghé miệng vào cổ hắn ta cắn mạnh. Thân hình trắng kiện của gã giãy lên đành dạch, mắt trợn ngược, sau đó xuôi tay.

-Ch..a...

Hạ Đồng nôn nóng thốt lên. Nhưng Hạ Lang đã lừ mắt khiến đứa bé sợ hãi im bật. Đám người kia đều bị cảnh tượng trước mắt dọa cho sợ đến cứng người. Lão đại xưa nay nổi danh tàn khốc, kẻ kia chỉ cần một cái vươn tay là hắn đã mất mạng. Hắn ta còn hút máu, đích thực là cương thi rồi.

-Lão...lão nhân gia tha mạng...Tha mạng lão nhân gia...

Cả đám quỳ xuống, lay như té sao. Hạ Lang không quan tâm, chỉ lừ lừ tiến đến trong khi Hạ Đồng e dè đặt môi lên cổ người đàn ông vẫn còn đang rỉ máu. Hạ Lang không hút hết máu hắn, có lẽ là để lại cho Hạ Đồng.

-Cha ơi...Cha...

Một con ma nhỏ...Cả đám đang quỳ xuống càng thêm kinh sợ. Hạ Đồng hoàn toàn bị mùi máu làm cho kích động. Nó cúi sát người xuống, đôi nanh nhỏ xíu nhú ra bám chặt vào cổ lão đại, rút hết dòng máu còn sót lại trong người.

Hạ Lang vẫn lừ lừ tiến đến. Đám người kia vẫn quỳ lay, liên tục tựa té sao. Mùi máu trên người bọn chúng bốc lên nồng nặc. Có rất nhiều mùi máu. Kẻ đã giết đồng loại khi không cần máu họ, bây giờ lại lay lưc van xin được sống. Trong đáy lòng bao lâu vẫn tĩnh lặng của Hạ Lang chợt xuất hiện một cơn sóng. Hắn vươn tay, những chiếc móng vuốt dài về phía trước...

-Á!

Những tiếng kêu la thảm thiết. Trong bụi rậm, người tiều phu run lên bần bật. Ông ta không hề biết, Hạ Lang và Hạ Đồng vốn là đã thấy mình từ lúc trước rồi.

Cũng trong buổi chiều hôm ấy Thẩm gia thôn xôn xao tin tức mới truyền về. Phu nhân của Tri châu Ngụy Thục Hoa trên đường lên chùa cầu nguyện đã bị cương thi tấn công. Đám tùy tùng bị giết cả, trên hiện trường còn lại hai tỷ nữ là Tôn Yến Nguyệt và Tiểu Đan là may mắn sống sót. Sau đó lại có một tiều phu đến báo là tận mắt nhìn thấy cương thi uống máu. Bao năm dài yên ổn, Thẩm gia thôn thực sự dậy sóng rồi.

-Tìm khắp nơi....Cho người lục soátTuyệt đối không được để sơ xuất. Không thể...

Tri châu quận đã không còn bình tĩnh nữa. Người vợ trẻ không tìm thấy xác, đối với hắn là một đả kích lớn. Nạn cương thi càng lúc càng lan rộng, lại trong địa hạt quản lý, một tri châu như hắn càng phải chịu thêm nhiều áp lực của triều đình.

Khi mang trà vào trong phòng, lòng La Mẫn Mẫn như thất lạc. Chồng bà tóc đã bạc, đang mài lại thanh gươm giết cương thi.

-Lão gia...Ông...

-Ngày mai Diên nhi sẽ vào tận nơi để xem xét nơi cương thi xuất hiện – Thẩm Lương ngược lên, ánh mắt sáng quắc- Ta cũng sẽ đi.

Lòng La Mẫn Mẫn không chỉ là nhói lên nữa. Bà ngồi phịch xuống, chân tay bủn rủn, hoàn toàn không nói được gì. Biết nỗi lòng của vợ, Thẩm Lương đặt thanh gươm xuống, thở dài:

-Phu nhân...

-Tôi biết là ông phải đi – Nước mắt đã rơm rớm trên mắt người đàn bà đau khổ, La Mẫn Mẫn thần thờ- Cuộc đời của chúng ta sống là vì cương thi, chết cũng vì nạn cương thi. Thúc thúc, biết bao đệ tử của ông đã vì cương thi mà ngã xuống. Cả Vũ nhi cũng...

Bà nhớ lại...Đã mấy mươi năm mà vẫn như ngày hôm qua vậy. Đứa bé lơ ngơ bị cha mẹ bỏ giữa vùng đất hoang lạnh. Trong tay nó ôm một gói đồ, ngồi bệt xuống đất, đôi mắt vẫn trong veo nhìn ra xung quanh. Nó đợi, nó tin bà, tin vào lời nói : “Đợi mẹ chút thôi Vũ nhi nhé, mẹ sẽ quay lại. Sẽ quay lại với con mà!”.

Thẩm Lương biết lòng vợ không bao giờ quên được. Ông cũng không quên đứa trẻ có nụ cười giòn tan thưở nhỏ hay nhìn cha luyện tập phía sau nhà. Nó vỗ ngực háo hức nói với cha một cách đồng dạng: “Sau này con sẽ giống như cha vậy. Con sẽ là một anh hùng tiêu diệt cường thi.”

Tiếng thở dài nén lại trong lồng ngực. Ông vỗ nhẹ tay bà, nhẹ nhàng:

-Bà đi nghỉ trước đi!

Cánh cửa cọt kẹt rồi đóng lại. Thẩm Lương đã ra ngoài. Ông không đủ can đảm nhìn La Mẫn Mẫn khóc. Bao nhiêu năm chồng vợ, ông đã khiến cho bà phải khóc quá nhiều rồi.

Cách xa hơn một chút, trong dãy phòng dành cho khách, Tôn Yến Nguyệt thong thả chỉnh lại tóc. Sự xuất hiện của cường thi theo lời ông tiêu phu kể quả là một bất ngờ nhưng cũng không sao cả. Kế hoạch đang diễn ra vô cùng hoàn hảo. Đám người nàng ta thuê để đón đường ám sát Ngụy phu nhân ngẫu nhiên lại bị cường thi giết, nàng ta không cần nghĩ cách diệt trừ bọn chúng nữa. Thế giới này tuy là của kẻ mạnh song cũng có những kẻ mạnh không cần dùng tới sức lực. Lòng dạ đàn bà nhất là người phụ nữ bị dồn vào tuyệt địa còn đáng sợ hơn bất cứ loại vũ khí lợi hại nào.

Trong gương là một mỹ nhân phong tình vạn chủng. Bờ môi ướm át, đôi gò bồng đảo như ẩn như hiện sau làn áo mỏng. Tôn Yến Nguyệt đã che giấu vẻ quyền rũ dưới lớp vỏ người phụ nữ đáng thương quá lâu rồi. Hiện tại Ngụy Thục Hoa đã chết, tri châu quận đang lạnh lẽo, một cơ hội tốt để nàng ta tận dụng lợi thế nhan sắc của mình. Mà về khả năng quyến rũ những người đàn ông khác, Tôn Yến Nguyệt hoàn toàn tự tin vào mị lực của mình....Gã tri châu quận kia cũng không phải là kẻ chính nhân quân tử, chẳng qua hắn dựa vào thế lực nhà vợ nên không dám tỏ mặt trắng gió. Giờ chướng ngại kia không còn nữa, cơ hội tốt mở ra trước mắt. Làm phu nhân hay tình nhân được tri châu quận ưu ái, đừng nói một đám cướp hung ác, ngay cả đám cường thi đã khinh rẻ, hạ nhục Tôn Yến Nguyệt ngày trước cũng sẽ bị trừng phạt nhanh thôi.

Trước mắt nàng ta lại hiện ra hình ảnh Hạ Tinh và Hạ Lang...Cường thi có lòng tốt còn hơn cả con người toan tính xấu xa?...Tôn Yến Nguyệt đã không hạnh phúc, Hạ Tinh nàng cũng phải bất hạnh như thế mới ít nhiều xoa dịu được nỗi phần hận trong lòng.

30. Chương 30: Gặp Lại

-Hạ Lang...

Hạ Tinh và Tiêu Hạ cùng vào rừng. Cường thi xuất hiện trong vùng không phải là Tiêu Hạ thì chỉ có thể là Hạ Lang...Hạ Lang thôi!

-Hạ Lang...Hạ Lang...Chàng ở đâu? Hạ Lang!

Hạ Tinh không còn kèm lòng được. Nỗi nhớ chồng quay quắt trong lòng nàng. Thêm đứa con trong bụng ngày một lớn lên. Nỗi lo sợ con mình sẽ không được nhìn thấy cha lúc chào đời khiến Hạ Tinh nhiều đêm thức dậy trong đêm vắng, ngẩn ngơ nhìn quanh rồi lại khóc thầm.

-Hạ Lang...!Chàng...

Xung quanh bỗng có tiếng người đang đi đến. Không chỉ một mà còn rất nhiều người. Hạ Tinh lẫn Tiêu Hạ đều khựng lại...Theo bản năng Tiêu Hạ lùi ra sau một chút, lớp móng vuốt rong tư thế sẵn sàng bật ra bất cứ lúc nào.

Đám người mới đến là người của Thẩm phủ, đứng đầu là Thẩm Diên, cháu ruột Thẩm Lương. Nhìn thấy hai người lạ, họ bước lại gần, Thẩm Diên nhanh chóng lên tiếng trước:

-Hai người là ai? Sao bây giờ lại còn ở chỗ này.

-Nhà chúng tôi ở đằng kia -Hạ Tinh lấy lại bình tĩnh, bước lên một bước- Hiện trời đã gần tối mà tướng công tôi chưa về nhà nên...

Nàng bỗng dưng im bặt. Như một bóng ma lặng lẽ, Hạ Lang xuất hiện đằng sau họ. Cùng đi với chàng là một đứa bé khoảng chừng 3-4 tuổi, đang còn thập thò nấp đằng sau.

-Hạ...Hạ Lang...

Hạ Lang cũng không kèm được cảm xúc. Hắn bước đến, hai tay dang rộng đón Hạ Tinh ập vào lòng. Cả hai không để ý đến những gì xung quanh nữa, chỉ biết có nhau, chỉ biết người trong lòng mình còn sống, vậy là đã đủ với họ rồi.

Tiêu Hạ đã nhìn thấy những ánh mắt nghi ngại của đám người trước mặt. Thêm một chuyện không bằng bớt đi một chuyện, cả hai người phụ nữ đều đang mang thai, không tiện di chuyển, trong lúc này tốt nhất là hạn chế sự va chạm với loài người.

-Đệ cũng thật là...Có giận vợ thì cũng không nên mang con trai mới chừa đờn ra ngoài chứ.-Tiêu Hạ bước đến gần Hạ Lang, cúi người xuống trước mặt đứa bé, nựng gương mặt trắng nõn, mềm mại của nó, nhẹ nhàng -Tiểu tử, lần sau cha có bắt con đi theo thì cứ nói với bá, bá sẽ không để cha con dắt con đi trong thời tiết này đâu.

Hạ Đồng đương nhiên không biết đang xảy ra việc gì, chỉ thấy một thúc thúc bước đến gần muốn bồng mình lên thì hoảng hốt rút tay lại, lùi ra sau nữa. Hạ Tinh sau phút xúc động cũng đã trấn tĩnh. Nàng khom người kéo đứa bé vào lòng:

-Đồng Đồng ngoan...Mẹ đây...Mẹ đây...

Từ lúc xa nhau đến giờ chỉ hơn một tháng, Hạ Lang vẫn vậy nhưng đứa trẻ bên cạnh hắn thì... Hạ Tinh không chắc chắn song lại có một linh cảm mãnh liệt, đứa bé đó là Hạ Đồng...Nó vốn có dòng máu cương thi, biết đâu lại có những chuyển biến khác mà loài người chưa biết.

-Mẹ...e...

Hạ Đồng mơ hồ cảm thấy mùi hương quen thuộc từ người phụ nữ trước mắt này. Vòng tay cũng thật quen thuộc. Nó sung sướng vùi mình vào lồng ngực ấm áp, được Hạ Tinh vuốt ve lên tóc, ôm chặt lấy người mình.

-Đại nhân...- Tiêu Hạ bước đến trước Thẩm Diên, lên tiếng -Vợ chồng muội muội của tôi có chút xích mích nên chồng nó mang đứa con đi mất. Chúng tôi lo lắng nên phải đi tìm trong lúc trời tối như thế này. Xin đại nhân thông cảm!

Thẩm Diên cũng không có nhiều kinh nghiệm trong việc đối đầu với cương thi. Tuy biết có loại cương thi lý trí nhưng hắn cũng không ngờ được lại có loại cương thi không khác gì con người như thế này.

-Được rồi...Các người nên về nhà đi, trời tối rồi còn ra ngoài có thể gặp nguy hiểm đó. Bọn cương thi đang lộng hành tại vùng này.

-Đa tạ đại nhân...Đa tạ...

Nhóm bốn người của Hạ Tinh vừa định quay đi thì có một giọng nói đột ngột vang lên khiến không chỉ họ mà cả đám người Thẩm Diên cũng giật mình quay lại:

-Khoan đi đã...Tao có chuyện muốn hỏi các người.

Người vừa đến là Thẩm Lương. Trên tay ông là thanh trường kiếm vẫn còn vương lại mùi máu cương thi. Thứ mùi đặc trưng đó khiến Hạ Lang và Hạ Đồng lập tức có phản ứng, chỉ có Tiêu Hạ là giữ được vẻ điềm nhiên, nhanh chóng ra hiệu cho Hạ Tinh. Nàng hiểu ý, nắm tay kéo Hạ Lang về sau vài bước, cúi đầu chào Thẩm Lương:

-Đại gia...

Thẩm Lương tiếp xúc với cương thi không ít nhưng đa số là cương thi hạ cấp. Với những cương thi có lý trí nhìn bề ngoài không khác người bình thường, ông chỉ gặp có vài trường hợp. Hạ Lang tuy chẳng phải là "giống thuần chủng" nhưng bản lĩnh có thể nói là ít đồng loại nào sánh được, không ngại gì việc bại lộ thân phận. Chỉ có Hạ Đồng...

May là Thẩm Lương không chú ý đến Hạ Đồng. Mọi sự chú ý dồn về phía Hạ Lang:

-Các người từ đâu đến? Ta chưa bao giờ thấy các người ở Thẩm gia thôn này.

-Chúng tôi là người sống ngoài Thảm gia thôn, nhưng cũng thường xuyên vào thành buôn bán. –Hạ Tinh bình thản đáp- Cách đây vài ngày tôi cũng từng vào phủ của Đại gia bán vải cho phu nhân ngài. Ngài có thể hỏi lại bà ấy.

Trong lúc đó, Hạ Lang đang chìm vào một cảm giác quen thuộc. Gương mặt của người này...Dù có khác nhiều so với ký ức vẫn là sóng mũi ấy, đôi mắt ấy...Chỉ là năm tháng khiến chúng trở nên già nua và khắc khổ hơn.

-Ch..a...

Tiếng “cha” vang lên giữa không khí im lặng khiến mọi người giật mình. Hạ Đồng ngược đôi mắt trong veo nhìn Hạ Lang, tay xoa bụng, giọng nói non nớt như đang nũng nịu:

-Con..đói...Đói...

Ánh mắt ngây thơ nhìn về hướng đám người đang đứng đó. Bọn họ không hiểu ý tứ trong đôi mắt hồn nhiên thuần khiết ấy nhưng Hạ Tinh và Tiêu Hạ thì hiểu rất rõ. Tiêu Hạ thì bước đến trước mặt Thảm Lương, còn Hạ Tinh cúi xuống ôm lấy Hạ Đồng:

-Chúng ta về nhà, mẹ sẽ cho con ăn.

Tiêu Hạ bề ngoài bình thản dù trong lòng cũng đang vô cùng hồi hộp. Một kẻ xưa nay không quan tâm đến nhiều chuyện khác và một đứa trẻ, bọn họ đều chẳng có nhiều cân nhắc,có thể sẽ gây ra rắc rối bất cứ lúc nào.

-Đại gia nếu không còn gì thì chúng tôi xin phép...Cháu nhỏ đã mệt rồi.

Thảm Lương từ lúc đối diện với Hạ Lang lòng cũng chợt dâng lên một nỗi niềm khó mà diễn tả.Chàng thanh niên ấy, gương mặt có gì đó rất quen thuộc. Cảm giác khi đứng cạnh nhau cũng rất lạ, như là đang đứng trước một người thân, rất thân thuộc của mình.

Hạ Lang ngay lúc mọi người không ngờ nhất lại vươn tay về phía Thảm Lương. Cũng may là Tiêu Hạ đã đề phòng nên nhanh chóng rướn người cản lại. Hành động của hai cương thi diễn ra nhanh như chớp, không ai kịp trông thấy. Đến khi định thần lại thì hiện trường lại có một đám người vừa mới đến, người đi đầu là Tri châu quận, dáng vẻ vội vã vô cùng. Vừa nhìn thấy Thảm Lương, hắn ta đã lên giọng hỏi:

-Thảm đại sư, đã có tin tức gì của nương tử ta chưa? Thảm đại sư...

-Thưa tri châu đại nhân...-Thảm Diên lên tiếng- Chúng tôi vẫn đang tìm kiếm nhưng chưa thấy ạ!

-Vậy mọi người còn không mau đi tìm –Tri châu quận gần như hét lên- Nàng mà có mệnh hệ gì ta sẽ không tha cho các người. Đi tìm....đi tìm mau lên!

Thảm Lương đối diện với quan tri châu vẫn bình tĩnh. Có cung kính nhưng không xu nịnh, thái độ của ông được thể hiện rất rõ ràng:

-Đại nhân yên tâm, chúng tôi nhất định cố gắng tìm kiếm tôn phu nhân...Nhưng mong ngày nhớ cho,tìm kiếm người không phải là việc chúng tôi phải làm. Hiện nay có rất nhiều cương thi xuất hiện trong vùng, đại nhân điều người đi khắp nơi tìm kiếm có thể sẽ tạo cơ hội cho chúng tấn công. Chúng tôi cũng khó lòng tiêu diệt nếu chúng cứ được cung cấp con mồi thoải mái như hiện nay.

-Ông...

Trong mớ ký ức mịt mờ đang trở lại trong đầu Hạ Lang có hình ảnh một đứa trẻ nép mình sau bức rèm,nhìn người đàn ông khôi vĩ đang hiên ngang đối đầu cùng viên quan áo thêu hoa,hài nạm vàng. Hai bên cùng cãi lý lẽ gì đó. Người đàn ông kia làm viên quan tức giận đỏ mặt tía tai nhưng không làm gì được. Thật là oai phong...

-Cha...cha giỏi quá!

Đứa trẻ đã thán phục thốt lên như vậy. Người đàn ông cười xoa ôm nó vào lòng, thật dịu dàng nói với nó rằng:

-Cha giỏi vì cha đúng. Chỉ cần con làm đúng, con không sợ ai cả...Có biết không?

-Dạ...Con sẽ làm đúng. Nhất định sẽ làm đúng mà...

-Vũ nhi ngoan...Con làm đúng là được rồi.

Hình ảnh người đàn ông rành rành trước mặt. Là gương mặt này, là vóc dáng đó, dù hiện nay đã thay đổi khá nhiều nhưng sự thật vẫn không thay đổi, ông là người đàn ông trong ký ức, là cha của đứa bé...Mà đứa bé ấy là hấn...Là Hạ Lang...Là Vũ nhi mà ông đã gọi một cách thân thương.

Tại nhà Khang tẩu, Khang Tứ cũng vừa bình phục, vừa từ nhà đại phu về. Từ chiều Khang tẩu đi chợ mua thêm thức ăn, còn chuẩn bị rượu nữa. Khi đám người Hạ Tinh về đến, biết nàng tìm được lang quân, cả hai vợ chồng đều rất mừng, vội vã bảo vào cùng ăn chung bữa cơm.

Ngồi ăn mà Hạ Tinh lẫn Thúy Bình đều nơm nớp. Tiêu Hạ cũng lo lắng không kém. Thức ăn Hạ Lang và Hạ Đồng quen thuộc vẫn là máu, thức ăn của con người đừng nói là ăn, cả liếc qua cũng không thêm.

Hạ Tinh vừa ăn được chưa quá nửa chén cơm đã buông đũa. Hạ Đồng bên trong chẳng biết thế nào rồi. Thấy nàng ngồi dậy, Khang tẩu hỏi với theo:

-Ăn thêm đi muội!

-Muội no rồi ạ! -Hạ Tinh vội xua tay- Mọi người cứ ăn đi!

-Vậy sao được...- Khang Tứ xen vào- Nghe nói là muội có thai, cần phải ăn nhiều một chút chứ.

Hạ Lang ngồi cạnh bỗng ngẩng lên. Mặt Hạ Tinh đỏ bừng...Hấn không nói không rằng, gấp thêm thức ăn vào chén của Hạ Tinh. Đợi nàng ăn thêm một miếng, Hạ Lang đã kéo nàng rời khỏi bàn mặc cho An tẩu gọi với theo:

-Hai người ăn thêm đi chứ! Đây...

Bên ngoài, Hạ Tinh bị Hạ Lang nắm chặt tay. Nàng vội nín lấy hấn, giọng nói thật nhẹ nhàng, trấn an chồng bình tĩnh lại:

-Hạ Lang...Em đau tay. Buông tay em ra đi mà...

Hấn hơi khựng lại, để rồi dừng hấn. Hạ Tinh còn chưa định thần thì hấn đã cúi xuống, áp tai vào bụng nàng.

-Chàng...

Bàn tay với những ngón dài trắng xanh xoa nhẹ vào bụng nàng. Khóe môi hấn nhếch lên nụ cười nhẹ hệt như một con gió thoảng qua nhưng với Hạ Tinh lại làm nàng vô cùng ấm áp:

-Con của chúng ta...

-Vâng...Là con của chúng ta!

Hạ Tinh luồn tay vào tóc hấn, sung sướng tận hưởng cảm giác hạnh phúc tràn ngập. Chàng là cương thi cũng không quan trọng. Cương thi mà không giết người bữa bãi, còn biết thế nào là thương yêu che chở với người khác, so với loài người còn hơn rất nhiều lần.

-Ta làm cha ?

-Đúng rồi...Chàng làm cha !

Hạ Tinh ngây ngất trong niềm vui được san sẻ cùng người mình yêu thương nhất. Thật lòng mà nói, đôi khi nàng cũng có chút lo lắng đức lang quân của mình sống thiên về bản năng nhiều quá. Chàng ít nói, ít biểu lộ cảm xúc...Còn một khoảng đời quá khứ của Hạ Lang nữa. Nàng mơ hồ đoán được nhiều uẩn khúc nhưng trốn tránh mãi có phải là một giải pháp tốt hay không ?

-Hạ Lang...Chúng ta có con rồi. Tiếp theo thì...

Người cha của con trẻ. Trong đầu Hạ Lang bao ý nghĩ hỗn độn xuất hiện. Người đàn ông lúc chiều với đôi mắt dịu dàng, bàn tay vỗ lên đầu đứa trẻ. Đứa bé ấy rất hạnh phúc...Rồi cũng chính bàn tay ấy...Bàn tay

với những ngón tay chai sần ấy đã gỡ ra những ngón tay non nớt, để đứa trẻ ra xa khỏi mình thêm chút nữa...Vó ngựa mờ mịt, xung quanh đứa trẻ toàn là bóng tối...Bóng tối với những tiếng kêu rờn rợn đằng sau...

Không phải Hạ Lang không nhớ mà là tiềm thức của hắn khuyên hắn nên quên đi tất cả. Quên đi thì mới có thể tập trung vào cuộc sống phải tìm cách sinh tồn trước mắt. Quên đi để không hận, không oán, để tâm hồn có thể như thú hoang trong rừng rậm, không vẩn vương cũng không chút yêu thương.

Cảm giác ấm áp nơi mặt...Ngày đó trong rừng sâu ẩm lạnh, đứa trẻ đã khóc...Những giọt nước mắt của nó không tuôn ào ạt, chỉ vô thức mà chảy, cho đến khi có một cái bóng rất to xuất hiện. Một con sói...Đúng vậy, một con sói lớn...Con sói với đôi chân khập khiễng. Nó mất đi bạn tình trong bầy của loài người, nhưng không hề oán hận con người. Đứng trước một con non lẻ loi trong rừng hoang ẩm lạnh, sói không bỏ rơi đứa trẻ ấy...Nó thích đi theo thì cứ cho nó đi theo. Nó đói thì để cho thêm miếng thịt...Nó lạnh thì để nó rúc vào lòng.

-Cha sẽ không để con một mình trong rừng. Cha hứa với mẹ, sẽ không để con một mình ở trong rừng...Cha sẽ tìm con...luôn tìm con...

Hạ Tinh bật khóc. Cứ như vậy mà khóc. Hạ Lang không khóc nhưng đôi mắt ngơ ngác của chàng đã nói lên tất cả nỗi đau chôn giấu tận đáy lòng. Chàng không hề muốn sống một mình. Chàng rất sợ...rất muốn một vòng tay ôm chặt lấy mình lúc đó. Tiếc là xung quanh chỉ toàn hoang lạnh. Cũng từ đó, đáy lòng Hạ Lang cũng hoang lạnh để không phải gục chết bởi cái lạnh giá của trời đông...

31. Chương 31: Âm Mưu Của Tôn Yến Nguyệt

Đêm tối, tại phủ tri châu.

-Đại nhân...

Tôn Yến Nguyệt bưng vào một chén sâm còn bốc khói. Mộc Nghiêm vẫn còn tần ngần bên hương án, trên tay là tấm ngọc bội xanh biếc vốn là vật Ngụy Thục Hoa hay mang theo bên người :

-Nô tỳ mang trà sâm cho đại nhân.

-Ừ. Để đó đi...

Từ lúc được Ngụy Thục Hoa mang về phủ làm người hầu hạ, Tôn Yến Nguyệt gặp mặt Mộc Nghiêm vài lần. Tuy nhiên với bản tính không an phận, nàng ta đã âm thầm mưu tính, tìm hiểu khá nhiều chuyện về Mộc Nghiêm. Ngoài việc là con cháu của một gia tộc chuyên tiêu diệt cường thi lâu đời ra, Mộc Nghiêm không có gì đặc biệt. Hắn đối với vợ không lạnh nhạt nhưng cũng không yêu thương nồng nhiệt, thuộc tuýp người chẳng tiếp xúc xúc thì sẽ không hiểu rõ tính tình.

-Nô tỳ tuân mệnh...

Bước đến gần Mộc Nghiêm, Tôn Yến Nguyệt bất ngờ vấp phải góc tấm thảm dày. Ly trà sâm đổ xuống mặt đất, còn nàng ta thì mất đà ngã bật vào người của Mộc Nghiêm vốn đang ngồi gần đó.

-Đại nhân...Nô tỳ đáng chết. Đại nhân tha mạng...tha mạng...

Cứ ngỡ tưởng tình cờ song hoàn toàn có chủ ý. Giây phút tấm thân mềm mại rơi vào lòng của Mộc Nghiêm dù ngắn ngủi nhưng Tôn Yến Nguyệt đã nhận ra ánh mắt hắn ta thoảng tha đổi. Khác với Ngụy Thục Hoa là tiểu thư danh gia, từ nhỏ đã được cưng chiều nên đôi lúc có phần hơi ngang bướng, Tôn Yến Nguyệt bây giờ tràn đầy phong vị quyền rũ, lại yếu đuối mỏng manh như liễu, rất dễ làm đàn ông phải mềm lòng.

-Không sao...- Mộc Nghiêm lấy lại vẻ nghiêm túc -Lần sau cẩn thận hơn là được.

-Tuân lệnh đại nhân. Nô tỳ xin phép cáo lui.

-Khoan đã...

Tôn Yến Nguyệt vừa dợm bước đi đã bị gọi lại. Với đôi mắt trong veo ngơ ngác, nàng tỏ ra không biết gì, còn sợ hãi dập đầu :

-Đại nhân tha tội.Những gì hôm đó nô tỳ biết, nô tỳ đã nói hết rồi...Đại nhân tha mạng...Phu nhân mất tích không liên quan đến nô tỳ. Mong đại nhân khai ân...khai ân !

Đám người đó thực sự mang Ngụy Thục Hoa đi đâu Tôn Yến Nguyệt cũng không biết. Nàng ấy đối xử với Yến Nguyệt nàng đúng là không tệ, nhưng Tôn Yến Nguyệt lại không chịu được thái độ như thế mọi thứ tốt đẹp nhất trong cuộc đời này đều thuộc về mình của Thục Hoa vậy. Có lần có được quà tặng từ một gia đình phú thương là một mẻ bánh bèo đào ngon tuyệt, đặc sản Giang Thượng, Ngụy Thục Hoa chỉ nếm qua một chút rồi truyền người ban cho đám nô tỳ hầu hạ mình. Lời nói có thể là vô tình thốt ra của một tiểu thư quen sống trong nhung lụa : « Ta ăn nhiều đến ngán, bỏ thì lãng phí lắm, các người cứ ăn đi ! » khiến cho Tôn Yến Nguyệt nghẹn nghẹn trong cổ họng, tuy là vẫn tươi cười cảm tạ. Gọi là số phận nhưng sao có kẻ quá may mắn, có lẽ lại chẳng ra gì, sống mà không ra sống trong một kiếp người.

-Xử lý thế nào đây ?

Gã cầm đầu toán người lưu manh đã hỏi Tôn Yến Nguyệt như vậy. Nàng ta đúng là lắm mưu nhiều kế, lại có thể nghĩ ra cách đồ vạ cho cương thi xuất xác thế này. Phương pháp làm tuy có phần tàn nhẫn, lại phải cố công chuẩn bị, chế tạo ra một lớp hàm thật sắc, ấn vào cổ đám tùy tùng đi theo Ngụy Thục Hoa, ngụy trang cho giống như bị cương thi hút máu song hiệu quả thì rất tốt. Vừa được tiền, vừa có lợi ích từ người đẹp Ngụy Thục Hoa như hoa như ngọc, đương nhiên là bọn chúng rất hài lòng :

-Tùy các người -Tôn Yến Nguyệt lạnh lùng- Nhưng sau đó phải làm sao cho nàng ta không xuất hiện nơi này nữa. Số vàng đó sẽ là của các người.

Toàn bộ ngân lượng trước đây Tôn Yến Nguyệt trộm từ đám cướp đường đã được dành trả công cho bọn chúng. Đám người này cũng không có gan lật lọng. Bắt giữ phu nhân tri châu quận,nhìn vào đáy mắt tràn ngập dục vọng của chúng Tôn Yến Nguyệt đã biết cả đám muốn gì rồi. Càng tốt ! Sau khi thỏa mãn dục vọng, chúng biết cần nhắc thì đã quá muộn, đành phải thực hiện theo kế hoạch nhằm lấp liếm tội lỗi của mình,đúng như ý đồ Tôn Yến Nguyệt trù tính từ lâu.

Kế hoạch nào cũng có lỗ hổng. Tôn Yến Nguyệt biết vậy nhưng chỉ cần trong mắt mọi người phu nhân Mộc Nghiêm đã chết là đủ. Trong khoảng thời gian ngắn ngủi này nàng có thể lợi dụng để quyến rũ Mộc Nghiêm. Người đàn ông khi mất vợ nếu yêu thương nàng ta thì sẽ suy sụp còn không thì sẽ như trút đi một gánh nặng, đều là cơ hội tốt cho người thứ ba chen vào, chỉ cần nắm bắt và thả đúng mỗi câu.

Mộc Nghiêm có lẽ là loại đàn ông thứ hai. Không yêu vợ, xem sự biến mất của nàng là một cơ hội để thử phào nhẹ nhõm. Hắn ta có thể nhân dịp này xin triều đình tăng cường thêm nhân lực cho công cuộc tiêu diệt cương thi của hắn, lập thêm công trạng. Gia đình Ngụy Thục Hoa chắc chắn cũng không để yên cho cái chết của con gái, cùng hợp sức với hắn trong việc giết cương thi...Cái chết của Ngụy Thục Hoa lại mở ra thêm cơ hội cho Mộc Nghiêm, có khi hắn phải cảm ơn Tôn Yến Nguyệt nàng đẩy chứ !

Những suy nghĩ kéo đến liên tục trong đầu Tôn Yến Nguyệt. Mộc Nghiêm thông thả đến bên cạnh chỗ nàng ta đang quỳ sụp, nâng Tôn Yến Nguyệt lên. Tay hắn vẫn nắm chặt lấy tay nàng, ánh mắt không che giấu tia ám muội :

-Ta chỉ muốn uống thêm một ly trà sâm nữa. Nàng mang đến cho ta ngay đi, Yến Nguyệt...

Con mồi chưa chắc chắn sắp bẫy nhưng đã quanh quẩn bên khu vực mồi câu, đang chuẩn bị đớp lấy.Tôn Yến Nguyệt hơi lùi mình ra một chút, ánh mắt vẫn tỏ ra sợ hãi, cung kính nói với Mộc Nghiêm :

-Nô tỳ tuân lệnh.Nô tỳ sẽ đi chuẩn bị ngay...

Tuy là phu nhân mất tích, bề ngoài Mộc Nghiêm tỏ vẻ đau buồn nhưng thực tế mọi chuyện trong Mộc phủ vẫn diễn ra bình thường. Hắn mượn cớ “tra thêm tin tức” nên giữ những người còn sống sót trong đám tùy tùng hôm đó của Ngụy Thục Hoa lại, trong đó có Tôn Yến Nguyệt...Cách đối xử của Mộc Nghiêm kể từ đêm hôm đó với nàng cũng thay đổi một cách rõ rệt. Hắn thường xuyên gọi Tôn Yến Nguyệt mang trà sâm vào ỳnh, còn bảo nàng hầu hạ xoa bóp giúp ỳnh thư giãn. Mộc phủ đã xuất hiện những lời xôn xao bàn tán...Đàn ông là loại động vật suy nghĩ bằng nửa thân dưới, vợ vừa mất tích đương nhiên chuyện cưới vợ mới là không thể nhưng có nhân tình, thậm chí hàng tá nhân tình với địa vị Mộc Nghiêm thì chẳng ảnh hưởng gì.

Đàn ông cũng không nên chiều chuộng quá! Một khi để họ thỏa mãn quá sớm, nhân tình cũng chỉ là một nhân tình nhỏ bé mà thôi.

Tôn Yến Nguyệt hiểu rất rõ nguyên tắc ấy. Nàng luôn giữ mình đoan chính, bảo đảm một khoảng cách với Mộc Nghiêm. Không lơ đãng nhưng cũng không lạnh lùng, làm như đã vắn vưng nhưng vẫn còn e ngại... Thái độ nàng đối với người trong phủ họ Mộc cũng không có gì đổi khác. Hòa nhã, nhẹ nhàng làm cho không ai có thể ghét được nàng.

-Tôn tỷ tỷ...Tỷ xem chiếc trâm cài này có đẹp không?

Sương nhi, một nô tỳ cùng Tôn Yến Nguyệt ra ngoài mua thêm đồ đạc lên tiếng hỏi. Trong lúc đó Tôn Yến Nguyệt đang nhìn theo một hướng khác, hoàn toàn không để tâm đến vật trong tay cô gái kia.

-Tôn tỷ tỷ...Tỷ...

Vóc dáng đó...Đầy đà hơn một chút. Nhưng không thể làm được. Tay Tôn Yến Nguyệt nắm chặt lại, lòng hân hoan một cách kỳ lạ...Nàng ta đã nhìn thấy Hạ Tinh. Hạ Tinh xuất hiện nơi Thẩm gia thôn, có nghĩa là Hạ Lang cũng quanh quẩn đâu đây. Nỗi nhục nhã ngày đó cả đời Tôn Yến Nguyệt cũng không quên được... Mãi mãi không quên!

-Cương thi...Có cương thi...Cương thi!

Nàng ta đột ngột hét lên khiến người trong Thẩm gia thôn đều hoảng loạn. Hạ Tinh đang bán một tấm vải thêu cũng giật mình ngơ ngác. Hạ Lang và Tiêu Hạ đi sẵn mỗi từ sáng sớm, ở nhà Hạ Tinh mang vải ra chợ bán, định mua thêm một ít lương khô, chuẩn bị cho việc bốn người bọn họ sắp rời khỏi Thẩm gia thôn.

Một đám người của Thẩm phủ đang đi tuần quanh đó nghe tiếng kêu của Tôn Yến Nguyệt và thái độ hoảng hốt của Thẩm gia thôn liền vội vã chạy lại. Thẩm Diên cũng nhận ra Tôn Yến Nguyệt, tỳ nữ thân cận của vị phu nhân mất tích của Mộc tri châu.

-Tôn cô nương...Có chuyện gì?

-Tôi...tôi nhận ra nàng ta- Tôn Yến Nguyệt giả vờ sợ hãi nấp sau lưng Thẩm Diên – Nàng ta đi cùng toán cương thi đã bắt phu nhân. Nàng ta còn gọi một tên cương thi uống máu người trong số đó là lang quân nữa....Gọi là Hạ Lang...Hắn ta thì gọi nàng ấy là Hạ Tinh...Tôi còn nhớ...nhớ rõ mà...

Hạ Tinh bậm môi nhìn sững Tôn Yến Nguyệt. Một tia đắc ý hiện rõ trên gương mặt xinh đẹp của nàng ta. Trong chốn này có thể gặp lại. Một cương thi lại xuất hiện trong vùng đất của đám người chống lại cương thi. Trời giúp nàng hả cơn giận bị hạ nhục ngày đó rồi nhanh hơn dự tính của Tôn Yến Nguyệt nàng quá! Cơ hội đến dĩ nhiên là không thể bỏ qua rồi.

Tin vừa thông báo, Thẩm Lương vội vã đến ngay. Gần như cùng lúc, Mộc Nghiêm cũng đến. Cả hai nghe Thẩm Diên báo lại mọi chuyện, nhanh chóng gọi đưa Tôn Yến Nguyệt và Hạ Tinh vào:

-Người khẳng định, nàng ta nằm trong nhóm người đã bắt phu nhân?

-Dạ...Nô tỳ nhớ rất kỹ -Tôn Yến Nguyệt khẳng định- Nàng ta là người trong nhóm người đã bắt phu nhân.

-Nàng nói vậy- Hạ Tinh trừng mắt, phản bác- Tôi không biết phu nhân gì cả. Tôi...

Ngay lúc ấy có một người bước vào phòng. Thẩm Lương nghiêm mặt, nói ngay:

-Tô đại phu, ông kiểm tra cô gái này thử xem nàng ta có phải là cương thi không?

....Trong căn phòng nhỏ của mình, La Mẫn Mẫn đang lần tràng hạt. Phía ngoài Thẩm Lương vẫn chưa về.

Đến lúc cánh cửa gỗ vang lên tiếng cọt kẹt. Bà ngồi thẳng dậy. Thẩm Lương bước vào phòng với dáng điệu mệt mỏi. Bên ngoài sương đã xuống, lạnh buốt người.

-Lão gia...

Một tách trà bốc khói được mang lên. La Mẫn Mẫn nhẹ nhàng khoác lên vai chồng chiếc áo choàng ấm, nhẹ nhàng:

-Lão gia...Hôm nay ông vội vã đến chỗ Diên nhi vậy, có chuyện gì quan trọng không?

Thẩm Lương lại thở dài, một điều hiềm thấy đối với ông:

-Hôm nay ta được biết thêm vài điều về cương thi nữa...Chỉ là...không ngờ đến mà thôi.

Tô đại phu vốn là truyền nhân của vị đại phu ngày xưa phát hiện ra An Vũ dính nọc độc cương thi. Ông ta khám cho Hạ Tinh. Nàng không phải cương thi, lại là thai phụ. Nhưng bào thai của nàng rất lạ...Tô đại phu cho biết, nó không có hình dạng như một thai nhi thông thường. Tuổi thai chỉ khoảng chưa đến 3 tháng nhưng đứa bé trong bụng đã gần như hình thành hình dáng hoàn thiện. Ông nghe được nhịp hô hấp gấp gáp của nó trong bụng mẹ...Máu trong người Hạ Tinh cũng không bình thường như nhiều người khác. Nó chuyển sang màu tím thẫm, vừa có thể là do ảnh hưởng của đứa con trong bụng, vừa có thể là do một điều kỳ lạ gì đó đang diễn ra trong cơ thể của nàng.

Theo lời Tôn Yến Nguyệt, nàng Hạ Tinh này gọi một cương thi hút máu trong số đó là lang quân. Cương thi cũng có thể có nường tử? Cái bào thai đó là kết quả của người và cương thi kết hợp, chúng sẽ nên hình dạng gì, là loại người nào?

Lời Thẩm Lương kể làm cho La Mẫn Mẫn chú ý. Bà lại hỏi thêm:

-Lão gia nói, cô gái đó là người bán vải trong thôn. Nàng ấy là...

-Nàng ta từ vùng khác mới đến. Bán vải thuê trước Hà Hoa viên.

La Mẫn Mẫn đã nhớ ra. Là cô gái ấy. Tuy gặp gỡ mới hai lần nhưng từ sau khi nàng ta bỏ về lòng La Mẫn Mẫn lại có cảm thấy vô cùng hụt hẫng. Bà đã đến chỗ ấy hỏi thăm tin tức của Hạ Tinh song hầu như người trong làng không ai biết. Bây giờ nàng ấy lại có mối liên hệ mật thiết với cương thi....Bà nhớ lại, thái độ của Hạ Tinh lúc nghe kể chuyện An Vũ...An Vũ là một cương thi, có khi nào ?

-Lão gia...Bây giờ cô gái ấy, nàng ấy thế nào rồi ?

Bàn tay La Mẫn Mẫn lạnh run nhưng không phải bởi cái lạnh ngoài trời tác động. Thái độ của bà khiến Thẩm Lương cũng giật mình :

-Phu nhân, bà sao vậy ? Tay của bà...

-Tôi không sao cả...- La Mẫn Mẫn nắm lấy tay chồng, tha thiết -Ông...ông cho tôi được gặp cô gái ấy đi lão gia. Đi mà lão gia ! Tôi van ông...van ông mà...

....Trong đêm tối lại có hai bóng người vội vã lao đi về hướng Thẩm phủ....Ngoài phòng tri châu, tiếng gõ cửa vang lên nhẹ nhàng. Bên trong có tiếng vọng ra :

-Ai đó ?

-Đại nhân...Là nô tỳ. Là Yến Nguyệt.

-À...Yến Nguyệt -Giọng Mộc Nghiêm hồ hồ- Nàng vào đi. Cứ đẩy cửa mà vào.

Cục diện hôm nay có chút không như dự đoán của Tôn Yến Nguyệt. Nàng tưởng sau khi biết Hạ Tinh có mối liên hệ cùng cương thi, Mộc Nghiêm sẽ vội vàng tra khảo nàng ta để biết thêm tung tích. Nhưng hẳn ta chỉ truyền lệnh giam Hạ Tinh vào trong ngục, giao cho Thẩm Lương canh giữ. Điều đó thật khiến Tôn Yến Nguyệt không thỏa mãn. Con bé đó phải chịu một trận đòn thừa sống thiếu chết mới đúng. Những câu xúc phạm ngày nào vẫn còn rành rành trước mắt khiến nàng khó thể nào quên.

-Đại nhân...

-Chuyện gì ? -Mộc Nghiêm vội vã nâng Tôn Yến Nguyệt lên khi nàng ta bất ngờ quỵ mọp xuống- Chuyện gì cứ nói đi ! Yến Nguyệt....

-Đại nhân...Nô tỳ xin đại nhân tìm cách trừng trị đám người hôm đó đã bắt phu nhân đi ! -Nước mắt đã lăn dài trên gương mặt nõn nà, xinh đẹp, Tôn Yến Nguyệt chân thì quỵ rạp nhưng toàn bộ cương thể thanh tân gần như tụt hẳn vào lòng của Mộc Nghiêm, giọng ngọt như ru.- Phu nhân đối với Yến Nguyệt ân trọng như núi. Hiện nay người không rõ tung tích, nhưng e là...lành ít dữ nhiều. Đối với đám cương thi đó người cần phải trừng trị bọn chúng. Như thế thì phu nhân mới...

-Được rồi...Được rồi...Ta biết mà...- Mộc Nghiêm gần như ôm gọn nàng trong vòng tay, thông thả dìu Tôn Yến Nguyệt đến bên ghế, nhẹ nhàng lau nước mắt- Ta đã cho người dò được. Nàng ta ở trong một ngôi nhà ở ngoài Thầm gia thôn không xa lắm. Tin tức cũng được truyền đến chỗ,ta còn biết được, trong nhà đó có hai người đàn ông có vẻ là cương thi như lời nàng miêu tả. Tối đêm nay chúng có thể sẽ đến cướp ngục, giải thoát cho nàng ta.

-Ý người là chúng ta sẽ đặt bẫy chúng sao ?

-Đúng rồi...- Mộc Nghiêm mỉm cười- Ta sẽ đặt bẫy chúng. Chuyện còn lại chắc nàng cũng đoán ra mà...

Môi Tôn Yến Nguyệt điểm qua một nụ cười rất nhẹ. Đêm nay với bẫy rập đang chờ đón, để xem chúng có thể thoát ra được hay không ?

-Yến Nguyệt...Nàng không chỉ đẹp mà còn thông minh lắm...Ta rất thích những người thông minh như vậy...Nàng...

Bàn tay hắn đã luồn xuống ngực Tôn Yến Nguyệt...Nàng nhắm mắt khoan khoái...Thân thể của người phụ nữ lại có thể làm nam nhân sướng khoái, khiến bao nhiêu toan tính trong đầu được thực hiện,thể có khác gì một loại vũ khí vô địch, làm bại trận bao nhiêu kẻ quyền cao chức trọng hay không ?

32. Chương 32: Ánh Bình Minh

Hạ Tinh bị đối xử không tệ lắm. Phòng giam của nàng còn được trải một mớ rơm làm đệm. Bữa ăn đưa đến có thêm một ít cá nướng, quá hậu hĩ so với một tù nhân.

Nàng không sợ mình khổ sở, chỉ lo Hạ Lang sa vào bẫy. Họ giữ nàng lại, là để giảng bẫy chàng mà.

Có tiếng lách cách của cửa vừa mở. Đám lính canh vừa mở khóa cho ai đó lách vào. Ánh đèn trong ngục chỉ leo lét nhưng Hạ Tinh vẫn nhận ra được, đó là Thầm phu nhân- La Mẫn Mẫn.

-Phu nhân!

Không cần nói Hạ Tinh cũng mơ hồ hiểu, bà ấy chắc cũng đã linh cảm được chuyện gì đó sau cuộc gặp gỡ ngày ấy với mình. Hôm nay bà tìm đến, có lẽ là để làm rõ những vướng mắc trong lòng.

-Cô nương...mang thai sao?

Hạ Tinh nhìn xuống bụng mình. Hình như lớn hơn một chút rồi thì phải. Nàng xoa nhẹ vào thành bụng, một nụ cười hạnh phúc điểm trên môi:

-Vâng ạ!

-Lão gia nói...- La Mẫn Mẫn ngập ngừng -Đứa bé đó rất lạ. Cô nương có liên quan đến cương thi. Có phải không?

Hạ Tinh nhìn thẳng vào bà. Hình ảnh đứa bé 8-9 tuổi bơ vơ một mình trong rừng rậm từng khiến Hạ Tinh đau lòng và oán trách người gây ra biết mấy. Nhưng chàng không hận, không oán,nàng không phải là người trong cuộc, chẳng thể thay chàng mà trách họ. Huống chi trong những ngày thai nghén Hạ Tinh cũng dần hiểu được, bản thân người mẹ không cảm thấy con là quái vật nhưng lại đau lòng khi người khác nhìn con mình bằng những ánh mắt miệt khinh vì nó không giống người thường.

-Tôi nghĩ...-Hạ Tinh nhẹ nhàng -Tôi nghĩ chồng của tôi chính là Thầm An Vũ của phu nhân ngày đó. Chàng cũng là một cương thi bị cha mẹ bỏ rơi, sau đó được một con sói lớn nuôi dưỡng...Phu nhân...

La Mẫn Mẫn chết lặng bởi những lời vừa nghe. Bao năm rồi vết thương trong lòng bà vẫn không lành được.Ngay trong đêm đó, bà từng lén rời Thầm phủ dự định sẽ đến chỗ đó tìm An Vũ.Nhưng cũng ngay trong đêm, Thầm Lương lại đi giết cương thi và bị thương nặng. Bà không thể bỏ chồng ở lại, đành phải...đành phải chọn lựa không đến tìm con. Con của bà...Tiểu An Vũ của bà.

Bên ngoài lại có tiếng chân người đang bước. Hạ Lang lừ lừ bước qua cánh cửa. Gương mặt như tượng tạc,có nhiều điểm rất giống La Mẫn Mẫn. Đôi mắt sâu thì lại giống hệt Thầm Lương.

-Tiểu An Vũ...An Vũ...

Hạ Lang khựng lại. Người phụ nữ trước mắt với những dòng nước mắt...Hắn chỉ nhớ khi bà khóc. Cảm giác đó rất khó chịu, làm cho hắn cảm thấy nhói đau.

-Đừng khóc nữa...Đừng khóc nữa mà...

Bà vẫn khóc. Khóc không kèm được. Hạ Lang đưa tay lau nước mắt trên gương mặt đã có nhiều nếp nhăn năm tháng. Hạ Tinh quay mặt vào tường giấu đôi mắt đã đỏ lên.

-Tĩnh Tĩnh...

Hắn lướt qua La Mẫn Mẫn...gỡ cánh tay bà đang níu lấy mình để đến bên nường tử. Giữa hai người đang rơi nước mắt, giọt nước mắt của bà ấy làm tim hắn đau nhói nhưng nước mắt của Hạ Tinh lại làm trái tim ấy không chỉ có đau xót mà còn dâng trào cảm giác hạnh phúc. Nàng khóc vì hắn...Nàng sẽ không rời khỏi hắn, sẽ không để Hạ Lang phải bơ vơ.

-Chúng ta đi thôi! Đừng khóc nữa...Chúng ta đi!

La Mẫn Mẫn như quy ngã. Vũ nhi không trách bà bỏ rơi nó, nhưng tình thương không vun đắp thì làm sao mà có được. Bao năm dài không được sống trong vòng tay mẹ, tình thương ruột thịt, giờ chỉ còn là một ký ức mơ hồ...

-Đứng lại !

Thẩm Lương đã đứng ngoài cửa. Trên tay ông là thanh gươm trăm cương thi được tuốt ra khỏi vỏ. Tay Hạ Lang cũng bật ra móng vuốt. Hắn lùi lại phía sau một chút, sẵn sàng che chở trước Hạ Tinh.

Bây giờ Tiêu Hạc hắc đã đưa An Thúy Bình và Hạ Đồng rời khỏi Thẩm gia thôn. Chỉ cần vượt qua khỏi người này là an toàn. Vợ và con hắn, Hạ Lang tuyệt đối không để ai bị thương tích. Tất cả đều phải an toàn.

-Cương thi...Hôm nay người đừng hòng rời khỏi đây. Người đã giết bao nhiêu người...người...

Thẩm Diên vừa lên tiếng thì móng vuốt của Hạ Lang đã phóng đến. Hắn không quen với trò mèo vờn chuột. Mọi thứ đều phải kết thúc thật nhanh.

-A...

Thẩm Diên bị chớp trúng ngực chỉ kịp né sang một chút, vừa kịp thanh kiếm của Thẩm Lương chém đến trúng ngay cánh tay Hạ Lang. Hắn rút tay lại, cũng nhờ vậy mà móng vuốt chỉ trượt qua phần ngực áo, gây ra vết thương tuy máu tuôn xối xả nhưng không đến nỗi quá nguy hiểm tính mạng của Thẩm Diên.

-Khốn kiếp...người...

Thẩm Lương lại đánh tới. Lần này Hạ Lang không bị vướng víu, toàn tâm phản công lại. Móng vuốt thần cứng không kém gì thanh kiếm, ngay cổ họng Thẩm Lương chớp đến. Tuổi già sức yếu, ông vốn không phải là đối thủ của Hạ Lang. Kiếm bị đánh gãy, Thẩm Lương đành nhắm mắt chờ chết...Trong lúc đó La Mẫn Mẫn hét lên :

-Không được...Không được...Ông ấy là cha con đó...Lão gia...nó là Vũ nhi...Là Vũ nhi của chúng ta mà.

Cú chớp tới của Hạ Lang vì tiếng la đó mà khựng lại nhưng thanh kiếm của Thẩm Diên thì không thể ngừng lại nữa rồi.

-Vũ nhi...

-Hạ Lang...Hạ Lang...

Thanh gươm xuyên qua người hắn. Hạ Lang chỉ hự lên một tiếng, đẩy mạnh Thẩm Diên ra. Đôi tay với móng vuốt dài chớp lấy chuỗi kiếm, kéo mạnh...Một vòi máu đen phun ra ướt cả áo,đắm đầy tay của Hạ Tinh.

-Hạ Lang...

Không để Hạ Tinh phải hoảng hốt hơn, Hạ Lang bậm chặt môi kéo nàng ra cửa. Thẩm Lương lẫn Thẩm Diên vẫn còn thần thờ bởi chuyện mới xảy ra nên đứng yên tại chỗ...Họ chỉ giật mình khi bốn phía người túa ra như kiến, rồi giọng nói của Mộc Nghiêm vang lên, đầy phấn khích :

-Bắt lấy chúng...bao vây tên cường thi đó cho ta !

Ở một nơi tạm xem như an toàn, An Thúy Bình nín nhẹ tay chồng, lo lắng:

-Bây giờ Hạ Lang vẫn chưa đến. Liệu có nguy hiểm gì không chàng?

Tiêu Hạ cũng không nhấp nhể không yên. Tuy là duyên bèo nước gặp nhau nhưng suốt thời gian qua, bốn người bọn họ đã hình thành một quan hệ sâu sắc. Bây đàn sẽ không bỏ rơi nếu một thành viên của mình gặp họa, dù phải đối diện với quy tắc sinh tồn.

Hắn quay sang phía Hạ Đồng. Đứa trẻ này tuy còn nhỏ, nhưng cũng đã là một cường thi:

-Đồng Đồng ngoan...Con ở lại đây có được không? Xem chừng cô cô...Ta đi tìm cha mẹ của con.

Hạ Đồng vẫn còn là một đứa trẻ. Nhưng là một đứa trẻ cường thi. Nó nhớ cha mẹ song cũng biết, không thể khóc gào lên đòi người khác quan tâm đến mình bây giờ được. Thúc thúc đi tìm cha mẹ, bảo nó trông chừng cô cô cẩn thận, nhất định nó sẽ trông chừng thật kỹ cô cô.

Bàn tay nhỏ nhắn tóm lấy áo Thúy Bình, gật đầu cương quyết:

-Dạ...ạ....

Thúy Bình chỉnh lại chiếc áo choàng trên người Tiêu Hạ. Giọng nàng thật nhẹ nhàng, như một cơn gió thoảng dịu êm:

-Chàng đi cẩn thận. Thiếp đợi chàng!

Mối quan hệ của họ không như Hạ Lang và Hạ Tinh, có tình cảm rồi mới thành duyên thành nợ. Tình duyên bắt đầu bằng tước đoạt. Thúy Bình vốn không có chọn lựa nào khác...Nhưng bây giờ đôi mắt đẹp của nàng lại ngập tràn tia nhìn âu yếm, là cái nhìn của một người vợ trao gửi cho chồng.

-Ta sẽ không sao đâu –Tiêu Hạ chạm khế vào má nương tử- Ta sẽ mang đôi vợ chồng ngọc ngà kia về.

...Trời khuya âm đạm. Tiêu Hạ là một bóng ma đứng ngẩn. So về bản lĩnh, thân phận, năng lực hắn luôn là một kẻ vượt trội so với đồng loại. Thẩm gia thôn hiện ra trước mắt hắn, đèn đuốc sáng ngời..

Mùi máu trong thính không thoảng qua nhẹ nhẹ. Máu người...Hạ Lang lại tìm mùi trong lúc này sao?

Tiêu Hạ lần theo mùi máu. Nơi hắn đến không phải là Thẩm phủ. Nó là dịch đình, là nơi nghỉ ngơi của Mộc Nghiêm, Mộc tri châu.

Bên trong vắng lặng...Mùi máu càng lúc càng nồng.

Tiêu Hạ lần theo thứ mùi đặc trưng ấy để đến trước một tảng đá lớn trong hoa viên...Mùi máu rất đậm, không còn như lúc nãy, tập trung ở một nơi.

Tay Tiêu Hạ chạm vào tảng đá...Cánh cửa đá nặng nề bỗng nhiên di chuyển. Phía sau là một hang sâu hun hút...Mùi máu không còn gì cản trở, tỏa ra hương vị tanh nồng.

Tiêu Hạ sau vài giây chần chừ, quyết định xuống dưới...Trước mắt là một khoảng tối đen như mực. Mất cương thi rất tinh tường, không khó khăn lắm trong việc quan sát. Hắn lần theo mùi máu, tìm đến một gian phòng nằm cuối đường hầm.

Giống như việc con người tích trữ rượu trong hầm để từ từ thưởng thức, Tiêu Hạ cũng người trước những thùng to nhỏ đủ kích cỡ nằm la liệt khắp nơi. Một chiếc thùng có lẽ mới được đặt vào bên trong, nằm chơ vơ gần cuối cánh cửa. Tiêu Hạ bước đến, mở nắp thùng.

Thay vào mùi thơm của rượu là mùi máu... Lại là máu tươi, dường như mới vừa lấy ra từ cơ thể con người.

Một căn hầm chứa toàn máu. Con người thích rượu nên tích trữ rượu. Cương thi thích máu nên tích trữ máu. Điều lạ là toàn bộ số máu trong phòng đều không bị đông lại, đều có dạng lỏng, có thể uống bất cứ lúc nào.

Bên ngoài lại có tiếng động...Tiêu Hạ giật nảy mình. Cánh cửa đá bật mở, hàng chục...không phải...hàng trăm cương thi tràn vào bên trong hang động, vừa thấy hấn là đã ngay lập tức tấn công.

...Thẩm phủ.

Không hổ danh là con trai của gia tộc chuyên diệt cương thi nổi tiếng, Mộc Nghiêm có thân thủ nhẹ nhàng, bản lĩnh cao cường. Hạ Lang thì đã xuống sức nên những đòn phản công cứ yếu dần. Một bên nhàn, một bên nhọc, thế mà Mộc Nghiêm vừa tiến công lại vừa hét lên với Thẩm Lương:

-Thẩm đại sư...Tên cương thi này đã gần kiệt lực rồi. Ông lên đây trợ chiến với ta, ngày hôm nay chúng ta nhất định giết chết hấn.

La Mẫn Mẫn lẩn Thẩm Diên đều hướng ánh mắt van nài về phía Thẩm Lương. Không biết thì thôi, biết rồi làm sao có thể lạnh lùng được nữa...Thẩm Lương bị đặt trong tình huống nan giải. Tay ông nắm chặt thanh gươm, phóng vút lên nơi giao chiến, hướng thẳng về phía Hạ Lang.

-Tướng công...Đừng...

-Bá bá...

Thanh gươm quét về phía Hạ Lang một luồng lực cực mạnh nhưng khi đến gần thì làm giảm đi lực. Hạ Lang ôm chặt lấy người vợ, xoay lưng né tránh. Luồng lực lại lao đến chỗ Mộc Nghiêm đang đứng, khiến hấn phải vội tung người lên không. Thừa dịp đó, Thẩm Lương hét to:

-Chạy mau đi!

30 năm trước ông đã bỏ rơi nó. 30 năm sau không thể sum họp nhưng ông không thể một lần nữa giết chết con mình. Tiểu An Vũ...Bóng hình đứa trẻ vẫn luôn ám ảnh ông mỗi khi đêm về lạnh lẽo. Có đôi khi giờ tay lên mắt, mới biết đã có dòng nước mắt mặn chát rơi xuống má mình rồi.

Hạ Lang bậm môi, kéo Hạ Tinh mất hút vào màn đêm đen thẫm. Mộc Nghiêm dừng lại, giận dữ nhìn Thẩm Lương, hét to:

-Bắt lấy hấn...Giăm vào ngực cho ta!

Hấn cũng di chuyển như một bóng ma mất hút trong đêm tối. Đối phó với một kẻ như vậy, An Vũ, chỉ mong số trời phù hộ cho con thoát khỏi lần này...-Thẩm Lương khê thở dài, đưa tay cho đám tùy tùng của Mộc Nghiêm trời lấy mình...

Cuộc truy đuổi giữa hai bên vẫn diễn ra quyết liệt. Hạ Lang càng lúc càng yếu sức. Hạ Tinh vô cùng lo lắng. Tay nàng vịn lên ngực chồng, giọng nghẹn đi:

-Chàng để em xuống đi! Hấn ta không hại em lúc trước, chắc cũng không...

-Không được...- Hạ Lang xiết vợ vào lòng, dù chân đã bắt đầu lão đảo- Cứ phải xa nhau như thế này thì mệt mỏi lắm. Ta không để nàng và con xa ta nữa. Không...

Hạ Tinh rất hạnh phúc, nhưng kèm theo đó lại là nỗi đau đớn. Sinh mạng của chàng liệu sẽ thế nào khi rơi vào tay của con người. Lại là người của tộc diệt cương thi.

Mộc Nghiêm giống như một con mèo đang vờn chuột. Hấn có thể vọt lên nhưng lại đi chậm lại...Hạ Lang quyết định không làm con mồi cho hấn đùa cợt nữa. Tốc độ bay chậm hấn lại.Hấn đáp xuống mặt đất, móng vuốt lại bật ra.

Mộc Nghiêm cũng dừng chân lại. Nhìn bộ móng vuốt tua tủa, môi hấn khê nhếch lên:

-Móng vuốt rất dài. Nghe nói, móng của cương thi càng dài, chứng minh chúng giết càng nhiều người...Người giết nhiều lắm rồi, có phải không?

Hạ Lang không mất nhiều thời gian đôi co nữa. Hắn đẩy Hạ Tinh lùi ra sau, một đòn phóng tới, thoảng nhìn cực kỳ liều lĩnh. Sức đã yếu lại muốn đánh sức nhàn.

Mộc Nghiêm không hề coi thường đòn tấn công này. Hạ Lang là một cương thi xuất thân từ nguồn gốc con người, thể nhưng lại có thể tồn tại bao năm trời, đánh bại được những cương thi rất mạnh. Dòng máu đen trong người chính là minh chứng. Hắn từng giết và uống máu một cương thi thuần chủng, không những tăng cường sức lực mà còn duy trì hình dáng bản thân ngay thời khắc ấy.... Hiện giờ Hạ Lang đang ở trong đường cùng, nếu khinh địch có thể người thất bại sẽ là người ngỡ mình đã chiến thắng.

Móng vuốt Hạ Lang đột nhiên vươn dài ra phía trước... Một bàn tay của hắn vòng ra sau người Mộc Nghiêm, đánh tới một quyền. Mộc Nghiêm vừa né người tránh quyền đó thì cũng nhận ra mình đã sai lầm.

Bàn tay với bộ móng dài của Hạ Lang níu lấy người hắn. Móng vuốt co lại, kéo người của Hạ Lang di chuyển nhanh về phía trước... Hàm răng xuất hiện hai chiếc nanh nhọn, tấn công thẳng vào cổ họng Mộc Nghiêm.

-Người...

-Đừng đùa nữa... Một giọng nói vang lên bất ngờ giữa cuộc chiến. Người Hạ Lang bị kéo ra sau, kịp lúc Mộc Nghiêm thu lại bộ móng vuốt cũng đang dài ra tua tủa của mình.

Hắn cũng là một cương thi. Hạ Tinh bùm miệng bởi những gì vừa diễn ra trước mắt. Tiêu Hạ đột ngột xuất hiện giữa cuộc đấu. Nếu trễ hơn một chút nữa, răng nanh của Hạ Lang sẽ cắm phập vào cổ Mộc Nghiêm. Đổi lại, bàn tay đầy móng nhọn của họ Mộc cũng không khoan nhượng đâm thẳng vào lồng ngực Hạ Lang rồi.

-Tiêu Hạ!

-Người đừng đùa với Hạ Lang nữa...Đệ ấy không phải là một kẻ thích đùa.

....Trong gian phòng lúc này, khi phát hiện ra những “bình rượu máu”, đám cương thi ủa vào nhanh như chớp. Toàn là cương thi lý trí...Nếu bọn chúng cùng tiến đến, mạng Tiêu Hạ đúng là khó giữ rồi.

-Hạ thiếu gia...

Tiêu Hạ giật mình nhìn lại. Một cương thi từ trong đám người hỗn độn bước hẳn ra ngoài.

-Hạ thiếu gia!

Tiêu Hạ nhận ra “người quen” cũ. Hắn ta vốn là một “huyết nô” trước đây của cha Tiêu Hạ, kể từ lúc mẹ hắn qua đời ông cũng không màng đến việc tìm kiếm thức ăn nữa. Những “huyết nô” cũng theo đó mà không còn tông tích. Không ngờ hôm nay lại gặp lại tại đây.

-Tôi hiện đã là một cương thi.

Suốt thời gian qua Tiêu Hạ mãi mê theo đuổi hạnh phúc bên cạnh An Thúy Bình, không biết trong giới cương thi xảy ra nhiều chuyện. Có một nhóm cương thi tham vọng, âm mưu tiêu diệt những cương thi khác để hấp thu năng lực cũng như tập trung thế lực quanh mình. Mục tiêu ban đầu của bọn họ là những cương thi “yếu thế” hoặc mới trải qua quá trình chuyển hóa. Cuộc sống luôn diễn ra trong nặng nề và cảm giác nơm nớp lo sợ, nhiều cương thi lý trí mới thành hình đã tập hợp nhau lại nhằm có thêm sức mạnh để phòng kẻ địch. Tuy nhiên, càng đông thì lại càng nảy sinh nhiều chuyện. Cương thi không thể không có máu, số lượng cương thi càng đông, số máu cần lại càng nhiều. Những cuộc thảm sát tàn khốc xảy ra. Loài người cũng không dễ yên. Họ tập hợp hàng trăm pháp sư tài giỏi phản công lại. Thêm nữa, đám cương thi “thống soái” kia cũng dễ dàng tìm ra bọn họ nhờ vào những lần săn mỗi “tắm máu” ấy. Những tưởng không còn đường thoát, đám cương thi “yếu thế” tuyệt vọng chờ cái chết đến với mình.

-Mộc Nghiêm là gì?

Tiêu Hạ đã phần nào hình dung được chuyện xảy ra sau đó. Tích trữ được cả một “kho máu” khổng lồ như vậy mà chẳng ai hay biết, Mộc Nghiêm không phải loại cương thi bình thường...Hắn phải là...

-Ngài ấy không phải là Mộc Nghiêm. Hôm đó chúng tôi bị truy sát đến gần chỗ này. Ngài đã giết chết hết bọn chúng. Sau đó...

Hắn là một cương thi nhưng không khỏi rùng mình khi kể lại. Sau khi giết hết bọn truy đuổi, kẻ lạ nhanh chóng bắt tay vào việc phân loại thi thể...Cương thi thì quăng mất xác, là người thì để dồn về một phía. Hắn rạch một chỗ trên da họ, sau đó bắt đầu quá trình đúng nghĩa là hứng máu. Toàn bộ máu trong người các nạn nhân đều bị lấy ra hết, chứa vào các thùng lớn giống như Tiêu Hạ đã nhìn thấy.

-Máu không bị đông sao?

- Ngài dùng thứ gì đó nhỏ vào vết thương của những cái xác vừa mới chết thì máu không bị đông lại.Sau khi lấy máu vào các thùng lớn, chúng sẽ giữ được thể này lâu lắm...Từ lúc đó đến nay là gần mấy mươi năm rồi.

Thế giới này còn nhiều điều kỳ lạ. Tiêu Hạ ngơ ngẩn. Kẻ đó là một cương thi không ai biết.Hắn làm áu không đông lại, thuận tiện hơn việc cứ giữ khư khư quanh mình những huyết nô.

- Ngài ghét ồn ào nhưng lại rất nghiện việc dùng máu người như một loại rượu. Ngài cho rằng máu của mỗi người đều có hương vị đặc biệt. Ngài thường đưa cho chúng tôi một ít chất lỏng màu đen đặc, bảo chúng tôi âm thầm đi thu gom máu của con người.

Hình thức không man rợ như cương thi xưa nay vẫn làm. Những cương thi này sẽ nhân lúc loài người ngủ say mà thu thập một ít máu của bọn chúng, nếu không thì chỉ lấy một lượng máu nhỏ, sau đó mang về hòa vào nhau, tạo thành dung dịch máu khác, ủ vào trong thùng. Các cương thi hầu cận được phép giữ lại 1/3 hoặc 1/2 số máu tìm được. Cứ thế hình thức này duy trì đã lâu lắm rồi. Cương thi, loài người đều không ai biết, bởi nó diễn ra bí mật và gần như không hại một ai.

-Còn Mộc Nghiêm...Hắn tại sao lại là Mộc Nghiêm? Nhà họ Mộc vốn có thật...Hắn...?

- Mộc Nghiêm là có thật. Nhà họ Mộc cũng có thật. Chỉ là chủ nhân của chúng tôi xưa nay chỉ biết tìm và thưởng thức máu bỗng nhiên lại nhìn thấy cô dâu trong hôn lễ nhà người ta. Cô dâu đó tên là Ngụy Thục Hoa, vợ sắp cưới của Mộc Nghiêm chuyên tiêu diệt cương thi. Hắn ta tài giỏi, hèn là sau khi có công danh sẽ cưới cô gái đó làm vợ.Chủ nhân của chúng tôi...

Hắn đã giết Mộc Nghiêm ngay trước khi hắn vào động phòng cùng nương tử, thay thế Mộc Nghiêm làm chuyện hợp cần với cô dâu. Cương thi xưa nay vốn chỉ có một hình một dạng, không thể thay đổi. Điều không ngờ là hắn lại làm được, có thể biến hình y hệt Mộc Nghiêm...Một kiểu cương thi quái lạ...Tận mắt chứng kiến, đám cương thi yếu thế càng hết lòng trung thành với hắn. Bởi không chỉ đối xử với họ không tệ, Mộc Nghiêm còn rất tài giỏi, vượt qua mọi tường tượng thông thường.

- Thi gia của chúng tôi tính tình thất thường. Nhưng ngài rất yêu nương tử của mình.Chỉ là gần đây ngài gặp vài chuyện không vui...- Gã cương thi bỗng thở dài- Có một cô gái cho người định hại phu nhân...Bọn khốn đó mang phu nhân đi giấu trong một hang núi lớn, có lẽ định làm hại nàng ấy sau nhưng lại bị một cương thi khác giết chết sớm. Phu nhân bị nhốt trong hang núi, tìm cách thoát ra ngoài thì lại gặp dã thú. Ngay lúc đó thi gia cũng đi tìm...Xui xẻo hơn nữa cho thi gia là con thú đó có khuynh hướng chuẩn bị thành tinh, vừa khỏe vừa dai sức, ngài thì tưởng phu nhân đã ngất xỉu nên mới hiện nguyên hình...

Nói đến đây, gã lại gãi đầu, cười nhản nhở:

-Cũng vì vậy mà ngài nổi trận lôi đình từ hôm đó đến giờ. Cô gái hãm hại phu nhân thì không chỉ bị giết một cách thê thảm mà còn...- Gã rùng mình hình dung đến chuyện hôm ấy,Tôn Yến Nguyệt rống lên bị thiết khi bàn tay gã đàn ông không phải mang đến khoái cảm mà lần đến tim nàng ta xé mạnh, lôi cả trái tim còn đập thình thịch ra ngoài. Thân thể Tôn Yến Nguyệt còn giãy đành đạch lên vài cái trước khi bị xé tan thành hàng chục mảnh, la liệt trên sàn phòng...Bọn hắn đã phải quỳ mọp người dọn dẹp, xóa mùi trong khi chủ nhân giận dữ bỏ ra ngoài -Từ đây thì thi gia cứ đá thúng đụng nia, thấy ai vui vẻ hạnh phúc thì đều khó chịu...Ngài không có ý giết gã “cương thi” nào đó nhưng đã nói sẽ làm cho vợ chồng con cái hắn ta phải khóc lóc than vãn đến khi nào hả giận thì thôi.

Một cơn giận khiến mọi chuyện trở nên thế này. Nhưng Mộc Nghiêm chắc không hiểu Hạ Lang là kẻ thế nào khi bắt đầu trò đùa cợt. Hắn không phù hợp với kiểu đùa cợt mèo vờn chuột.Cuộc đời hắn chỉ có sống và chết...Dù biết là nguy hiểm, hắn vẫn sẵn lòng làm tất cả để bảo vệ người quan trọng nhất trong đời...

Đùa cợt...Ngay từ lúc đầu nhìn thấy hai cặp cương thi ấy, Mộc Nghiêm đã có ý định đùa cợt với họ rồi.

Vì sao lại đùa cợt? Bởi hắn không muốn bọn họ hạnh phúc dễ dàng như vậy. Nhưng chẳng có ý định phá hoại họ. Đời thường có nhân quả. Hắn mà phá hoại tình yêu của kẻ khác, không chừng sẽ bị quả báo, hạnh phúc của Mộc Nghiêm rồi cũng sẽ bị tan nát như tương.

Nhưng...đôi khi cũng cảm thấy vô cùng ganh tỵ. Bọn họ là cương thi, hắn cũng là cương thi...Thế mà...

Bọn chúng ai cũng đẹp. Ngoài nước da hơi nhợt nhạt vốn là đặc trưng của cương thi thì bọn hắn đẹp hơn cả nhiều thành phần trong thế giới con người. Bọn hắn làm Mộc Nghiêm không dám nhìn lại mình trong gương...Đúng hơn là không dám nhìn lại hình dáng thật. Chỉ có vóc dáng là tương đối cao lớn, nhưng mặt mày...thì thôi khỏi phải nói. Từ lúc nhận thức được, hắn đã biết mình xấu xí. Da mặt xanh xao, môi cũng nhợt nhạt...Tóc thì trắng toát. Đường như mọi thứ tệ hại nhất trong giới cương thi đều tập trung ở hắn...Con cóc xấu xí nhất là hắn rồi.

Cương thi thuần chủng thì sao chứ? Cương thi thuần chủng xấu xí hơn đám cương thi lai tạp, hắn thà làm cương thi lai tạp để được bộ dạng dễ nhìn đó vẫn tốt hơn.

Cứ như vậy, hắn chui rúc trong một xó tối, thử đủ mọi cách để mình trở nên đẹp đẽ hơn. Ăn uống đủ chất sẽ làm cho làn da bớt xanh hơn một chút. Hắn tìm hết loại người này đến kiểu người khác. Người máu nhiều mỡ, người máu loãng, người máu tốt khỏe mạnh, người tu hành đều có, thế mà cũng chẳng khá hơn.

Sau đó lại nghe, nếu cương thi quá lạm dụng máu người cũng không tốt. Thế là hắn không uống máu người nữa, cố gắng nhịn ăn, thỉnh thoảng mới uống vài giọt máu. Hắn còn tìm được cách dự trữ máu mà không cần dùng huyết nô. Tất cả vì một kế hoạch cải tạo lại vóc dáng. Năm mươi năm không nói, nhưng bây giờ đã hơn trăm năm lẻ, xấu vẫn hoàn xấu, nhợt nhạt vẫn hoàn nhợt nhạt thôi.

Đã vậy, con cóc xấu xí lại dè dặt thích một thiên nga xinh đẹp. Thiên nga ấy loại thuộc giống bị cương thi xem là thức ăn –cô gái của loài người.

Hắn mê mết nàng...Đêm nào cũng lén vào phòng nhìn nàng ngủ...Nhưng tưởng tượng đến cảnh nàng nhìn thấy mình sẽ khóc thét và bất động, hắn đành đau khổ bước khỏi phòng nàng, về nhà lại đập hết đồng gương.

Cho đến một ngày, hắn nhớ quá không chịu nổi lại mò đến phòng nàng...Phòng thay đổi. Nàng đang thử bộ trang phục màu đỏ, gương mặt xinh đẹp buồn hiu.

Nàng sắp lấy chồng...Sắp lấy chồng...

Chồng của nàng cũng đẹp. Hắn cao to, khỏe mạnh, mặt mày sáng sủa, lại có khí thế anh hùng. Ai cũng mừng cho nàng. Chỉ có hắn héo hắt tâm hồn...Nhưng một kẻ xấu xí như hắn làm sao dám hiện ra trước mặt thiên nga, đừng dục nói lời yêu thương cùng nàng được...Nàng sẽ hoảng loạn. Hắn không muốn nàng hoảng loạn. Hắn chỉ muốn nàng vui...Nhưng nàng chỉ vui khi gã hôn phu có thời gian đến thăm nàng. Ngày mai nàng đám cưới song mặt ủ mày chau là vì hôn phu không có thời gian đến ngắm nàng thử qua giá y rực rỡ...Trong mắt nàng chỉ có hắn ta, chỉ có Mộc Nghiêm...

Đẹp có gì hay ho đâu chứ? Đẹp mà như hắn ta, ngày mai lấy vợ, hôm nay vẫn ngồi uống rượu trong phủ quan lại, còn ôm lấy một cô gái lẻ loi trợn vào lòng.

Hắn không muốn nàng khổ. Nàng yêu tên này, chỉ có tên này làm nàng vui vẻ. Nhưng hắn ta không chỉ có nàng trong lòng. Rồi nàng sẽ đau khổ...Nhìn nàng đau khổ, hắn chẳng nở lòng.

Đó là nguyên nhân xuất phát từ lòng cao thượng...

Nguyên nhân tiểu nhân đương nhiên là...do ganh tỵ. Hắn ta chỉ có cái đẹp mã. So về năng lực thì thua xa hắn. Con nhà chuyên diệt cương thi mà có vài tên cương thi không lý trí cũng không giết nổi...Đúng là...

Thêm nữa là tàn nhẫn. Gã này tàn nhẫn lắm. Hắn không cần giết cương thi để lấy máu mà vẫn điên cuồng truy đuổi. Có lúc hắn ta sau khi giết cương thi xong còn dùng gương xía vào ngực nó để moi ra trái tim...Gương mặt lúc đó “ác” một cách đáng chú ý khiến hắn ta trở nên càng đáng ghét hơn.

Nói đi nói lại nguyên nhân chính vẫn là...vì ghen tuông. Mộc Nghiêm không chết không được. Nhưng giết chồng cướp vợ thì hèn quá! Hắn cố gắng tìm thêm vài lý do nữa, để khi giết hắn lòng không phải dằn vặt, theo kiểu loài người nói là dằn vặt lương tâm.

Cuối cùng, quyết định, giết vì một nguyên nhân..ai cũng biết. Hấn đói...Đói thì phải ăn, phải uống máu con người.

Cái xác cạn khô máu bị quăng ngoài đồng trống. Hấn hít một hơi dài và sâu trước khi bước vào tân phòng.

Bước vào rồi lại bước ra....Không được. Mình giết hẳn đầu phải vì mình đói. Hấn có bao giờ phải đói đầu.

Lại lộn ra ngoài đồng vắng. Trên đường thấy có một con hổ vồ hụt con mồi đang lượn tiếc. Đằng sau nó có một đám hổ nhỏ, chừng vài con nữa. Thế là an tâm mang theo cái xác, quăng cho con hổ. Một cái chết có ích. Ít ra sẽ có vài con hổ được kéo dài thêm sự sống, dọn dẹp sạch sẽ hơn mặt đất này.

Hấn an tâm quay lại tân phòng cùng cô dâu mới. Rượu của loài người hẳn đương nhiên không thích nhưng vì cô dâu mới vẫn ngửa cổ lên uống cạn. Uống xong rồi thì...lao vào nàng. Hấn không lo nàng sợ mình nữa. Hóa thân này là hoàn hảo rồi. Gương mặt này cũng chẳng tệ, hẳn có thể duy trì thêm lâu dài nữa.

Con gái e thẹn. Nàng thì sợ hãi. Nàng sợ thì hẳn nhẹ nhàng hơn cho nàng quen dần rồi từ từ mới làm tới nữa. Nhưng càng làm thì nàng chưa quen mà hẳn đã nghiện. Thế là không rời Thục Hoa một bước. Đêm đó hẳn thả hồn trên người nàng, một rồi thêm một lần nữa, đến sáng vẫn còn làm. Cầm thú! Nhưng biết sao được, cầm thú nào cũng có một thời khắc động dục nhất định. Hấn cả ngàn năm chưa động dục, một lần phải bù lại cả ngàn năm.

Đáng lẽ chuyện diễn ra suôn sẻ. Cương thi mới đến, cùng lắm là đùa giỡn chút với họ rồi thôi. Lão Thẩm đại sư chuyên diệt cương thi này cũng vậy. Ngày xưa ông ta bỏ rơi con mình, hẳn thực sự muốn nhìn thấy khi gặp lại đứa con đó, nỗi ân hận có đọng lại trong lòng của ông ấy không?

Gã kia thì coi như xong rồi. Hấn nghĩ cũng đúng...Không yêu thương sẽ không có oán hận. Ngày đó cách đây lâu lắm. Yêu thương cũng có thời hạn của nó. Trong một thời gian dài nếu chỉ yêu và trông mong ai một cách vô vọng, người ta sẽ chọn cách tìm quên nó, để cho tim mình bớt đi một nỗi đau.

Hấn cũng không thích đùa cợt nữa. Sự đùa cợt nào trên trái tim người đều rất nguy hiểm. Tốt nhất là nên chấm dứt đi:

-Có quay lại gặp họ không?

Hấn hỏi Hạ Lang trong khi đưa tay lên môi cắn nhẹ. Máu hẳn cũng màu đen sẫm, lại có thể cảm máu vết thương được cho cương thi.

-Gặp rồi sẽ đau xót. Đau rồi sẽ muốn gặp lại...Thà không gặp nữa.

Hấn ta đã chọn. Cương thi có cuộc sống của cương thi, và loài người có cuộc sống dành cho loài người. Thà để họ nghĩ là hẳn đã chết, còn hơn gặp lại, lưu luyến rồi không thể ở bên nhau.

-Coi như ta đánh người rơi xuống vực mất tích vậy –Mộc Nghiêm lên tiếng –Đau xót rồi cũng hết, nhưng sống trong cảm giác mất người thân mãi mãi, ta nghĩ con người sẽ còn khó chịu hơn gấp ngàn lần.

Hấn nói mà như đang nói với chính mình vậy. Hấn đã giết Mộc Nghiêm, bây giờ phải để cho nàng cảm thấy mình là người thân của nàng mãi mãi, sẽ không bỏ rơi nàng, không để nàng phải cô đơn.

Hạ Lang khựng lại...Rồi hẳn dịu Hạ Tinh rời khỏi...Lướt qua Mộc Nghiêm, chợt có một giọng thoáng bên tai:

-Cảm ơn ngài...Cứ nói như vậy. Khi vợ tôi sinh xong, tôi sẽ đưa họ quay về...

Tiêu Hạ cũng liên tưởng đến người vợ đang chờ mình chỗ cũ. Hấn cũng sẽ mang nàng quay về nơi nàng luôn mong nhớ, dù rằng chỉ để đứng nhìn cha trong lặng lẽ. Chỉ một lần cũng được. Còn người thân để nhìn ngắm, luôn là một hạnh phúc mà.

Bonus:

-Bây giờ nàng muốn cái gì?

Mộc Nghiêm giận dữ hét lên.Ngụy Thục Hoa vẫn im lặng. Hấn gạt nàng bao lâu nay không nói. Cho là...vì hẳn yêu nàng đi chăng nữa. Nhưng cũng không thể trọn đời sống trong lớp vỏ người khác. Nàng sở tay lên

bụng. Con khi ra đời không giống hần, đúng hơn là không giống xác thân tạm bợ của hần, ai là người gánh chịu thị phi chứ? Ít ra phải biết được mặt thật của hần, Thục Hoa chịu oan khuất mới cam lòng.

-Nàng...

Nàng lại tiếp tục thêu áo. “Rầm” một tiếng! Cánh cửa bị đóng sập lại. Bọn người hầu trong phủ co người vì sợ. Mỗi lần đại nhân nổi giận, bão táp sắp kéo đến rồi.

-Ai..da...

Thục Hoa ngẩng lên một chút. Hần đang ôm chân đau đớn...Cương thi thì chút đau đớn đó có hề gì. Nàng lại tiếp tục thêu.

-A...

Tiếng rên lớn hơn...Hần hình như đang ở trong xác thân phàm tục. Thục Hoa nhồm dậy, đến gần phía cửa, hốt hải:

-Chàng...

Một gương mặt xa lạ đập vào mắt Thục Hoa. Mái tóc bạc trắng, gương mặt nhợt nhạt. Đôi mắt đỏ như máu đang đăm đăm nhìn nàng.

Hình ảnh của ngày hôm đó lại trở về...Thục Hoa vịn cánh cửa phòng...Trong khi hần quay đi.

-Tướng công!

...Một nơi xa hơn, Hạ Lang cẩn thận nâng niu trên tay đứa trẻ. Làn da hơi xanh tái, nhưng mắt môi đều giống như một con người.

-Chàng...

Vòng tay mở rộng hơn để đón Hạ Tinh sát vào lòng...Từ chân trời đã nhô lên những tia nắng ban mai tươi sáng. Cương thi thì sao chứ? Cương thi cũng là một sinh vật trong trời đất, cũng biết yêu thương cũng như chất chứa oán hờn....

***** TOÀN VĂN HOÀN *****

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ma-cung-co-tinh>